

200/-

ஒளியுத்தி

ப்ரதம ஆசர்யர் : க.புரணீதரன்

வெகாசி 2015

கலை இலக்கிய மாத சந்திகை

கிடம் - 80

24/5/15
24/5/15

4 ஆவது
ஆண்டு மலர்

வகும் புகும் மின்நு போயாற்று...
மகாந்மாவக்கான நெருவின் அஞ்சலியுரை
- கெளிந்தூரை ஸ்ரீலைஹா -

விந்தை மொழி வங்கியில் விழி
- ஓ.ச. முருகிதரன் -

புதுமையித்தனின் சிகிரச்சாதனை
சாப விமோசனம்
- ஏ.எச்.எம்.நவாஷ் -

to help

ஜீவாதி

கட்டுரைகள்

அனிமேசன் அழகியல்

பேராசிரியர் சபா. ரிஜப்ராசா - 03

எமத்து நவீன தமிழ் லெக்கிய உரவாக்கத்தில்
இந்திய, தமிழகச் செல்வாக்கு

போராசிரியர் செ. பேராகாசா - 14

பெரும் புகழ் பரிந்து போயாயிற்று

மகாத்மாவக்கான நேருவின் அஞ்சலியுரை

கீகிறாவ ஸ்ரீவெந்தூரா - 23

நினைவுக் குறிப்புகள் - 9

கி.பீ.காசாஷா - 33

விந்தை மொழி வங்கியில் விழி

கி.க.முருகிருஷ் - 39

விருதுகளுக்காகவும் பெரும் புகழுக்காகவுமே
ஜெயகாந்தன் என்றொரு மாபெரும் ஆளுமை
இதுவரையும் விரிசல் அடைந்திருக்கிறது

சமரபாகு சௌ. இத்துமார் - 47

புதுமைப்பித்தனின் சிகரச் சாதனை 'சாப விமோசனம்'

கி.ஏ.ஏ.நவாஸ் - 37

ஜீவகுமாரன் கதைகளும் விஷ்ணுவர்த்தனியின்
நிறையெல்லம்

கீ.என். சிவநுமாரன் - 62

ஒரு கொழியின் மூன்று மலர்கள்

ம.பா.மகாலிங்கவிம் - 77

சிறுகணத்துகள்

ச.முநகாஸந்தன் - 06

தினாணிபாள் - 18

கொற்றை பி.கிருஷ்ணனந்தன் - 26

தாட்சாயனி - 43

இ.ப்ரெ. பீஸ்மந்த - 64

வி.கௌரிபாலன் - 73

நூல்களுத்து

கணே. மகேஷ்வரன் - 71

கவிதைகள்

கந்தோகரன் - 12 தி.ஐ.யசீலன் - 13

ஆபிலக்ளன் பார்த்தாயன் - 24 க.சட்டநாதன் - 25

கிளாஸ்ரீபா ஏ.எம்.எம்.இவி - 27 திருமலை சுந்தா - 38

புலேவாலியுப் பேல். நந்தகுமார் - 38 பேலை. வரதராஜன் - 38

சோ.பத்மநாதன் - 42 இல்வாய்ப் சிவ.சிவநீசன் - 46

மட்டுவில் ஓராகுமாரன் - 50 பிவாரி. துவஷ்யந்தன் - 61

தாமரைக்தீவன் - 65 கெகிறாவ ஸ்ரீவெந்தூரா - 68

பாலமுனை பாறுக - 70 பிழுதன் - 72 பிபாலிலை பிஜியா - 80

எதிர்ளிசா

பி.ஸ்வத்தாமன் - 69

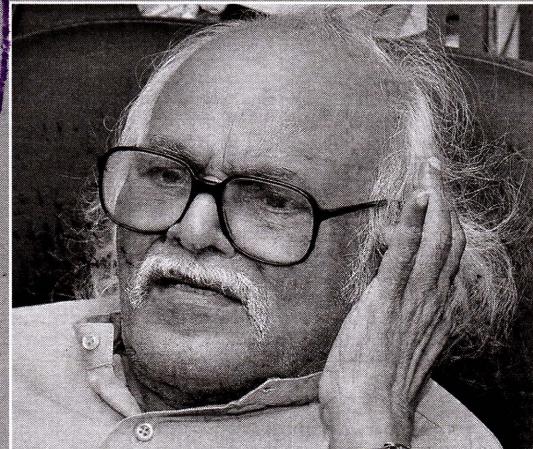
நூல் அறிமுகம்

இர்ச்சனைன் - 81

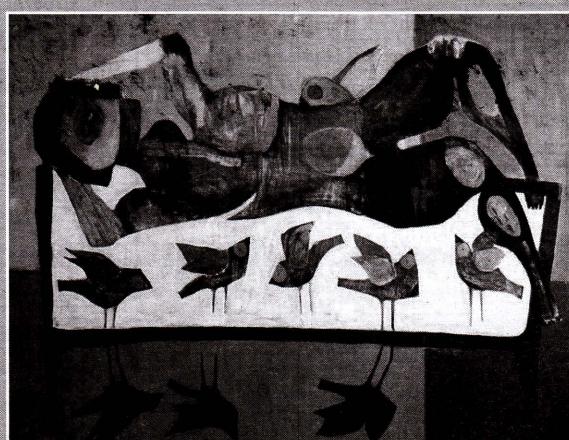
அனிமேசன் அழகியல்

- பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா -

விருதுகளுக்காகவும் எங்கும் புகழுக்காகவுமே
எலுபகரத்துள் எச்சராஞ் மரங்கும் ஆ.ஈ.ஏ.ம
இதுவரையும் விரிசல் அடைந்திருக்கிறது

- சமரபாகு சௌ. உதயகுமார் -

அட்டாட ஓவியம்

நன்றி இணையை

உள் ஓவியங்கள் - கருணாகரன்

ஜீவநதி

2015 வைகாசி திதி - ४०

விரதம் ஆசிரியர்

க.ப.ராம்புரம்

துகளை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவழிந்தன்
ப.விவேங்கூவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை லிகம்
சாமாநிதி கறை ஒலைப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.ந்ராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் திட்டமிடப்படும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.
- ஆசிரியர் -

ஜீவநதி சுந்தரா வியரம்

தனிரீதி - 100/- ஆண்டுச்சந்தா - 1500/-

வெள்ளடி - \$ 60U.S

மனியோட்டை

அனைவாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,
Kalaiaham,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை ஒலைக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் தீய ஒடை
ஷா நீர் தன்னை மாண்பு
செறி தரும் மக்கள் என்னை
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!.

- பாரதிதாசன்-

ஜீவநதியின் 8 மூவாறு மூன்று மூலர்

ஜீவநதியின் 8 ஆவது ஆண்டுமலரில் ஜீவநதி வாசகர்களை சந்திப்பதில் மகிழ்ச்சி. ஜீவநதியின் 8 ஆவது ஆண்டுமலர் குறுகிய காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. விளம்பரங்களைப் பெறுவதில் உள்ள சிரமங்களும் அதிக பக்கங்களுடன் உயர்ந்த விலையில் புத்தகத்தை அச்சிட்டு விற்பனை செய்வதில் உள்ள இடர்கள் காரணமாக இதுவரை வெளிவந்த 7 ஆண்டுமலர்களைவிட இம்மலர் குறைந்த பக்கங்களுடன் வெளிவருகின்றது என்பதை வாசகர்களுக்கு வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இருப்பினும் இம்மலரில் 6 கதைகள், 9 கட்டுரைகள், 16 கவிதைகள், 4 நூல் அறிமுகக் குறிப்புகள், குறுங்கதை, அஸ்வத்தாமனின் எதிர்வினைக்கு எதிர்வினை ஆகியன இடம் பெற்றுள்ளன.

படைப்பாளர்களும், வாசகர்களும் கொடுக்கும் ஊக்கமும் ஆகரவும் தான் ஜீவநதி பெருந்தியாக இன்று வரை பாய காரணமாக உள்ளது. ஜீவநதி தொடர்ந்து வெளிவர வாசகர்களும் படைப்பாளர்களும் தொடர்ந்து ஆகரவு நல்குவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு ஜீவநதியின் இம்மலரை வெளியிடுகின்றேன். வாசகர்களது ஆக்கழுர்வுமான விமர்சனங்களை எதிர்பார்க்கின்றேன்.

-க.பரணீதரன் -

ஜீவநதியின் 75 ஆவது திதி “கவிதைச்சிறப்பிதழ் - ஈழம்” வெளி வந்துள்ளது. தனிப்பிரதியின் விலை 500/- (தொலைப் பெறுவதாயின் 650/-) பிரதி கிடைக்கும் திடங்கள் -

யாழ்- பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்லப் - திருநெல்வேலி.

கொழும்பு வெள்ளாவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை.

சீ ஸ்ரீட் - பூபாலசிங்கம் புத்தகக்கடை.

பரணி புத்தகக் கடை - நெல்லியழி

பேராசிரியர் சபா. ரீஜியராசா

அனிமேஷன் அழகியல்

allwallpapersfree.org

அனிமேஷன்(Animation) என்பது “அசை வூட்டல்” என்றும் குறிப்பிடப்படும். அதன் வழியாக அழகை உருவாக்கும் செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப் பெற்று வருகின்றன. அசையாப் பொருளை அசைய வைத்தும், உயிர் கொடுத்தும், இயங்க வைக்கும் “உயிர்ப்பூட்டல்” என்பது அழகியலாக வளர்ச்சி நிலையை எட்டுகின்றது. “உயிர்ப்பூட்டல்” என்பது அனிமேஷனுக்கு இணையான தமிழ்ச்சொல்.

நிலைத்த அமைப்பில் இருக்கின்ற ஓவியங்களும் சிற்பங்களும், “உயிர்ப்பு வெளிப்பாட்டை”க் கொண்டிருக்கும் பொழுதுதான் அழகின் உருவாக்கத்தைப் பெறுகின்றன.

சிறுவர்கள் ஈடுபாட்டுடன் ஓவியங்களை வரையும் பொழுது அவற்றை உயிர்தாங்கிய அசையும் வடிவங்களாகவே கருதுகின்றனர். அதனாடாகவே அவர்களின் அழகியல் நயப்பு மேற்கொள்புகின்றது.

தமிழ் மரபில் இடம்பெற்ற பொம்மாட்டம், தோற்பாவை, நிழற்கூத்து ஆசியவை உயிர்ப்பூட்டல்

அழகியற் செயற்பாடுகளாக அமைகின்றன.

நிலைத்த ஓவியங்களில் “அசைவூட்டல்” தோற்றத்தை உட்பொதிதல் தொன்மையான குகை ஓவியங்களிலும் காணப்படுகின்றது. விலங்குகள் ஒடுவதைக்காட்டும் அசைவை உருவாக்கும் பொருட்டு மேலமைந்த கால்கள் பல அவற்றின் மீது வரையப் பட்டுள்ளன.

தென்கிழக்கு ஈரானில் உள்ள பேர்னரி நகரில் 5200 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட களிமண் பானை கண்டெடுக்கப்பட்டது. அதில் விலங்கின் ஒட்டத்தைக் காட்டும் தொடர் ஓவியம் வரையப்பட்டுள்ளது. அந்த விலங்கு ஒடிச்செல்லவும் மரத்தில் பாய்ந்து இலை களைக் கடித்து உண்ணலும் ஓவியத் தொடர்ச்சிகளாக வரையப்பட்டுள்ளன.

அசைவூட்டி உயிர்ப்பூட்டலால் அழகு உருவாக்கப்படும் என்ற கருத்தும் செயற்பாடுகளும் தொல்குடியினரிடத்துக் காணப்பட்டமைக்கு மானிட வியற் சான்றுகள் உள்ளன.

காற்றுக்கு அசையும் பொம்மைகளைச் செய்யும் கலைதமிழகத்தில் நீண்ட காலமாக இருந்து வந்துள்ளது. அத்தகைய நூட்பத்திலிருந்து தோற்றம் பெற்றதே தஞ்சாவூர் தலையாட்டிப் பொம்மை.

இரண்டு பரிமாண உருவங்களுக்கு உயிர்ப்புட்டல் முப்பரிமாண உருவங்களுக்கு உயிர்ப்புட்டல் என்றவாறு நூட்பங்கள் விஞ்ஞானக்கண்டுபிடிப்புக் களோடு தொடர்ச்சியாக வளர்ச்சி பெற்று வருகின்றன. கணினி விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சியோடு அதுமேலும் எழுச்சியும் பாய்ச்சலும் கொள்கின்றது.

உயிர்ப்புட்டல் அழகியலின் சிறப்பு ஒரே நேரத்தில் நிஜத்தோற்றம் போலவும் பொய்த்தோற்றம் போலவும் காட்சி தருதலாகும். நிஜத்தோற்றத்தை உருவாக்கு வதற்கு காட்சி அசைவு, ஒலி, இசை முதலியவற்றுக் கிடையே உற்றினைப்பு(Coherence) ஏற்படுத்தப்படுகின்றது. உயிர்ப்புட்டல் திரைப் படங்களிலும் காட்சிகளிலும் மிகுந்த கவனத்துடன் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

உணர்வுகளைப் பெருப்பித்தல் கலையாக்கத் தினதும் அழகியலாக்கத்தினதும் ஒரு சிறப்புக் கூறாக வள்ளது. “உயிர்ப்புட்டலில் மனிதரதும் விலங்கு களினதும் முக அமைப்பும், முக பாவனைகளும் பெருப்பித்தல், செறிவுட்டல், விகாரமுட்டல், ஆழ்மனத்தோடு உறவாட வைத்தல், நளினமுட்டல் முதலாம் அழகியற் செயற்பாடுகளைப் புரிகின்றன. நவீன உயிர்ப்புட்டல் உபாயங்களால் அவற்றை வினையாற்றலுடன் விரிவாகச் செய்ய முடியும்.

இயக்கமுடைய பிரதிநிதித்துவப்படுத்தல் உயிர்ப்புட்டலிலே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. தொடர்ந்து மாற்றமுறும் செயல்முறையானது பிரதி நிதித்துவப்படுத்தலுக்கு அழகைக் கொடுக்கின்றது. அசையமாட்டாது என்னும் பொருட்களை உயிர்ப்புட்டல் வழியாக அசைய வைக்கலாம். அதாவது, மாய வித்தை (Magical) செயற்பாடு அங்கே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. மாயவித்தை நிலையானது வியப்புச் சார்ந்த அழகை ஏற்படுத்துகின்றது.

அழகு என்பது ஒருவித மாயவித்தை. அதனால் பார்ப்போரிடத்து அது வியப்புநிலை உளவியல் ஈடுபாட்டுக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. நவீன ஆடல்களிலும், இசை நிகழ்ச்சிகளிலும் வியப்பை உருவாக்கும் அசையும் மின் காட்சிகள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன.

உயிர்ப்புட்டல் அழகியல் “அசைவு சார்ந்த அழகியல்” என்றும் குறிப்பிடப்படும். மிகநுட்பமான நேர அசைவு, பின் அசைவு பக்க அசைவு மேல் கீழ் அசைவுகள் என்ற வகைகளில் திஹர் திருப்பங்களுடன் மேற்கொள்ளப்படல் அழகியல் விசைப்பாட்டை முன்னெடுக்கின்றன.

ஆடல் கள் அசைவுகளின் வழியாக மேற்கிளம் பிய கலைகளாகும். உலக ஆடல் ஒவ்வொன்றுக்குமுரிய தனித்துவம் அவற்றில் பயன்படுத்தப்படும் தனித்துவமான அசைவுகளினால் அடையாளப்படுத்தப்படும். இந்நியச் சூழலில் பரத நாட்டியம், கதக், கதகனி, மோகினியாட்டம், குச்சப்பிடி ஒவ்வொன்றும் தத்தமக்குரிய தனித்துவமான அசைவுகளைக் கொண்டுள்ளன. எந்த ஆடல் களாலும் எட்டப்பட முடியாத அசைவுகளை உயிர்ப்புட்டல் நூட்பங்களால் ஏற்படுத்த முடியும். அத்தகைய வியப்புட்டல் கள் அழகை ஏற்படுத்துகின்றன.

வெளியை அல் லது விசம்பை வேண்டியவாறு உயிர்ப்புட்டல் நூட்பத்தால் பயன்படுத்த முடியும். நிலத்திலே கால் பதிக்காது அந்தரத்தில் அசைவுகளை மிகையாக ஏற்படுத்தும் ஆடல் களில் பலே ஆடல் முக்கியமானது. அந்த ஆடலிலும் எட்டப்பட முடியாத வெளியை உயிர்ப்புட்டல் நூட்பத்தினால் ஏற்படுத்த முடியும்.

அசைவுகளோடு மட்டுமன்றி, குரல் ஓலிப்புக்களும் உயிர்ப்புட்டல் நூட்பங்களினாற் கையாளப்பட்டு, அழகை உருவாக்குகின்றன. அழகை உருவாக்கும் நோக்கில் உயிர்ப்புட்டல் இசையை உட்புகுத்த முடியும். மேலும் புதிய ஓலிகளை உருவாக்க முடியும். இசை அழகியலில் புதிய பரிமாணங்கள் இணைக்கப்படுகின்றன.

மாற்றுவகையான அசைவுகளும் மாற்றுவகையான இசையும் ஓலிப்புகளும் புதிய அழகியலை உருவாக்குகின்றன. புதிய தலைமுறையினருக்குரிய இசையாகவும் அது கருதப்படுகின்றது. சிறப்பாக, சிறுவர்களிடத்தே அது பெரும் செல்வாக்கை ஏற்படுத்துகின்றது.

ஜப்பானிய சிறுவர்களதும் கட்டிளைஞர்களும் வாழ்க்கை, “உயிர்ப்புட்டல்” பண்பாட்டுடன் இணைந்த வாழ்க்கையாக மாறி வருவதாக ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அதாவது, உயிர்ப்புட்டல் அழகியலுடன் இணைந்த வாழ்க்கையாக வளர்ச்சி யடைந்து

வருகின்றது. வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் அதே நிலை வரம் இடம்பெற்று வருகின்றது. அழகியலை உருவாக்கும் “இயக்கவியலுக்கு” உயிர்ப்புட்டல் முதன்மையளிக்கின்றது. நிகழ்த்தப்படும் மாற்றங்கள் மனத்தின் அசைவுகளுக்கு ஈடுகொடுக்கக் கூடிய நிலையை உருவாக்கும்.

அழகியல் சார்ந்த மனப்பதகளிப்பை (Anxiety) ஏற்படுத்துதல் உயிர்ப்புட்டலின் முக்கிய பணியாகின்றது.

அறிவுச் செயற்பாட்டிலும் அனுபவச் செயற்பாட்டிலும் மனம் ஈடுபடும் பொழுது “உள் உயிர்ப்புட்டல்” (Mental Animation) நிகழ்த்தப்படுதல் தோற்றும் பெறுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. உளையிர்ப்புட்டலும், கலையாக்க உயிர்ப்புட்டலும் இணைந்த நிலையில் அழகியல் உருவாக்கம் இடம் பெறுகின்றது.

நவீன அழகியல் ஆய்வில் “அழகியல் ஊக்கல்” (Aesthetic Motivation) என்ற கருத்து முன்வைக்கப்படுகின்றது. உயிர்ப்புட்டல் அழகியலின் இயக்கச் செயற்பாடுகளும் புத்தாக்கங்களுடன் இணைந்த அளிக்கைகளும் அழகியல் ஊக்கலுக்கு விசை மூட்டிய வண்ணமுள்ளன.

உயிர்ப்புட்டல் அழகியல் அதற்கென உரிய தனித்துவமான மொழியை உருவாக்கிக் கொள்கின்றது. உருவம், இசை, விசை மூட்டல், குவியப்படுத்தல், மாற்று நிலைகள் முதலிய அடிப்படை களில் மேலெழும் சொல்லாடல் கள் முன்னர் அனுபவித்திராத புதிய அழகியல் வெளிக்குப் பார்வையாளரை அழைத்துச் செல்கின்றன.

நவீன எண்ணிமச் சூழலை மும் வலைத் தளங்களையும் கருத்திலே கொண்டு ஜேம்ஸ் பிரிடில் என் பார் “புதிய அழகியல்” என்ற கருத்தாகக்கூட முன் வைத்தார். பெள்கை உலகமும் அதற்கு “நிகர் நிலை யான”(Vitual) உலகமும் இணைந்து புதிய காட்சி உலகினைத் தோற்றுவித்துள்ளதாக அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மனித ஆற்றல் களினதும், மூளைச் செயற்பாடுகளினாலும் கூட்டு உழைப்பாலும், புதிய அழகியல் உருவாக்கம் பெறுகின்றது. அதனுடன் இணைந்த புதிய வளர்ச்சியாக உயிர்ப்புட்டல் அழகியல் தோற்றும் பெற்றுள்ளது.

துத்தாக்கங்களும் தீவிர போட்டிகளும் நிறைந்த உலகமயச்சூழலில், நவீன உயிர்ப்புட்டல் அழகியல் தோற்றும் பெற்றுள்ளது. சந்தைப்படுத்தவின் செல்வாக்குகளும் புதிதாக மேலெழும் நுகர்ச்சிக் கோலங்களும் அதன்மீது செல்வாக்கைச் செலுத்துகின்றன.

புதிய வெகுசனப் பண்பாட்டுக்கும் அழகியற்

பெறுமானங்களுக்குமிடையே சமநிலையைப் பேணுதல் உயிர்ப்புட்டல் அழகியலுக்குரிய சவாலாகவுள்ளது. களிப்புட்டலுக்கும், பயனுள்ள கோட்பாட்டுக் கையளிப்புக்குமிடையே சமநிலையைப் பேணுதல் பிற்தொரு முக்கியமான சவாலாகவுள்ளது.

தனித்துப்பொழுது போக்கு இன்பத்துடன் மட்டும் அழகியல் கட்டுப்பட்டிருத்தல் இல்லை. பயனுள்ள கருத்திலின் உட்பொதியும் அழகியற் பரிமாணங்களுடன் இணைந்திருத்தலும் முக்கியமானவை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்ற நவீனத் துவக் கருத்தியல் கலைக்கும் கருத்தியலுக்கும் உள்ள இணைப்பை நிராகரித்தது. அதேவேளை மார்க்சியக் கருத்தியல் அந்த இணைப்பை நவீனத்துவச் சூழலிலும் புதிய எண்ணிமச் சூழலிலும் வலியுறுத்தி வருகின்றது.

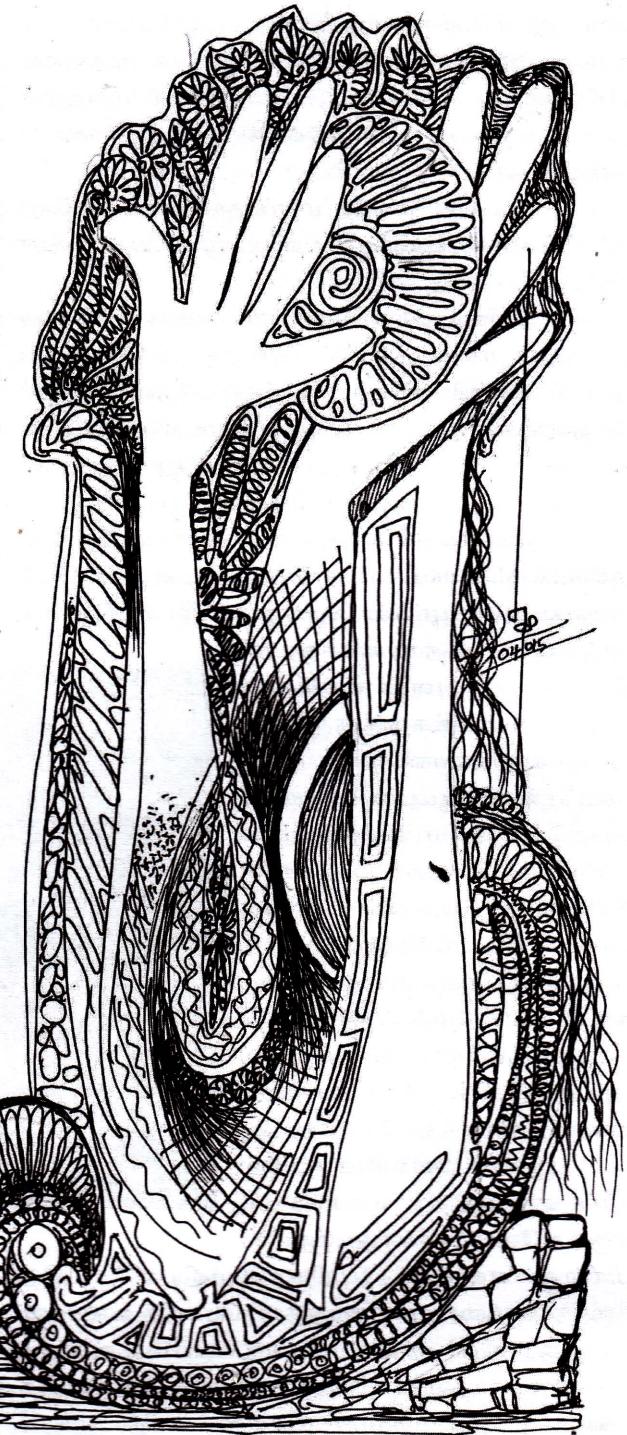
உயிர்ப்புட்டலின் அழகியல், அதனாற் கையளிக்கும் பயன்மிக்க செய்தியுடன் தொடர்பு

பட்டிருக்க வேண்டும். சமூகப் பயனற்ற செய்திகளை வழங்க முடியாத அசைவுகள் வெற்றசைவுகளாகவும், போலி அசைவுகளாகவும் அமையும். பெறுமதி மிக்க செய்திகளைச் சிறுவருக்கு வழங்காது போலி அசைவுகளைக் கொண்ட காட்டுன் திரைப்படங்களையும் காணொளிகளையும் தயாரிக்கும் முயற் சிகளைப் பல்தேசியநிறுவனங்கள் முன்னெடுத்து வருகின்றன.

சிறுவருக்குரிய மகிழ்ச்சிநிலைக் கற்பித்தற் செயற்பாட்டை முன்னெடுப்பதற்கு உயிர்ப்புட்டல் அழகியலைப் பயன்படுத்துதல் நவீன கற்பித்தவில் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. அந்த வளர்ச்சி பயனுள்ள வளர்ச்சியாகின்றது. கற்றற் செயற்பாடு களுடன் சிறுவரை மகிழ்ச்சியாக ஈடுபட வைப்பதற்கு அது துணை செய்யும்.

உயிர்ப்புட்டல் அழகியற் சிந்தனைகள் வழியாக எமது திறனாய்வுப் பரப்பை மேலும் விரிவாக்கிக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

லீவ்வொருவர் வாழ்க்கையை

எடுத்தாலும் அதில் இன்பமும் துன்பமும் நிறைந்த சவாரஸ்யமான கதை இருக்கும் அதை ஓர் அழகான கட்டிறுக்கமான சிறுகதையாகவோ அல்லது பல திருப்பங்கள் கொண்ட நீண்ட சுவையான நாவலாகவோ எழுத முடியும். வாழ்வில் சந்திக்கின்ற நெருக்கமாக பழகுகின்ற, பழகிப் பிரிந்து போகின்ற மறக்க முடியாத மனிதர்கள் இருப்பார்கள்.

பிறந்த காலந்தொட்டு பாசப் பறவைகளான பெற்றோர் மற்றும் உடன் பிறப்புக்கள், இடையில் வருகின்ற காதலி, அடுத்து வருகின்ற இனபத்திலும் துன்பத்திலும் துணையாக இருக்கின்ற அன்பான மனைவி, பின்னர் வாழ்வை அர்த்தமுள்ளதாக்குகின்ற பிள்ளைகள் என எல்லாவற்றையும் எனது ஜூம்பது வயதுக்குள்ளாகவே தரிசித்து விட்டேன். எனது

கோடை மதை

வாழ்க்கைப் பயணம் வெற்றியானதா, தோல்வியானதா என்று கேட்டால் பதில் சொல்வது கடினம். ஆனால் அர்த்தமுள்ள வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்கின்றேன் என்று சொல்ல முடியும். ஒரு நல்ல மகனாக முன்னணி மாணவனாக, உண்மையுள்ள காதலனாக, உத்தமமான கணவனாக, பாசமுள்ள தந்தையாக, ஒரு சமூக சேவையாளனாக, நாட்டுக்கு நல்லது சொல்லும் எழுத்தாளனாக எனது கதாபாத்திரம் சிறப்பாகவே இருந்தது எனலாம்.

இடர்கள் நிறைந்த வாழ்வில் அவற்றை எல்லாம் சாதுரியத்துடன் எதிர்கொண்ட எனக்கு மறுபடியும், ஒரு

சோதனை! இது சாதாரண பரீட்சையல்ல, அக்கினிப் பரீட்சை! இதைப்பற்றி உங்களுக்குச் சொல்வதானால் எனது இல்லற வாழ்வு பற்றி முதலில் சொல்ல வேண்டும்.

இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் என்னை உயிருக்கு உயிராக நேசித்து வரும் எனது மனைவி அமராவதி எனக்காக எவ்வளவோ விட்டுக் கொடுப்புக்களைச் செய்தவள். அன்பும், காதலும், புரிந்துணர்வும், விட்டுக்கொடுப்பும் மிக்க அவர்ணுடன் வாழ்கின்ற இந்த வாழ்வு நிறைவானது தான். நாரியில் ஏற்பட்ட பிரச்சினை காரணமாக தாம்பத்திய உறவில் ஒத்துழைப்பதில் அவள் பட்ட சிரமங்களும், சுகிப்புத் தன்மையும் அதைப்பரிந்து கொண்ட பின்னர் மிக இளமையான வயதிலேயே என்னை இயன்றவரை கட்டுப்படுத்தி நான் வாழ்ந்தமையும் எம் இருவரிடையேயான ஐக்கியத்தை நெருக்கமாகக் கூட அன்பையும் காதலையும் அதிகரிக்க வைத்தது.

முப்பதுகளிலேயே புத்தபிரான் வீட்டை விட்டு வெளியேறி சந்தியாசம் கொண்டார். ஆனால் நான் வீட்டில் இருந்தபடி சந்தியாசியாக வாழ்ந்து வருகின்றேன். யோகாவும், தியானமும், உணவில் கட்டுப்பாடுமாக எனது புலனாட்க்கத்திற்கான முயற்சிகள் பலனளித்தன. இதனால் எம்மிடையே அவ்வப்போது ஏற்பட்ட சீரல் சினப்பு என்பனவும் குறைந்து, சமூகமாக வாழுவும் முடிந்தது. எமக்கு கிடைத்த புத்திரபாக்கியமாக ஒரே மகள் சகுந்தலை என் செல்ல மகள். அவளின் முன்னேற்றம் எமது வாழ்வின் இலட்சியமானது.

“தேத்தன்னி ஆற்போகுது, எடுத்துக் குடியுங்கோ...” மனைவியின் அழைப்பில் எண்ணங்களிலிருந்து விடுபட்டு இவ்வலுகுக்கு வந்தேன். எனது அருகே வந்தமர்ந்த அமராவதி “என்னங்க, நான் கேட்டதுக்கு மறுமொழி சொல்லவில்லை. எங்கட வீட்டில் ஒரு அறை வாடகைக்கு கொடுப்பே?”

மகள் படிக்க வண்டன் சென்ற பின்னர் வீட்டில் இவ்வரும் நானும், வேலைக்காரர்ப்பிள்ளை ஒருத்தியும் தான். நான் வேலையில் ஒரே பிசி. ஓய்வு ஒளிச்சலின்றி சலிப்பின்றி வேலை செய்வது கூட மனதை அலைய விடாமல் பார்த்துக்கொள்ளத்தான். வாரத்தில் ஓரிரு நாட்கள் இரவு நேர கடமைக்கும் செல்ல வேண்டியிருந்ததால். அந்த நாட்களில் மனைவியும், வேலைக்காரியும் தனியத்தான் படுப்பார்கள். மனைவிக்கு முப்பதுகளின் நடுப்பகுதியிலேயே மார்பகப்பற்றுநோய் வந்து, ஒரு மார்பை அகற்றி சிகிச்சையளித்த பின்னர் அவளிடமிருந்த உற்சாகம், சுறுசுறுப்பு எல்லாமே ஒடி ஒளிந்து விட்டன. எதற்கும் அஞ்சாத இவள் இப்போது சில காலமாக பயப்பட ஆரம்பித்து விட்டாள். அவளைக் காப்பாற்றியதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி.

“என்னங்கோ, நான் கேட்டதற்கு பதில் சொல்லாமல் இருக்கிறியள்?” நானும் வருத்தக்காரி யான பின்னர் வீட்டுக்குள்ளேயே அடைப்பட்டுக்

கிடக்கிறேன். ஒரு ஆள் வந்தால் எனக்கு துணையாகவும் இருக்கும் கமலா அன்றிக்குத் தெரிஞ்ச ரீச்சர் ஒருவருக்கு அறை வேணுமாம். கிட்டத்தட்ட என்ற வயச் தானாம். ஊரில் இருக்கிற போது செல் தாக்குதல்ல புருஷன் செத்துப்போன பிறகு அவவும் பிள்ளையுமாக கொழும்பில் ஒரு வாடகை வீட்டிலை இருந்தவையாம் அவவின் இரண்டு பிள்ளைகளில் முத்தவன் இயக்கத்துக்குப்போய் சண்டையில் செத்துப் போயிட்டானாம். அடுத்தவனை “ஸ்ருஞ்ட்” விசாவில் இப்ப லண்டனுக்கு அனுப்பிப் போட்டவாம். தனி ஓராளுக்கு வீணாக முழு வீட்டுக்கு வாடகை கொடுக்கிறது செலவு என்கிறதாலையும், தனிய இருக்கேலாது என்கிறதாலையும் தான் அறை தேடுகிறாவாம் நல்ல குணமான மனிசியாம்”

மனைவி ஒரே மூச்சில் சொல்லி முடித்தாள். இவள் கேட்டு எதையும் நான் மறுத்ததில்லை. விசுவாமித்திரரைக் கலைத்த ரம்பை, ஊர்வசி போலாகி விடக்கூடாதே மேலாக முனிவர் வாழ்க்கை பழக்கப் பட்ட ஒன்றுதான். இந்த கட்டுப்பாடான வாழ்க்கைக்கு மனைவி மட்டுமல்ல, அமராவதி எனக்கு சொந்த மச்சாளும் அல்லவா? பலவாறு யோசித்த பின்னர் சரி என்று சம்மதம் கொடுத்தேன். எனக்கு உடன்பாடு இல்லாத எதையும் அமராவதி செய்வதில்லை. பல சமயங்களில் அவளது மனவிருப்பை குழப்பக்கூடாது என்பதில் அவளது விருப்பத்திற்கு உடன்பட்டே பழகி விட்டேன். இன்றும் அப்படித்தான்.

அடுத்த வாரமே அறைக்கு ரீச்சர் குடிவந்து விட்டார். வரும்போது நான் இருக்கவில்லை. நான் இரவுக்கடமையால் வந்தபோது ரீச்சர் பாடசாலைக்குப் போய்விட்டார்.

அமராவதி, வீட்டிற்கு குடிவந்த ஆசிரியை பற்றி அடுக்கிக்கொண்டே போனாள். “நல்ல குணமான மனிசி... பேசப் பழக அருமையான ஆள். வந்தவுடன் அறையை அழைப்படுத்தி அடுக்கிய விதமே தனி அழகு..” என்று நிறுத்திய மனைவி கண்களைச் சிமிட்டியபடி “ஆஞ்சும் நல்ல வடிவு, முப்பது வயசிலேயே வாழ்வை இழுந்து விட்டா பாவம்... கொடிய யுத்தம் ஆரைத் தான் விட்டு வைச்சுது? புரிசனைப் பறிச்சது மட்டு மல்லாமல் ஒரு மகனையும் பறிச்சதாலேயோ என்னவோ முகத்திலை ஒரு வித சோகம் தெரியுது...” என்றாள்.

மனைவி சொன்ன கதைகளை நான் பெரிதாக மனதில் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. மதியம் மறுபடி கடமைக்குப் போகும் வரை ரீச்சர் வரவில்லை. இரவு வந்து படுக்கும் போதும் சந்திக்கவில்லை.

மறுநாள் காலையில் தான் சந்தித்தேன். நெஞ்சில் பழரென்று அடித்து போலிருந்தது. செல்வி!

இரண்டு தசாப்தங்களுக்குப் பின்னரான சந்திப்பு. என்னைப்போலவே அவளும் அதிர்ந்து போய் விட்டாள்.

அமராவதி எங்கள் இருவரையும் அறிமுகம்

செய்தாள். இப்பொழுது அவளிடம் சொல்வதா விடுவதா? நான் தயங்குவது போலவே செல்வியும் தயங்குவது தெரிந்தது.

நான் எனது மனைவியிடம் எதையும் மறைப்பதில்லை. இப்போதைய தடுமாற்றத்திற்கு இதுவே காரணம். மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு கூறினேன். “இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் இவ்வைத் தெரியும். பல்கலைக்கழகத்தில் எனது கனிஸ்ட் மாணவியாக இருந்தவ...” அதற்கு மேல் எதையும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. என்னை இடைமறிப்பது போலவே செல்வி “இவர் அப்போது மாணவர் மன்ற செயலாளராக இருந்தவர்... பல்கலைக்கழக நாட்களில் வலு பிரசித்தம்...”

“நல்லதாகப்போய்க்க... தெரிந்தவர்கள் என்பதால் பிரச்சினை இல்லை...” அமராவதி மகிழ்வோடு கூறினாள். செல்வியின் வரவு என்னளவில் சிறிது அந்தரமான குழ்நிலையை ஏற்படுத்தினாலும் அவள் நிச்சலனமாக வெகு இயல்பாகப் பழகினாள். வெகுவிரைவிலேயே அமராவதியும் அவரும் நெருங்கிய தோழிகளாகி விட்டார்கள். செல்விக்கும் எம்முடன் தான் சாப்பாடு. வேலைக்காரர் பிள்ளை யுடன் கூட மாட செல்வியும் வேலை செய்வாள். மனைவி மறுத்தாலும் கேட்கமாட்டாள். சனி ஞாயிறு பாட சாலை இல்லாத நாட்களில் செல்வி சமையல் பொறுப்பை முழுமையாக எடுத்துக்கொள்வாள். வாய்க்கு ருசியான சாப்பாடு கிடைக்கும். நாரி நோயும்,

மார்பகப் புற்று நோயின் தாக்கமுமாக அமராவதி அதிக வேலைகள் செய்யா விட்டாலும் கூடமாட ஏதாவது செய்ய வந்தால் செல்வி மறுத்து விடுவாள். “நீங்கள் ஒய்வெடுங்கோ... உதவிக்கும் ஆள் இருக்குத் தானே, நான் செய்யுன்? அன்பாக அமராவதிக்கு கூறுவாள்.

சில நாட்களுக்குப் பின்னர் ஒரு நாள் எனக்கும் செல்விக்கும் தனியே கதைக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. எமது முடிந்து போன அத்தியாயங்களை அமரா வதியைக் கைப்பிடித்த பின் மறந்து போயிருந்த என் மனதில் செல்வியின் வரவு குட்டையைக் குழப்பியது போல மீண்டும் சின்தனையில் இடம் பிடித்துக் கொண்டது. எந்த விதமான தப்பான எண்ணமும் இல்லாவிட்டாலும் கூட இதயத்தின் ஏதோ ஒரு மூலையில் ஒடுங்கிப் போயிருந்த நினைவுகள் தூசு தட்டப் பட்டு மேலெழுந்து வந்தன. அந்த கதை சொல்லும் கண்களின் தரிசிப்புக்காக தவம் கிடந்த அந்த இளமைக் கால நினைவுகள் மீண்டும் துளிர்த்தது. ஃபீனிக்ஸ் பறவைகள் போல எழுந்து நெடுமூச்செறிய வைத்தது. சாதி வெறியும் பணத்திமிரும் அன்று இரண்டு அன்பு உள்ளங்கள் ஒன்றினைய விடாமல் செய்த அந்த நினைவுகள் இப்போதும் ரணமாய் வலித்துக் கொண்டிருந்தது. எமக்கிடையேயான நிகழ்வுகளை நினைவுட்டி உரையாட வேண்டும் என்ற எண்ணம் என்மனதில் விசுவரூபமெடுக்க ஆரம்பித்திருந்த பின், இன்று தான் உரையாடக்கூடிய சந்தர்ப்பம். கிட்டியுள்ளது. ஆனால் செல்வி தனது அறைக்குச் சென்று விட்டமை

எமாற்றமளித்தது. ஒருவேளை அவ்வாறான உரையாடலை தவிர்ப்பதற்காகத் தான் உள்ளே சென்றாலோ?

அவள் ஏதோ அலுவலாக தனது அறையிலிருந்து வெளியே வந்த போது, “செல்வி... இங்கே வாரும்...” என்று அழைத்தேன் “என்ன?” என்பது போல புருவத்தை உயர்த்தியபடி ஏதுவும் பேசாமல் எதிரே வந்து அமர்ந்தாள்.

“நிறைய கதைக்க வேணும் என்று மனதில் ஆசை. ஆனால் அதையும் மீறி ஒருவிதமான சங்கடம்... சந்தர்ப்பமும் வரவில்லை...” என்றபடி அவளை நோக்கினேன். முன்முடி நெற்றியில் வந்து விழுந்து கார்நில் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. முன்னர் பல்கலைக்கழகத்தில் அவளோடு உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போதும் இப்படித்தான். நினைவு களின் கனதியில் நெடுமூச்சு வெடித்தது. “ஓ... எவ்வளவு இனிமையான நாட்கள்!”

“எல்லாம் முடிந்து போன கதை... இனி கதைக்க என்ன இருக்கிறது?” அவளது முகத்திலும் வாட்டம். “எனக்கு பெற்றோர் திருமணம் முடிவு செய்த போது உங்களுடன் கூடி வரும்படியும், பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண்டு சிலமாதங்கள் மறைவாக இருந்துவிட்டு வெளிப்படலாம் என்று கேட்டார்கள். எனக்கு ஒரே குழப்பம். அப்பா அம்மாவின் தற்கொலை பயமுறுத்தல், வற்புறுத்தல் என என்னால் ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் போய்விட்டது...” செல்வியின் குரல் தளதளத்து. “நான் உங்களை எமாற்றி விட்டேன்... அப்படித்தானே?” இப்போதும் அழுகிறாள்.

“இல்லை செல்வி அப்படி நான் நினைக்க வில்லை. உனது நெருக்கடிகளைப் புரிந்து கொண்டேன். உனது காதலின் ஆழம் எனக்குத் தெரியாதா என்ன? கடைசியாக சந்தித்து உரையாடிய போது, அன்று உன்னை முழுமையாக தருவதாக கூறினாய். நாம் திருமணம் செய்யப்போவதில்லை என்ற நிலையில் அது ஏனோ எனக்குச் சரியாகப் படவில்லை! அதற்கு முன்னர் என்றால் ஒரு முத்தத்தைப் பெறக்கூட நான் எவ்வளவு கெஞ்ச வேண்டியிருந்தது... அது சரி உனது வாழ்க்கை எப்படி நன்றாக அழைந்ததா செல்வி...?”

“ஒருவரை மனதார விரும்பிவிட்டு இன்னொரு வருடன் எப்படி வாழ்வதென்ற பயத்துடனேயே இல்லவாழ்வில் காலடி எடுத்து வைத்தேன். ஆனால் எனது கணவன் மிகவும் நல்லவராகவும் அன்பானவு ராகவும் இருந்ததால் காலப்போக்கில் உங்களை மறந்து அவரோடு ஜக்கியமாகிவிட்டேன்.” மகிழ்ச்சியான வாழ்வு இரண்டு பிள்ளைகள் நிறைவான வாழ்க்கை கிடைத்தது. ஆனால் அவரோடு நீண்ட காலம் வாழக்கொடுத்து வைக்கவில்லை. கொடிய யுத்தம் எத்தனையோ அப்பாவிகளைப் பலியாக்கி பலரது வாழ்க்கையைச் சின்னாபின்னப் படுத்திவிட்டது. இப்படி ஒரு இழப்பை நான் கணவில் கூட எதிர்ப்

பார்த்திருக்கவில்லை. துடிதுடித்து துவண்டு போய் விட்டேன். அவரோடு வாழ்ந்த அருமையான வாழ்வினால் உங்கள் நினைவுகள் கிடப்பில் போய் விட்டன...” என்று கூறிய செல்வியின் கண்கள் பணித்திருந்தன... “ம்... நான் என்னுடைய சுக துக்கங்களைப் பற்றியே கூறிக்கொண்டிருந்து விட்டேன் நீங்கள் எப்படி?” என என்னை நோக்கினாள்.

“கிட்டத்தட்ட உனது வாழ்க்கையைப் போல தான் எனது வாழ்வும். அமராவதி அற்புதமான மனைவியாக இருந்தாள். எனக்காக எதையும் செய்ய காத்திருந்தாள். இனிமையான வாழ்வில் இடர்போல் அவளது நாரிமுள்ளந்தண்டு எலும்பு விலகலால் உபாதைக்கு உள்ளானாள். இதனால் சில வருடங்களுக் குள்ளாகவே அவளால் தாம்பத்திய உறவில் கூட ஈடுபட முடியவில்லை. இருந்தும் எனக்கு ஏமாற்றமளிக்கக் கூடாது என்பதால் வேதனையைப் பொறுத்துக் கொண்டு ஒத்துளைத்தாள். மறுநாள் முழுவதும் இயலாமையால் படுக்கையில் இருப்பாள். அவளது வருத்தத்தைப் புரிந்து கொண்டு நானும் எனது ஆசையை அடக்கிக்கொண்டு, அதேநேரம் அவளது எல்லையில்லா அன்பில் தோய்ந்தபடி மகிழ்வாக இருக்கின்றேன். கடவுள் கொடுத்த பிள்ளைப் பாக்கியம் வாழ்வில் பற்றுதலையும், இனிமையையும் ஏற்படுத்தியது. சோதனை மேல் சோதனை என்பது போல் அவளுக்கு மார்பக பற்றுநோய் ஏற்பட்டது. அதிக குழந்தை இல்லாமை அதிகம் பாலுட்ட முடியாமல் போனமையும் பற்றுநோய்க்கு காரணமாக வைத்தியர் கூறினார். தாமதமாக இனம் கண்ட படியால் ஒரு பக்க முலையை அகற்ற வேண்டியதாயிற்று. அவள் மனமொடிந்து அழுதபோதெல்லாம் எனது அன்பாலும் ஆதரவாலும் அவளைத் தேற்றுவேன். சிகிச்சையின் போது மிகுந்த சிரமப்பட்டு விட்டாள். உருக்குலைந்து போன அவளை இழந்து விடுவேனோ என்று கவலைப் பட்டேன். ஒருவராறு தேறி கிட்டத்தட்ட பத்து வருடம் அதன் பின்னர் வாழ்ந்து வருகின்றோம். மகளை வண்டனுக்கு அனுப்பிய பின்னர் நானும் இவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் துணையாக வாழ்ந்து வருகின்றோம். உங்கு கணவர் இல்லை என்ற கவலை எனக்கோ இருந்தும் இல்லை என்ற கவலை...” எனது கதையைக் கேட்ட போது மறுபடியும் செல்வியின் கண்கள் கலங்கின.

“ஒரு வாழ்க்கைத் துணையை இழப்பதென்பது பெரிய சோகம். என்னோடு ஒப்பிடும் போது நீங்கள் அதிஸ்ட்சாலி... அமராவதி போன்ற ஒரு நல்ல மனைவி உங்களாருகே இருப்பதே பெரிய ஆறுதல்...”

“உன்மை தான் செல்வி... அவளால் இயலாமல் போன பின்னர் என்னிடம், “எங்காவது போய் வாருங்கள்... நான் கோபிக்க மாட்டேன். எனக்குத்தான் இயலாது. அதற்காக நீங்களும் பட்டினி கிடக்க வேண்டுமா?” என்று கூறுவாள். அவளுடைய நல்ல மனதிற்காகவே என்னால் அப்படி சிந்திக்க முடிய வில்லை...” என்ற என்னை சற்று பெருமித்ததோடு

நோக்கினாள் செல்வி.

நீங்களும்

உத்தமமானவர்,
உன்னதமானவர்
என்பதை
திருமணத்திற்கு
முன்னர் நாம்
கடைசியாக சந்தித்த
போதே
நிறுவியில்ஸிர்கள்...”
செல்வியின் கான்றிதழ்
எனக்குள் மகிழ்ச்சியை
ஏற்படுத்தியுள்ளது.

நாங்கள்
உரையாடிக்கொண்டிருக்கும் போதே
அழைப்பு மணி
ஒலித்தது. திறந்தேன்.
அமராவதி தான்.
களைத்துப்போய்
வந்திருந்தாள்.

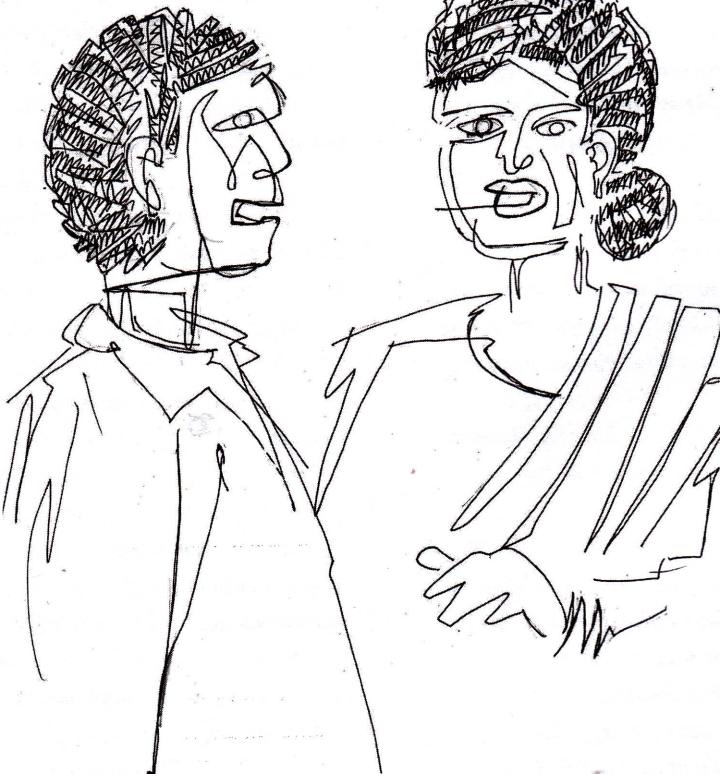
“சாப்பிட்டு
விட்டார்களா?” வந்த
களைப்பிலும்
அக்கறையோடு
கேட்டாள். “இல்லை” என்றேன்.
“சாப்பிட்டிருக்கலாமே?” என்றபடி முகம் கைகால்
கழுவிக் கொண்டு வந்தாள். எல்லோரும் உணவு
மேசையில் இருந்து சாப்பிட்டோம்.
உரையாடியபடியே சாப்பிட்டோம்.

மறுநாள் காலையில் நான் வேலைக்குப் புறப்பட்ட போதும் களைப்பாக இருப்பதாக கூறினாள்.
“ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவோமா?” என்று கேட்டதற்கு
“நீங்கள் வேலைக்குப் போங்கள் நான் செல்வியைக் கூட்டிக் கொண்டு போகிறேன்?” என்று என்னை வேலைக்கு அனுப்பி விட்டாள்.

நான் அலுவலகத்தில் இருந்தபோது செல்வியிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. “முச்செடுப்பதில் சிரமம் என்று வாட்டில் மறித்து விட்டார்கள்” நான் வைத்தியசாலைக்கு விரைந்தேன். அமராவதிக்கு ஓட்சிசன் வழங்கப்பட்டு, சேலைனும் ஏற்றியிருந்தார்கள். சில பரிசோதனைகளுக்கும் எழுதியிருந்தார்கள்.

தீவிர சிகிசைப் பிரிவில் ஒருவாரம் இருந்த பின்னர் அமராவதி தேறியிருந்தாள். முகத்தில் மீண்டும் பழைய குதுருகலம். பாடசாலை விடுமுறையாதலால் செல்வி அமராவதியின் அருகிலேயே இருந்து கவனித்துக் கொண்டாள். இருவரிடையேயான நட்பு எனக்கு மகிழ்வைத் தந்தது.

இன்னும் சில நாட்கள் வாட்டில் இருக்க வேண்டும் என டொக்டர் கூறினார். அமராவதி சாப்பிடத் தொடங்கி விட்டதால் செல்வி வீட்டிற்குச் சென்று சமையல் செய்து கொண்டு மூன்று நேரமும்

ஆஸ்பத்திரிக்கு வருவாள். செல்வி இல்லாதபோது இன்று அமராவதி எனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள். “இஞ்சாருங்கோ... நான் ஒன்று சொல்லுவன். நீங்கள் மறுக்கக் கூடாது. நான் இன்னும் கனநாள் இருக்க மாட்டன். நான் செத்த பிறகு நீங்கள் செல்வியை கட்டவேண்டும்...” நான் அமராவதியின் வாயைப் பொத்தினேன். “அமரா... நீ உப்பிடி சொல்லக்கூடாது. என்னுடைய வாழ்வில் உன்னைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இடமில்லை...” எனது கைகளை இறுக அழுத்தியபடி, “அது எனக்குத் தெரியும்... எனக்கு கான்சர் வந்து பத்து வருஷமாகச்... அதுவும் இரண்டாங்கட்ட நிலையி லிருந்து குணப்படுத்தினது... இப்ப வேற எங்காவது கான்சர் வந்திருக்கும்... எனக்கு விளங்குது, உங்களை விட்டிட்டு நான் கெதியில் போய்ச் சேர்ந்திடுவன். நான் மக்களோட தொலைபேசியில் கதைச்சனான்... காலமை செல்வியோடும் கதைச்சுப் பார்த்தேன்... அவவும் உங்களைப் போலவே மாட்டனென்று தான் சொன்னவ... நான் இருக்கிறதால் யோசிக்கிறியள்... நான் இனி கனகாலம் இருக்க மாட்டன். என்னைக் கட்டி நீங்கள் நிறைய சிரமப்பட்டுடியள்... வாழுவும் கொடுத்து வைக்கவில்லை” என்றாள்.

“அமரா... எனக்கு எந்தக் குறையுமில்லை. உன்னைக் கட்டி நான் சந்தோசமாகத் தான் வாழ்ந்தன்... வாழுறன்... வாழ்க்கையில் செக்ஸ் இரண்டாம் பட்சம் தான்... செக்ஸ் தேவையான ஒன்றாக இருக்கலாம்... ஆனால் அது தான் வாழ்க்கை என்றில்லை...” அவள் நிறைவாக என்னை நோக்கினாள்.

“நான் இல்லாமல் போன பிறகு நீங்கள் ஒருத்தியுடன் வாழுதலில் என்ன தப்பு? இன்று கொடு நாச யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பல பெண்கள் விதவையாக இருக்கின்றார்கள். துடுப்பில்லாத ஓடமாக தவிக்கிற குடும்பத்திற்கு ஒளியேற்ற முடியுமல்லவா? நீங்கள் மறுக்கக்கூடாது. செல்வி வரும் போது, உங்களுக்கு சம்மதம் என்று சொல்லி எப்படியும் அவருடைய சம்மதத்தையும் பெற்றிடுவன்... நீங்கள்

மறுக்கக்கூடாது அத்தான். இளமையிலே அழைத்தது போல “அத்தான்” என்று அமராவதி அழைத்தபோது மெய்சிலிர்த்தது.

நான் போன பின்னர் செல்வி வந்தாள். மறுபடி நான் மாலையில் வந்தபோது செல்வி சம்மதித்து விட்டதாக கூறினாள். என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

அன்று இரவு வீட்டில் எனக்கும் செல்விக்கும் இடையே ஒரு மௌனத்திரை விழுந்திருந்தது. எனக்கு சாப்பாட்டை மேசையில் பரிமாறி வைத்து விட்டு போய் விட்டாள். எனது மனதிலே குழப்பம்! நிச்சலன மாக இருந்த என் மனதை என் மனைவியே குழப்பி விட்டாள். இன்றுவரை இல்லாதவாறு செல்வி என் மனதை ஆக்கிரமித்திருந்தாள். இளமையில் அவருடன் பழகிய நாட்கள் மனத்திரையில் தரிசனமாக உள்ளமெங்கும் உலகை பொங்கி தென்றல் வீசியது.

தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்கும்* மனதிலை இருக்கவில்லை. செல்வியும் குழப்பத்தில் இருக்க வேண்டும் தாமதமாகவே எழுந்து வந்து சாப்பிட்டாள். உணவு மேசையில் அவளைதிரே வந்து அமர்ந்து கொண்டேன். எப்ப பேச்சை ஆரம்பிப்பது என நான் குழம்பிக் கொண்டிருந்த போது செல்வியே மௌனத்தை உடைத்தாள்.

“அமராவிடம் ஏன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தீர்கள்...” என்ற செல்வியை நான் அதிர்ச்சியுடன் நோக்கினேன். “நீயும் அவளிடம் சம்மதத்தைத் தெரிவித்து விட்டதாக கூறினாலோ?” நான் குழப்பத்துடன் கூறினேன்.

“நாற்பது வயதுக்கு பிறகு ஒரு கலியானம் அவசியமா சொல்லுங்கோ... அதிலும் நான் ஒருவரோடு நிறைவோடு வாழ்ந்தவள். இப்போது மகனும் வளர்ந்து விட்டான்.

“இதையே தான் நானும் அவளிடம் கூறினேன். ஆனால் அமரா கேட்பதாக இல்லை. கெஞ்சி வற்புறுத்தி சம்மதம் கேட்டாள்...”

“என்னிடமும் அப்படித்தான் கேட்டா... கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சினபோது என்னால் மறுக்க முடியவில்லை. மௌனத்தை சம்மதமாக எடுத்திட்டா...”

மீண்டும் இருவரிடையேயும் மௌன இடைவெளி. என் மனதில் பலவித என்னங்கள். இது நாள்வரை மனதை அலைக்களிக்காத என்னங்கள். ஆண்கள் மனது இப்படித்தானோ? நான் செல்வியை ஆழமாக உற்று நோக்கினேன். அவளுக்கு ஏதோ புரிந்திருக்க வேண்டும். “அப்படிப் பார்க்காதீங்க... நான் போய்படுக்கப் போறன்...” செல்வி எழுந்து விட்டாள்.

“நில்லும் செல்வி... உன்னுடைய விருப்பம் இல்லாமல் நான் தப்பா நடக்க மாட்டன்...” கொக்கி போட்டு அவளை இழுத்தேன். அவள் நின்று என்னை ஆழமாக நோக்கியபடி, “நானும் சம்மதிச்சிடுவேனோ என்று தான் பயமா இருக்கு” என்றாள். அவளது பதில் எனது என்னத்திற்கு தூபமிடுவது போலிருந்தது.

“செல்வி... கொஞ்சம் ஆழமாகவே சிந்தியும். நாங்கள் இருவரும் அமரா சொன்னமாதிரி திருமணம் செய்தால் என்ன?”

“முடிந்த புத்தகம் மூடிய புத்தகம் தான். என்னை குழப்பாதீர்கள்...”

“பின் நவீனத்துவத்தில் மீஸ்வாசிப்பு பற்றி சொல்லுறாங்க... மீஸ் வாசிப்பில் புதுப்புது அர்த்தங்கள் தோன்றுமாம்...”

“உங்களுக்கு இப்ப என்ன ஆசை? ஒரு பொறுப்பான அப்பாவாக சிந்தியுங்க. இந்தவயயசில கலியாணம் ஒரு கேடா?”

மீண்டும் மௌனம் திரையிட்டது.

“செல்வி... நாம் திருமணம் செய்ய வேண்டாம். இன்று ஒரு தடவை மட்டும்...” சபலப்பட்டுவிட்ட என் மனது வார்த்தைகளாய் வெளிப்பட்டது.

“உங்களுக்கென்ன விசரா...?” அவள் காட்டமாகக் கூறிவிட்டு தனது அறைக்குச் சென்றாள். நானும் எனது அறைக்குச் சென்று படுத்துக் கொண்டேன். தூக்கத்தை விரட்டியபடி துச்சாதன எண்ணங்கள் மேலெழுந்தன. உறக்கமின்றி கட்டிலில் புரண்டு புரண்டு படுத்தேன். உணர்ச்சிகள் என்னை தோற்கடித்துக் கொண்டிருந்தன. எழுந்து செல்வியின் அறைக்குப் போவது போலவும் அவள் உடன்படுவது போலவும் நினைவுகள் அலைக்கழித்தன. நேரம் நடுச்சாமத்தை நெருங்கி விட்டது. சாத்தான் அலைக்கழித்தபடியே இருக்கிறான்.

எங்கும் நிசப்தம்; இருள்; இதமான காற்று; மழைத்தாறல்; தனிமை; சந்தர்ப்பம்; குழநிலை...

மெல்ல எழுந்து செல்வியின் அறைக்குச் சென்றேன். அவரும் உறங்காது அசைந்து படுப்பது தெரிந்தது. கட்டிலின் ஒரு புறம் அமர்ந்திருந்தபடி சிறிது நேரம் அப்படியே இருந்தேன். உடலில் நடுக்கம்.

மெதுவாக எனது கைகளை அவள் மீது படரவிட்டேன். திடுக்கிட்டு எழுந்தவள் அந்த இருளியும் என்னை இனம் கண்டு “போங்க வெளியே” என்று காட்டமாக கூறினாள். நான் கேட்காது அவளை வாரி இறுக்கி அணைத்தேன். அவளது திமிறலையும் பொருட்படுத்தாமல் இதழ்களில் முத்தமிட முயன்றேன்.

அவளின் எதிர்ப்பு படிப்படியாக குறைந்து அவள் என்னோடு சங்கமமானாள். பத்துவருடங்களுக்கு மேலாக அடக்கி வைத்திருந்த ஆசைகள் பீறிட்டெழு நாம் இருவரும் இந்த உலகை மறந்து இன்ப உலகில் சர்சரிக்க தயாரானவேளை, பூசை வேளையில் கரடி போல தொலைபேசி மணி இரவின் நிசப்தத்தைக் கலைத்தது.

“ஹலோ...”

“ஹலோ... மிஸ்டர் ஆனந்தன்... மனதை திடப்படுத்திக் கொள்ளுங்க... உங்கட மனைவி அமரா இறந்திட்டாங்க...” வைத்தியசாலையிலிருந்து தகவல் வந்தது. அதிரந்தேன்... “ஜேயோ அமரா... என்னை விட்டுட்டு போயிட்டியா?”

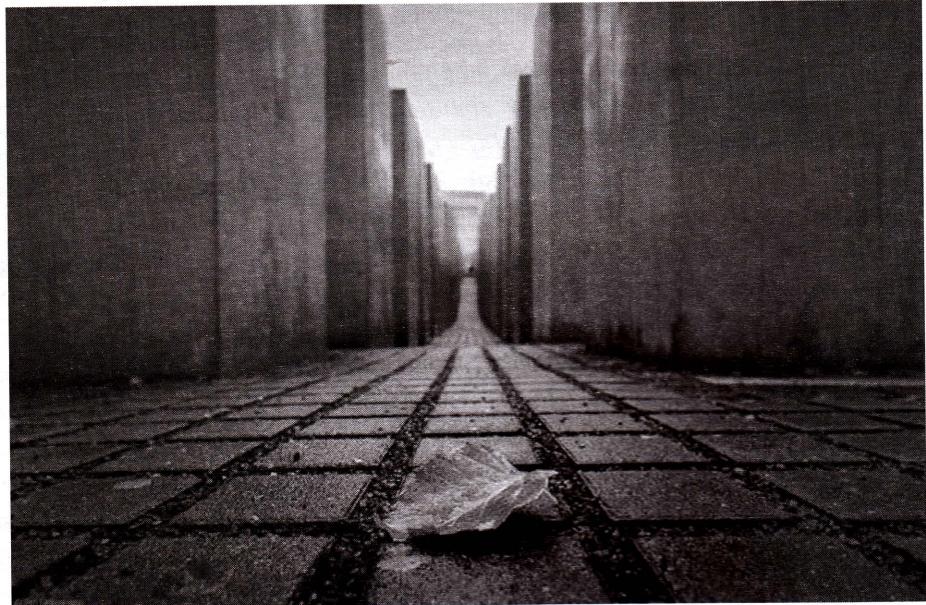
எனது காலடியில் பூமி விலகியது.

அதுதான் இனி வரப்போகும்
இரு கடந்த காலமாக இருக்கும்
என்றார்கள்
வாழ்க்கையைப் பற்றி
தெரிந்திருக்காமல்
அதை ஒரு புன்னாக்குக் கடையில்
விற்றுக்கொண்டிருந்தான்
கணித ஆசிரியன்
இகற்சியில் எப்படித் தாவர
என்னையைப் பிரித்தெழுக்க
முடியும் என்று எல்லோருக்கும்
தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்றது
ஒரு சட்டவிதி.
மகிழ்ச்சிதான். ஆனால், அது ஒரு
மாட்டைப்போல எங்கோ சோம்பிப்
படுத்திருக்கிறதே எனக்
கலித்துக்கொண்ட நீந்பதி –
சோம்பிப்படுத்திருக்கும்
மகிழ்ச்சியைப் பிடித்து சிகிரியிலைடையுங்கள் என்று
தீர்ப்பளித்தார்.
பிறகு ஒருவரும் எதைப்பற்றியும்
பேச விரும்பவில்லை
அதுதான் உகறபனியாகிற்று அங்கே
பெரும்பாறையானது இங்கே.

00

இந்தப் யாதையில்தான் மிரிந்து சென்றீர்கள்

நினைவைக் கொல்வது கடினம்
என்பதால் மறக்க முடியாதிருக்கிறது
இந்தப் பாதையையும் அதில் பதிந்திருந்த சுவருகளையும்
நிகழ்ந்த பிரிகவையும்
அப்போது சிந்திய கண்ணீரையும்
இதயத்தின் குருதியையும்
முடிவற்று நீண்ட விசும்பலையும்
கொழுந்து விட்டெரிந்த வன்மத்தையும்.

என்றாலும் ஒன்றும் ஆகிவிடப்போவதில்லை
நினைவுகள் எப்போதும் மறக்க முடியாதெனினும்
மறந்தக்கூடியன என்பதால்
கடந்து செல்லக் கூடியதாயிற்று எல்லாவற்றையும்.

எனினும் நிழலாக எங்கும் சிந்தியிருக்கின்றன
பிரிந்து செல்ல முன்
நீங்கள் சிரித்த சிரிப்பொலி

அங்கே பிறகு என்ன நடந்தது
என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை

இப்படித்தான் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன
எப்போதும் ஒவ்வொரு வழியிலும்
பிரிந்து செல்லும் நிகழ்ச்சிகள்

இன்னும் குளிர் நீங்கவில்லை

அதிகாலைப் பனியில் விகிறத்திருக்கும் தண்டவாளங்களின் மீது
தொலைவோடி வந்த நெயின் நின்றது.

இன்னும் கூடாறவில்லை

அருகே,
புற்காட்டின் நுபுவே செல்லும் ஒற்கறையடிப்பாதையில்
காணாமற் போனவனைத் தேடி
வந்து கொண்டிருப்பவளின்

கண்களில் நீர்
இதயத்தில் நெருப்பு

இந்தச் சாலையில்தான்

எரிந்து கொண்டிருந்த சாலையில்தான்
அன்று வந்து இறங்கினேன்
அங்கேதான் பூக்களை விற்றுக்கொண்டிருந்த பெண்ணும்
இருந்தாள்
துப்பாக்கியை வெடிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்த படையினரும்
நின்றனர்
பிராத்தனை செய்து கொண்டிருந்த மதகுருவும்
விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களும் இருந்தனர்.
மாதா கோயிலும் மேய்ச்சலுக்காகப் போய்க்கொண்டிருந்த
மாடுகளும்
கொத்து ரொட்டிக்கடையில் பாடிக் கொண்டிருந்த ரேடியோவும்
இருந்தன.
குழந்தைக்குப் பாலுட்டிக் கொண்டிருந்த தாயும்
சிப்பாய்களுக்குக் கட்டளையிட்டுக்கொண்டிருந்த தளபதியும்
இருந்த
அந்தச் சாலையில்தான்
எல்லாம் ஏரிந்து முடிந்தன.
எரிந்து முடிந்த சாலையில்தான் அனைவரும் நின்றோம்
பகலும் இரவும் வெறும் புகையாகியது.

வாய்களின் போர்க்களம்

போர்க்களமானது பொதுவெளி
நம்முறின்
தேவைகளைப் பேசத் தீரண்டு வந்து
வார்த்தைகளின்
ஒளியோ புகையோ
வெளித்தெரியா நிலைமாறி
ஒளியும் புகையும் வார்த்தைகளில் பீறிட்டு
எனியத் தொடங்க
கையில் கிடைத்தவற்றை
எறிக்கணகள் ஆக்கி எறிந்து வெடித்தார்கள்
ஜனநாயகர் என்று
பச்சை குத்தி வந்தவர்கள்!
வெள்ளள உடைகளில் இருத்தமும்
அடிவிழுந்
உள்ளத்தில் தீராத மூர்க்கமதும் மூண்டெழுப்பப்
போர்க்கள மான பொதுவெளியை
நாம் நின்று
பார்த்தோம்: ஆம் வாய்கடத்துப் போனோம்!
செத்தூதிப்
புழுத்த நாயியான்றில்
புழுக்கள் நெளிந்தபடி
தம்பங்ககத் தின்னத் துடிப்பதுபோல்
நாறிவிட்ட ஜனநாயகத்தின் சடலத்தில்
வெள்ளளயுடைப்
புழுக்கள் நெளிந்து ஒன்றோடு ஒன்று முட்டி
மோத அயலிந்துப்
பினாற்றம் தகனச்சுகிக்க
ஏலா தகல்... என்செய்வ தெனப்புரியா
ஏமாற்றங் கூழத் திரும்பினோம்;
வெறுமையாய்
ஏமாளி யாச்சிந்த அயல்
அதையார் கணக்கெடுத்தோம்?

யற்று

பற்கறைகள் வீட்டைப் படர்ந்து
விழுங்கிற்று!
முற்றாய் அழிக்க முனைந்து
ஆள்தேடி... மனம்
நொந்து சிறு செடிகள் தானென்று
அதை அகற்றல்
தந்திரச் சிறுவேலை தானென்று
நுனிபிடித்து
உந்தி ஒரு சிலகதுப்... பிழுங்கி
உடல்களைத்தேன்!
ஒவ்வொன்றையும்பிழுங்கி
முடிந்துபின்
அவை நிலத்தைக்
கவ்விய வலிமை... என்
ககளப்பில் புரிந்தது!

வேர்த்துத் துவண்டு முயற்சியைக் கைவிட்டு
ஓய்ந்த கணக்தில் உறைத்தது எனக்கொன்று!
சின்னாஞ் சிறு செடிக்கே இத்தனை
“பிடிப்பென்றால்”
தொன்று தொட்டு வாழ்ந்த
துகண்ணிலத்தால் நமைப்பிழுங்கல் எவ்வளவு சிரமம்?
பிழுங்கியோர்க்கு எவ்வளவு வலிவிளைய கவக்கும்?
வேர்பெயர்ந்து அகன்றோர்கள்
அனுபவித்த வளியும் நமக்கா புரிந்துவிடும்?

ஜந்தாண்டுக்கோர் ஓளிக்காலம்

“கடந்த காலங்கள் இருள் வதைத்த காலங்கள்
பிறந்த தொளி ஆட்சி”
ஜந்தாண்டின் முன்னுரைத்தீர்!
“கடந்த காலங்கள் இருள்மலிந்த காலங்கள்
பிறக்கும் ஒளி ஆட்சி”
இன்று நீர் சொல்கின்றீர்!
“கடந்த காலங்கள் இருங்கறந்த காலங்கள்
பிறக்கும் ஒளி ஆட்சி”
ஜந்தாண்டின் பின் சொல்வீர்!
மாறி மாறி நீங்கள் வந்து வென்று போவீர்கள்!
ஒளியினது ஆட்சி உதித்ததோ
உதிக்கலையோ
ஒளியினது வர்ன ஜாலத்தை,
அதன் மதிப்பை,
ஒளியின் சிறப்பியல்லபை,
ஒளியின் முக்கியத்துவத்தை,
வார்த்தைகளில் நல்ல வனப்பாய் உரைப்பீர்கள்!
வாட்டிலும் மனதிலும்
அகலா இருளோடு
கீற்றொளியை யேனும் காணாத் தவிப்போடு
சாதாரண மாந்தர் தவிப்பார்... யார்
கணக்கெடுப்பீர்?

பேராசிரியர் செ. பேங்கராசா

ஸமத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய உருவாக்கத்தில் இந்திய, தமிழகச் செல்வாக்கு

1. முன்னுரை:

இருபதாம் நூற்றாண்டு ஸமத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய உருவாக்கத்தில் ஆங்கிலேயரது ஆட்சி காரணமாக ஏற்பட்ட நவீன மயவாக்கம் (Modernization) கணிச மான செல்வாக்குச் செலுத்தி யுள்ளது. இது பற்றி ஆய்வாளர்கள் கவனம் செலுத்தி யுள்ளனர். நவீனமயவாக்கத்திற்கு சமமாக இந்திய, தமிழக தொடர்பும் ஸமத்து நவீனதமிழ் இலக்கிய உருவாக்கத் திலே, நவீன இலக்கியத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி, முக்கிய போக்குகளின் வெளிப்பாடு என்ற விதங் களில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது. எனினும் இது பற்றிய ஆய்வுகளைவையும் நடை பெற வில்லை. இது பற்றிய அவதானிப்பதே இவ் ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

2. அணுகுமுறைகள்:

மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வாளது பின்வரும் அணுகுமுறைகளில் நடைபெறவில்லை.

- இந்திய-ஸமத்தொடர்பு
- இந்தியாவிலும் தமிழ்நாட்டிலும் உருவான அரசியல், சமூக, இலக்கிய இயக்கங்கள், சங்கங்கள் ஆகியவற்றின் செல்வாக்கு.
- அவற்றோடு தொடர்புபடாத இலக்கியச் சஞ்சிகைகள்
- அவற்றோடு தொடர்புபடாத இலக்கிய ஆளுமைகள்

3. இந்திய ஸமத்தொடர்பு

பத் தொன் பதாம்

நூற்றாண்டிலிருந்து இந்தியா, தமிழகம் ஆகியவற்றுடனான ஸமத்தமிழரது தொடர்பு சமயம், இலக்கியம், பண்பாடு ஆகிய துறைகளில் மிக நெருக்கமாக இருந்து வந்துள்ளது. ஸமத்து கல்விமான் களும் ஆய்வாளர்களும் படைப்பாளிகளும் தமிழகம் சென்று பணிபுரிந்துள்ளனர். (எ-டு ஆறுமுகநாவலர், சி.வைதாமோதரம்பிள்ளை முதலானோர்) இவர்களுள் பலர் நவீன இலக்கியத்துறையில் நாட்டங்கொண்டவர்கள். எனினும் நவீன இலக்கிய ஈடுபாட்டாளருள் ஒருவரான பாவலர் தெ.அ.துரையப்பாபிள்ளை என்பவர் இந்தியா சென்று பம்பாய் மாநிலத்திலே சிலகாலம் ஆசிரியப்பணி புரிந்துள்ளார். பம்பாய் மாநிலம் இந்திய விடுதலை இயக்கத்துடன் தொடர்பு பட்டிருந்த லோகமான்யதிலகரது பிறப்பிடமாகும். இத்தகையை இந்தியச் சூழலில் தேசிய உணர்விற்கு ஆட்பட்டிருந்த பாவலர் அவர்கள் ஸமத்து கலிதை வளர்ச்சிப்போக்கிலே தேசியம் பற்றி முதன்முதலாகப் பாடிய கவிஞராகின்றார். இவரது “யாழ்ப்பாணச் சுவதேசசிக்கும்மி” இவ்விதத்திலே கவனத்திற்குரி தொன்று. இந்நெடும்பாடலின் ஆரம்பச் செய்யுளோன்று பின்வருமாறு வெளிப்பட்டுள்ளது:

“தேசோப காரங் கருதியிக் கும்மியைச் செப்புகின் ரேணாத லாலெவரும் லேசாய் விளங்க இலகு தமிழில் இயப்புவதே நலம் சங்க மின்னே”

பாவலரின் அத்தகைய சிந்தனை முகிழ்வதற்கு அன்னாரது பம்பாய் வாழ்க்கையே காரணமாயிற்று (இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட லோகமான்யதிலகர் இம்மாநிலத்தவரே)

4. இந்தியாவிலும் தமிழ் நாட்டிலும் உருவான அரசியல், சமூக இலக்கிய இயக்கங்கள், ஈங்கங்கள் ஆகியவற்றின் செல்வாக்கு.

4.1 இந்திய விடுதலை இயக்கம்:

மேற்கூறிய பின்னனியில் முக்கிய இடம்பெறுபவர்கள் பாரதியார், மகாத்மாகாந்தி, வேலாகமான்ய திலகர் ஆகியோராவர்.

4.1.1 பாரதியார்

சென்ற நூற்றாண்டின் முப்பதுகளிலே “சமுகேசரிக்” குழுவினருடாக ஈழத்துநவீன கவிதையில் தேசியம், சுதந்திரம், விடுதலை முதலான அரசியல்சார் விடயங்கள் பாடுபொருளானதிலே கவிஞர் பாரதியின் பங்கு கணிசமானது. பாடுபொருள்களில் மட்டுமன்றி செய்யுள் வடிவம், எடுத்துரைப்பு முறை முதலான வற்றிலும் பாரதியாரின் செல்வாக்குள்ளது. இவ்விதத்தில் வேந்தனார் மு.நல்லதம்பி, யாழ்ப்பாணன், அவ்வாழுர் மு.செல்லையா, அகிலேஸ்வரசர்மா, சத்தியநாதன், ப.கு.சரவணபவன் முதலானாரின் கவிதைகள் கவனிப்பிற்குரியன. பின் வருவது வேந்தனாரின் கவிதையாகும்.

எங்களிலாங்கையும் ஆங்கிலையின்
இல்லமோ - இது - நல்லதோ
தங்களாட்சியை இங்கு நாட்டிடக்
சாற்றினார் - வழி - மாற்றினார்

ஆரூம் படைப்பெலன் ஆங்கிலையர்க்கே
ஆவதோ - நாங்கள் - சாவதோ
வாழும் சுதந்திரம் மான மழிந்தினி
வாங்கிடோம் - உயிர் - தாங்கிடோம்

காட்டிக் கொடுத்திடுங் கட்சிக் கிளங்கையும்
காணியோ - சொந்தப் - புமியோ
நாட்டிற் பிறந்திடும் நாங்க எனைவரும்
நாய்களோ - பெல்லிப் - பேய்களோ?

சென்ற நூற்றாண்டின் முப்பதுகளிலே சமூத்தில் மலையக தோட்டத்தொழிலாளர் மத்தியில் எழுசியை ஏற்படுத்துவதற்கு பாரதியார் பாடல்கள் பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளன. மீனாட்சியம்மாள் நடேசுய்யரின் பாடல்கள் இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாகும்.

பாரதியாரின் மேதைமையை முதன்முதல் கண் டு கொண்டவர் களுள் ஒருவரான சுவாமி விபுலானந்தர் தமிழ் நாட்டில் மட்டுமன்றி ஈழத்திலும் அவ்வாறு செயற்பட்டவர். இச்தழுவில் ஈழத்து நவீன இலக்கிய முன்னோடிகள், நவீனத்தின் குறியீடாக பாரதியாரை இனங்கள் கொண்டனர். சென்ற நூற்றாண்டின் நாற்பதுகளிலே வெளிவந்த இலக்கியச்

சஞ் சிகைகளுள் இரண் டு பாரதியார் பெயரைத் தாங்கியனவே. அவையாவன கொழும்பு பாரதி, மண்டூர் பாரதி, மண்டூர்பாரதியின் மகுடவாசகமே “சாதிச்சன்டை போச்சோ உங்கள் சமயச் சண்டைபோச்சோ” என்பது.

4.4.2 மகாத்மா காந்தி / காந்தியம்

ஸமூத்து படைப்பாளர்களிடம் சமூகச்சீர்த்திருத்தச் சிந்தனைகள் முகிழ்த்தத்தில் மகாத்மா காந்திக்கு முக்கிய பங்குண்டு. (1927ல் அவர் ஈழத்திற்கு வருகை தந்தவர்) இவ்வித்திலும் தீண்டாமை, சுதேசப் பொருளுற்பத்தி, கூட்டுறவுச்சங்கம், கிராமியம், ஜீவகாருண்ணியம் முதலியன கவிப்ப பொருளாகின. அவ் வாழூர் மு.செல்லையா, மு.நல்லதம்பி, யாழ்ப்பாணன், மனுப் புவியார், நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் முதலா னோரின் கவிதைகள் இவ்வித்தத்திலே குறிப்பிடத்தக்கன. பின்வருவது சத்தியநாதன் கவிதைப்பகுதி.

தீண்டப் படாத ரென்று - உலைக்

திசைமுகன் செய்த துண்டோ?

வேண்டப் படுவதீ தோ- ஜயோ

வீண்கதை பேசுகிறீா

உரிமை உரிமை யென்பீ - உங்கள்

எனிய சோதர் - தங்கள்

உரிமை உரிமை யென்றால் - வேத

ஏடு விரிப்போ என்மபீ

சிறுகதைகளிலே முப்பதுகளளவில் தீண்டாமை கருப்பொருளானதும் இத்தகைய தூழிலேயாகும். ஆனந்தனின் “தண்ணீர்தாகம்” இவ்வித்தத்திலே முக்கிய மான சிறுகதை. கிணற்றிலே தண்ணீர் அள்ளிக்குடித்த தாழ்ந்தசாதிப் பெண்ணொருத்தியை அடித்துத்துரத்திய பிராமண ஐயரோருவர், ஆஸ்பத்திரியில் மரணத்தறு வர்யில் அவளிடமே தண்ணீரைப் பெற்றுக் குடிப்பதே அச்சிறுகதையாகும்.

4.3 திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்:

மேற்கூறிய கழகம் சார்ந்த கொள்கைகள் ஈழத்தமிழ்ச் சூழலில் கவிதைத்துறையில் வெளிப்பட்டதில் இக்கழகம் சார்ந்த பாரதிதாசனுக்கு முக்கிய இடமுள்ளது. குறிப்பாக சச்சிதானந்தன், ராஜபாரதி, நீலா வணன், ஜீவாஜீவரத்தினம், வேலழகன் பாண்டியுரான், எருவில் மூர்த்தி, ஆரையூர் அமரன், தாமரைத்தீவான், சக்தி அ. பாலஅய்யா, குழந்தை, புரட்சிக்கமால், அண்ணல் யுவன் முதலானாரின் கவிதைகளில் மொழியனர்ச்சி, இனவணர்ச்சி என்பன இடம்பெற்றதில் பாரதிதாசன் செல்வாக்கு கணிசமானது. கவிஞர் காசியானந்தன் இத்தகைய கவிஞரது வரிசையில் முக்கியமானவர். உயிர் தமிழிற்கு உயிர் தீயிற்கு, என்பது அவரது முதல் கவிதைத் தொகுப்பு.

ஸமூத்து முற்போக்கு நாவலிலக்கிய முன்னோடியான இளங்கீரனின் ஆரம்பகால நாவல்கள் பலவும் தி.மு.க பாணியிலான நாவல்களாகும். (ஏ.டு மரணக்குழி, அழகுரோஜா முதலியன)

திராவிட முன் னேற்றக் கழகத் தினரின்

நாடகங்களும் ஜம்பதுகளிலே ஈழத்திலே பெருமளவு மேடையேறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது (எ-டி: கருணாநிதியின் மனோகரா, அண்ணாத்துரையின் ஓரிரவு)

அனைத்தையும் விட ஈழத்தில் வாசிப்பு பழக்கம் உயர்வு கண்டதில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக எழுத்துக்களுக்கு முதன்மையிடமுள்ளது.

4.4. மனிக்கொடி குழுவினர்

தமிழ் நாட்டின் சென்ற நூற்றாண்டின் முப்பது களளவிலே வெளிவந்த “மனிக்கொடி” யின் செல்வாக்கினால் புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா. சிறு கதைகள் ஈழத்திலே பரவலான வரவேற் பிற் குள்ளாயின.

வ.அ. இராசரெத்தினம் சிறுகதையுலகினுள் பிரவேசிப்பதற்கும், வட்டாரச் சிறுகதைகள் (அல்லது பிரதேச சிறுகதைகள்) எழுத ஆரம்பிப்பதற்கும் வழிகாட்டியவர் புதுமைப்பித்தனே.

ஜம்பதுகளிலே ஈழத்து சிறுகதையுலகினுள் புகுந்து பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்தவரான ஷா, புதுமைப்பித்தன் மீதுள்ள பற்றுக்காரணமாகவே “பித்தன்” என்ற பெயரைச் சூட்டிக்கொண்டார். புதுமைப் பித்தன் மரணித்த வேளையில் “கலைஞரின் தியாகம்” என்ற சிறுகதையை எழுதிய பித்தன் வறுமையின் கொடுமைகள் பற்றித் தத்துப்பாக எழுதியதில் புதுமைப் பித்தனின் செல்வாக்குண்டு. பித்தன், யதார்த்த நோக்கிற்கும் விளிம்புநிலைப் பாத்திரங்களுக்கும் முதன்மை இடமளிப்பதும் அதுகாரணமாகவேயாம்.

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள் பற்றி அவரே பாராட்டும் படியான விமர்சனம் செய்தவரான சோ.சிவபாதசுந்தரமும் இக்காலத்தவரே.

கு.ப.ராவின் சிறுகதைகளின் செல்வாக்கினாலேயே ஈழத்துச் சிறுகதைகளிலே ஆண் பெண் உறவு, பெண்மனவனார்வகள், ஏக்கங்கள் முதலியன உரிய இடம் பெற்றுக் கொண்டன. கு.ப.ராவின் புதழ் பெற்ற படைப்பான சிறிதுவெளிச்சம் சாயலில் அதே தலைப்பிலே மண்குர் பாரதியிலே சிறுகதையொன்று பிரசரமாகியுள்ளது.

4.5 முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம்

சென்ற நூற்றாண்டின் தமிழ்நாட்டு முக்கிய மான முற்போக்கு படைப்பாளியான ஜீவாவின் ஈழத்து வருகை ஈழத்திலே இத்தகைய எழுத்தாளர்கள் உருவாகுவதற்கு உந்துசக்தி அளித்துள்ளது. “ஜீவா” மீது கொண்ட மதிப்புக்காரணமாகவே டொமினிக்ஜீவா தமது பெயரை அவ் வாறு பயன் படுத் த முற்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

�ழத்து எழுத்தாளர்களுள் சிலர் நாற்பது களிலே (உ - ம: கே.கணேஷ்) இந்தியா சென்று அங்குள்ள முற்போக்கு எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்தன் விளைவாகவே இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்தையும்

சென்ற நூற்றாண்டின் நாற்பதுகளினிறுதியில் அமைத்துக் கொண்டனர்.

�ழத் து முற்போக்கு எழுத்தாளரான கே.கணேஷ் இந்தியா முற்போக்கு எழுத்தாளரான கே.ஏ.அப்பாலின் குங்குமப்பு மூல்க்காஜ் ஆனந்தின் தீண்டத்தகாதவன் ஆகிய நாவல் களை மொழி பெயர்த்துள்ளார். இந்நாவல்கள் ஈழத்தில் புனை கதைகள் உருவாக்க காலப் பகுதியில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கு உந்துசக்தியளித்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

முற்போக்குச் சார்புடைய, சென்ற நூற்றாண்டின் அறுபதுகளிலே வெளிவந்த சாந்தி (ஆசிரியர்:சிதம்பரரகுநாதன்) ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளரான செ.கணேசலங்கன், டொமினிக் ஜீவா, டானியல் ஆகியோரின் படைப்புக்களுக்கு களமமைத்துக் கொடுத்ததனுடாக தமிழகத்தில் இவர்கள் இனங்காணப் பட வழிவகுத்துள்ளது.

5. அந்தகைய செல்வாக்கிற்குட்படாத தமிழகத்துச் சஞ்சிகைகளின் செல்வாக்கு.

5.1 கலைமகள்

மனிக்கொடி ஏற்படுத் திய பாதிப்பைவிடகலைமகள் ஈழத்தில் ஏற்படுத்திய பாதிப்பு அதிகமானது, ஈழத்து சிறுகதை முன்னோடிகளான இலங்கையர் கோன், சி.வைத்திலிங்கம் ஆகியோரின் சிறுகதைகளுள் கணிசமானவை ஈழத்து வரலாற்றுச் சம்பவங்களைப் பொருளாகக்கொண்டவை (உ-ம: அனுலா, குவேனி, காசியப்பன், யாழ்ப்பாடி, பூதத்தேவன் கோட்டை) இதற்கான முக்கியமான காரணங்களிலொன்று, கலைமகள். தமிழக வாசகரை மகிழ்ச்சியூட்டும் பொருட்டு, அத்தகைய சிறுகதைகளை விருப்பத்தோடு பிரசரித்தமையாகும் பிரசரித்தமை காரணமாக இவர்கள் அப்பொருள்பற்றி விருப்பத்தோடு எழுத முற்பட்டமையாகும்.

5.2 கிராம ஊழியன்

�ழத்திலே நாற்பதுகளிலுருவான இரண்டாம் தலைமுறை சார்ந்த மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் மத்தியிலே கிராம ஊழியன் அதிக பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது. புதுமைப்பித்தனின் கவிதையொன்றுக்கு கிராமத்து ஊழியனில் கவிஞர் சாரதா எதிர்வினை ஆற்றி யிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

5.3 எழுத்து

�ழத்தில் சென்ற நூற்றாண்டின் அறுபதுகளிலே புதுக்கவிதை முயற்சி முகிழ்வுற்ற போது பரிசோதனை முயற்சியாக, கே.எஸ்.சிவகுமரான், இ.முருகையன் முதலானோர் அதிலே புதுக்கவிதை எழுதியுள்ளனர். தலைசிறந்த படிமக்கவிஞரான, எழுத்தில் தம்மை இனங்காட்டிய தருமு அருப் சிவராம் (பிரமிள்) ஈழத்துக் கவிஞரேயாவார்.

5.4 வானம்பாடி

�ழத்திலே புதுக்கவிதை பரவலாக அறியப் பட்டதிலும் பிரவாகித்து பெருக்கியதிலும் வானம்பாடி சஞ்சிகைக்கு பிரதான பங்குண்டு. குறிப்பாக மேத்தா,

வைரமுத்து ஆகியோரின் செல்வாக்கிற்குட்படாத ஈழத்து கவிஞர்கள் வெகுசிலரேயாவர். ஈழத்து புதுக் கவிதை சிறப்பிதழையும் வானம்பாடி வெளியிட்டுள்ளது.

வானம்பாடி அமைப்பு முறையிலே ஈழத்திலே புதுக்கவிதைச் சிற்றிதழ்கள் எழுபதுகளிலே கணிசமாக வெளிவந்துள்ளன. தொகுப்புகளும் உருவாக்கியுள்ளன. (உ-ம்: எலிப்பொறி)

5.5 சரஸ்வதி

முதன்முதலாக நவீன ஈழத்து எழுத்தாளர் பல்ரை தமிழகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை இச்சஞ்சிகைக்கு உள்ளது.

5.6 அவற்றோடு தொடர்புடாத லைக்கிய ஆளுமைகள்:

5.1 கவிமணி தேசிய விநாயகம்பிள்ளை:

�ழத்துத் தமிழ்கவிதைகளில் அசாதாரண எளிமை இடம் பெற்றதிலே இவரது கவிதைகளுக்கு முக்கிய இடமுள்ளது. ஈழத்து கவிதைகளில் நாற்பது களிலே சாதிப் பிரச்சினை வெளிப்பட்டதில் கவிமணி யின் மொழிபெயர்ப்பாகிய “ஆசியஜோாதி” க்கு முக்கிய இடமுண்டு. சிறுவர் பாடலாசிரியர்கள் உருவாக்கத் திலும் இவரது செல்வாக்குண்டு.

5.2 கல்கி

எழுத்தாளரான கல்கி தமது எழுத்துகளி னாடாக ஈழத்து சிறுகதை வளர்ச்சியில் கல்கிபாணி என்றொரு போக்கு உருவாக வழிவகுத்தமை குறிப் பிடத்தக்கது. (கல்கிபாணி என்பது மேலோட்டமான சமூகப்பார்வையும், கதைப்பின்னல் முக்கியத்துவம் பெற்றமையும்) குறிப்பாக அன்புமணியின் சிறுகதைகள் கல்கி நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் எழுத்தாளர் நவம் பரிசு பெற்றதனாடாக மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர். மத்தியிலே ஒரேமுச்சி ஏற்பட்டமையும் கவனிக்கத் தக்கது.

5.3 ஸ்ரீ. நா. பாஞ்சதாஶாகி (மணிவண்ணன்), அகிளன்

�ழத்தில் குறிப்பாக பாலேஸ்வரி போன்ற பெண் எழுத்தாளர்கள் குடும்பப்பாங்கானதும் இலட்சிய நோக்குடையதுமான புனைகதை எழுத முற்பட்டதில் மேற்கூறிய எழுத்தாளர்களது செல்வாக்கு முதன்மை யானது.

5.4 மு. வரதராசன் (முவ)

இலட்சியபாங்கான நோக்குடைய ஈழத்து எழுத்தாளர் உருவாக்கத்தில் “முவ” வீற்கும் பிரதான இடமுள்ளது. கோகிலா மகேந்திரனின் சிறுகதைகளிலே இவரது செல்வாக்குக் கணிசமாகவுள்ளது.

�ழத்து வாசகர் பெருக்கத்திலே, திராவிட முன் னேற்றக் கழக எழுத்தாளர்கள் போன்று இவருக்கும் முக்கிய இடமுண்டு. (இவரது “கள்ளோ காவியமோ” சிங்களத்திலும் மொழி பெயர்க்கப் பட்டுள்ளது)

5.5 சாண்டில்யன்

கல் கிக்கு அடுத்ததாக தமது வரலாற்று நாவல்கள் ஊடாக ஈழத்து வாசகர்களை கவர்ந்திழுத் தவர் சாண்டில்யன். அவரது யவனராணி, கடல்புறா முதலியவற்றால் ஈர்க்கப்பட்ட வாசகர் பெருந்தொகை யினராவர். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவராக விளங்கிய வே.பிரபாகரனும் இத்தகைய வாசகர்களு ளாருவரென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

5.6 காண்டேகர்

மொழிபெயர்ப்பு படைப்புகளுடாக ஈழத்து எழுத்தாளர்களையும், வாசகர்களையும் கவர்ந்த பிறி தொருவர் மராட்டிய எழுத்தாளரான காண்டேகராவார்.⁸ செ.கணேசலிங்கன், எஸ்.பொன்னுத்துரை, வரதர் ஆகியோரது நவீன படைப்புகளுள் இவரது செல்வாக்குக் கணிசமானது, புரட்சிகரமான சிந்தனைகளும் பாலுணர்ச்சி உள்ளடக்கமும் இவர்களது படைப்புகளில் வெளிப்பட்டமைக்கு இவரது படைப்புகளும் காரணமாக இருந்துள்ளன.

5.7 அழ. வள்ளியப்பா

கவிமணி தேசியவிநாயகம் பிள்ளைக்கு அடுத்ததாக ஈழத்து சிறுவர் பாடலாசிரியர்களை ஈர்த்தவர்களுள் இவருக்கு முக்கிய இடமுண்டு. (எ-க திமிலைத்துழிலனின் படைப்புகள்)

5.8 பிரேம் - ரமேஸ் முதலாணோர்

�ழத்தமிழ் தழிலில், குறிப்பாக அண்மைக் காலங்களில் பின்நவீனத்துவ நோக்கிலான சிறுகதை களை இராகவன், திசேரா, இ.சு.முரளிதரன், அமிர்தா ஏயெம் முதலாணோர் எழுதிவருகின்றனர். இவ்வாறான படைப்புகளின் உருவாக்கத்திற்கு மேற்குறிப்பிட்ட தமிழக ஈழத்தாளர்களின் படைப்புக்களே முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

06. மதிப்பீடு

இதுவரை கூறியவற்றை தொகுத்துநோக்கு கின்ற போது ஏற்ததாழ சென்ற நூற்றாண்டின் அறுபதுகள் வரையிலான நவீன இலக்கியச் செல்நெறிகளின் வளர்ச்சியிலும், தளர்ச்சியிலும் தமிழகத்தின் செல்வாக்கு கணிசமானது. குறிப்பாக படைப்பு நோக்கம், முன்னோடி படைப்பாளிகளின் முன்மாதிரிப் படைப்புக்கள், வாசிப்பாளர்களைத் தூண்டுதல், பிரசர களமாதல் முதலானவைகளில் தமிழகத் தின் செல்வாக்கு கணிசமானது; விரிவான ஆய்விற்குரியது. அறுபதுகளில் முகிழ்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் அறுபதுகளின் பின்னரான தமிழகச் செல்வாக்குத் தளர்ச்சியடைய வழிவகுத்துள்ளன. இச் சங்கத்தின் செயற்பாடுகள் தளர்வுற்ற துழவில், அண்மைக் காலங்களில் பின்நவீனத்துவம் முதலான நவீன இலக்கியச் சிந்தனைகளுடாக தமிழகச் செல்வாக்கு மீண்டும் தலைதூக்கியுள்ளமைக்குறிப்பிடத்தக்கது.

“குடேய்... குடேய்... குடேய்...
ஏழையின் தோழன் குடேய்... குடேய்”

குரல் கொடுத்த வண்ணம் சமிக்கின்
வண்டியை மெல்ல மிதித்தவாறு வந்து கொண்டிருக்கும்
பொன்றாசாவின் குரலிலும் அசைவிலும் ஒரு நிதானம்
இருக்கிறது. அவருக்கு எந்த அவரசமுமில்லை
எவருடனும் வியாபாரப் போட்டியில்லை. மீன்...
மீன்... என்று கூவி அழைக்கும் வழக்கமுமில்லை.
எப்பொழுதும் வெகுநிதானமாக “குடேய்...
குடேய்... ஏழையின் தோழன்... குடேய்...” என
அவர் குரல் எழுந்து கொண்டிருக்கிறது.

“குடேய்... குடேய்...”

இடையில் இவர் குரல் தடைப்படுகின்றது.
வாடிக்கையாளர் யாரேர் அவரை மறிச்சுச் சூடை
வாங்குகிறார்.

மீன்களுடன் ஓப்பிட்டுப் பார்த்தால் கொஞ்சம்
மலிவான மீன் அவ்வளவுதான்!

பொன்றாசா சூடை மீன்களைத் தவிர்த்து வேறு
மீன்களை வாங்கி வந்து விற்பதில்லை. சூடை மீன்
கொள்வனவுக்குப் பெரியமுதல் தேவையில்லை. வசதி
குறைந்த ஏழைமக்கள் சொற்ப காசக்கு வாங்கி கறியாக்கி
உண்பதற்கு ஏற்ற மலிவான மீன். வறிய மக்கள்
உயர்வுக்காக்கத் தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்து விட்டவர்
பொன்றாசா. அந்த மக்களிடம் மீன் வியாபாரம் என்ற
பெயரில் தினமும் அவர் போகிறார். அவர்களுடன்
உரையாடுகின்றார். அவர்கள் பிரச்சினையைத் தீர்ப்ப
தற்கு ஆலோசனைகள் கூறுகிறார். வேண்டியவேளை
அவர்களில் ஒருவராக அவர்களோடு இணைந்து
நிற்கிறார். சூடை மீன் வியாபாரத்தில் பெரிதாக
ஆதாயத்தை அவர் எதிர்ப்பார்ப்பதில்லை. ஏதோ,

அணையாச்சர்

மீண்டும் அவர் குரல் எழுகிறது.

“குடேய்... குடேய்... குடேய்...
ஏழையின் தோழன் குடேய்... குடேய்”
சூடை மீனுக்குப் பொன்றாசா
சூட்டி இருக்கும் கெளரவப் பெயர்
ஏழையின் தோழன். அப்படி ஒரு நாமம்
சூடைமீனுக்குச் சூட்டும் மனப்பக்குவும்
சிந்தனை பொன்றாசா தவிர வேறு
யாருக்கு வரும்? மலிவானதென்பதால்
சூடை மீனைத் தரக்குறைவாகக் கணித்து
கேவலப்படுத்தும் மனப்போக்கு உள்ள
ஒருவரல்ல பொன்றாசா.

ஒருகாலத்தில் தேறை மீனை
வசதிபடைத்தவர்கள் இழிவாகக்
கருதினார்கள். தேறை மீன் வலையில்
படும் காலத்தில் கும்பி கும்பியாக வந்து
குவியும். தாராளமாக வாங்கலாம். விலை
மிகக்குறைவு ஏழை எளியவர்கள் தேறை
மீனை தின்பார்கள். தேறைபோட்டு
அவித்த ஒடியற்பிட்டு வெகுசவையாக
இருக்குமென்று சொல்லுவார்கள்.
வசதியுள்ள தனவந்தர்கள் தேறை மீன்
பக்கம் திரும்பியும் பார்ப்பதுமில்லை.
இப்போது முன்னர் போலத் தேறை மீன்
அதிகம் பிடிபடுவதில்லையோ, அல்லது
மீனவர்களுக்கு அதைப்பிடிப்பதில்
நாட்டமில்லையோ தெரியாது! ஆனால்
தேறை மீன் போல சூடை மீனை இளக்
காரமாகச் சொல்ல முடியாது. ஏனைய

அவரும் அவரது குடும்பமும் வாழ்ந்தால் போதும் என்ற திருப்தி.

காலை விடிந்து சில மணி நேரத்தின் பிறகு கிராமத்து தெருக்களில் “பீப்...பீப்...” எனக்கொண் சத்தங்கள் சற்று இடைவெளி விட்டுவிட்டு எழுகின்றன. மீன் வியாபாரிகள் சயிக்கிளில் பூட்டி இருக்கும் கோன் சத்தந்தான் அது. சிலர் மோட்டார் சைக்கிளில் மீனோடு வருவதுண்டு. வாரத்தில் வெள்ளிக்கிழமை தவிர்ந்த நாட்களில் அவர்கள் கிராமங்களைச்சுற்றி வருகிறார்கள். முந்தி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மீன்கள் பிடிபட்ட அன்றே அந்த மீன்களை விற்றுத்தீர்த்து விடவேண்டும்.

அப்படி விற்க முடியாது மிஞ்சிக்கிடந்தால் ஜஸ்கட்டிக்குள் போட்டு வைத்து, பின்னர் கொண்டு வந்து விற்க வேண்டும். ஐசில் போட்டுவைத்த மீனை மக்கள் விரும்பி வாங்கி உண்பதில்லை. மீன் வாங்குகிறவர் களை ஏமாற்றி, தந்திரமாக விற்கவேண்டும். அல்லது உப்புத் தடவி வெயிலில் பல தீனங்கள் காயவைத்து கருவாடாகக் கேள்வும். இவையெல்லாம் சிரமாக செயற்பாடுகள். அதனால் தான் அன்றைக்கே விற்றுத் தீர்த்து விடவேண்டு மென்னும் போட்டியும் அவசரமும் அவர்களுக்கு.

பொன்ராசா யாரோடும் போட்டி போடுவ தில்லை. எந்த அவசரமுமில்லை. அவர் வருகையை எதிர்பார்த்து அவருடைய வாடிக்கையாளர்கள் எப்போதும் காத்திருப்பார்கள்.

குடை மீனுக்குப் பொன்ராசா சூட்டி இருக்கும் கெளரவப்பெயர் ‘ஏழையின் தோழன்’ அந்தப் பெயர் அவருக்கு வெகுபொருத்தம். இதை உணர்ந்து மக்கள் இப்போது அந்தப்பெயரால் அவரை அழைக் கிறார்கள். ஏழையின் தோழன் என்றால் அது பொன்ராசாவேதான்.

இருவ படகுகளில் சென்ற மீனவர்கள் மீன் களைப்பிடித்துக்கொண்டு அதிகாலையில் கரைவந்து சேருகிறார்கள். அவர்கள் வருகைக்காகக் கடற்கரையில் காத்து நிற்கிறார்கள் மீனவப்பெண்கள். கடற்கரைச் சந்தையில் வைத்து அந்த மீன்களை அவர்கள் விலை கூறி மொத்தமாக விற்றுவிடுகிறார்கள். ஒரு காலத்தில் ஆண்களோ அல்லது பெண்களோ மீன்களைச் சமந்த வண்ணம் விற்பனை செய்வதற்காக கிராமங்களுக்குள் மீனவ சாதிக்காரர் வருவதில்லை.

கடற்கரைச் சந்தையில் அந்த மீன்களை மொத்தமாக வாங்கி பணையோலைக் கடகங்களில் போட்டு தலையில் சுமந்தவாறு ஒடோடிச் சென்று சந்தைகள் கிராமங்கள் என்று விற்பனை செய்வது தாழ்த்தப்பட்ட சாதிப்பெண்களுள் ஒரு பகுதியாரின் தொழில். பொழுது நன்றாக புலரமுன்னர் எழுந்து தயாராகி, சந்திதி முருகப் பெருமானை நினைந்து வணங்கி நெற்றிநிறையத் திருநீறு பூசி சந்தனப் பொட்டிட்டு, வாய்நிறைய வெற்றிலையை அதக்கிக் கொண்டு மீன் பெட்டிகளைத் தலையில் சுமந்த வண்ணம் அவர்கள் சிறுசிறு கூட்டமாக தமக்குள்

பேசிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் கடற் கரையை நோக்கி ஓடுவார்கள்

போர்க்காலச்சூழல் இந்தச்சமூக நடை முறையை முற்றாக இன்று மாற்றி அமைத்து விட்டது. பலாலி, மயிலிட்டிப் பகுதிகளில் இருந்து அகதிகளாகக் குடும்பங்களுடன் இடம்பெயர்ந்து கடற் தொழிலாளர்கள் வடமராட்சிப் பகுதி வந்து சேர்ந்தார்கள். தாங்கள் செய்யும் தொழிலை இழந்து அகதிகளானார்கள்.

அவர்கள் வாழ்வதற்கு வழிதேவேண்டிய அவலம். மீன்பிடித்தொழிலைக்கைவிட்டால் வாழ்வதற்கு என்னவழி? உறவினர் நண்பர்களுடன் செர்ந்து சிலர் மீன்பிடிக்கக் கடல்மேல் சென்றார்கள். வசதிபடைத்த மிகச்சிலர் தாமே சொந்தமாகத் தொழில் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள். எந்த விதமான வசதியோ வாய்ப்போ இல்லாத சாதாரண தொழிலாளர்கள் ஆரம்பத்தில் செய்வதற்குத் தொழில் இல்லாது சிலகாலம் குடும்பங்களுடன் கஷ்டத்தில் உலவநேர்ந்தது. இறுதியில் அவர்கள் எடுத்த முடிவதான் மீன் வியாபாரம். பிளாஸ்ரிக் மீன் பெட்டிகளை சயிக்கிள்களில் பின்னே கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டார்கள். நாட்டுச் சூழ்நிலை அவர்களை இப்படி மாற்றி அமைத்தது.

மீன்பிடித்தொழிலாளர்களுக்கு மீன் வியாபாரம் செய்வது ஒரு புதிய வாழ்க்கை; புதிய தொழில்; புதிய அனுபவம்.

மீன்பிடிச் சமூகத்தில் பிறந்த அனுசாரற்ற முதிய ஏழைப்பெண்கள் சிலர் தங்கள் ஜீவா தாரத்துக்காகக் கருவாடு தயாரித்துக் கிராமங்களுக்குள் கொண்டு சென்று விற்பனை செய்வதுண்டு.

திரியாப்பரை மீன்கள் பெருமளவு பிடிப்படும் காலத்தில் மலிவான விலையில் மீன்களை வாங்கி, வெட்டிப்பிளாந்து, குடல்கள் முதலியவற்றை நீக்கி விட்டு, உப்புத்தடவி பழையபாய்கள், தறுப்பாளர்கள் பரவிப் போட்டு, பழுதான வலைகளை அதன் மேல் விரித்து, காகம், நாய், பூனை கவ்விக்கொண்டு ஒடாமல் கையில் சிறுகம்புடன் காவல் இருந்து, பல தீனங்கள் சுட்டெரிக்கும் வெயிலில் காயவிட்டு, நன்றாக காய்ந்த பின்னர் கருவாடாக எடுத்து, பாளம் பாளமாக அடுக்கி பெட்டிகளில் வைத்துக்கொண்டு கிராமங்களுக்குள் விற்பனை செய்வதற்கு வருவார்கள்.

பச்சை மீன்களிலும் பார்க்க திரியாப்பாரைக் கருவாடு பெறுமதி அதிகம்; சுவையும் அதிகம். குழந்தை பெற்ற பச்சைச் சில்லைத்தாச்சி, பூப்படைந்த கண்ணிப் பெண், பலகாலம் படுக்கையில் கிடந்த நோயாளி இவர்களுக்கு திரியாப்பாரைக் கருவாடு விசேஷமாக பத்தியக் கறி ஆக்கிகொடுப்பார்கள். சிலர் சீரக்ககறி என்றும் இதைச்சொல்லுவார்கள். சின்னச்சீரகம், வெள்ளைவெங்காயம், மல்லி, வேர்க்கொம்பு, மிளகு, சின்ன வெங்காயம் சேர்த்து அம்பியில் போட்டு பசுந்தா அரைத்து திரட்டி எடுத்து அரைச்ச கூட்டினை பிழிந்த தேங்காய்ப்பாலில் கரைத்து, திரியாப் பாரைக் கருவாடு

சிறு சிறு துண்டுகளாக வெட்டிப்போட்டு பத்தியக்கறி காய்ச்சி முடிப்பார்கள். அதைத்தனியாகக் குடிக்க கொடுப்பார்கள். அல்லது சோற்றிலிட்டு உண்ணக் கொடுப்பார்கள். அந்தக்கறிக்கென்று ஒரு தனிச் சவை. அதை உண்டவர்கள் அதன் சவையை அறிவார்கள். நல்ல மணங்குணமாக உண்டு அதன் சவையை நன்கு அனுபவித்தவர்களின் நாவின் தவிப்பைத் தீர்ப்பதற்காகத் தான் இன்று திரியாப்பாரைக் கருவாடு விமானம் ஏறி வெளிநாடு களுக்குப் பறக்கிறது.

பொன்ராசா அக்தியாகப் புலம்பெயர்ந்து வந்து வடமராட்சி மண்ணில் தஞ்சம் அடைந்த ஒருவரல்ல. அவர் தான் பிறந்த மண்ணில் தனது சொந்த வீட்டில் குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

பின்னர் ஒரு சமயம் அவரும் ஊரைவிட்டுக் கிளம்பிக் போகவேண்டிய நிரப்பந்தம்.

அவரது கொள்கை, அவர் வைக்கும் விமர்சனங்களால் அதிருப்தியற் ஆயதக்குழு ஒன்று தொடர்ந்து அவரை எச்சரித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவர் தனது முற்போக்குக் கொள்கையில் இருந்து தடுமாறி, சுயநலவாதியாக மாறவில்லை. அல்லது வாய் மூடிமெளித்து இருப்பதற்கும் அவருக்கு முடியவில்லை.

பிழை என்று கண்டும் அதனைக் கண்டிக்காது மெளனமாக இருப்பது அந்தப்பிழையைச் செய்வ தற்குத் துணைபோவதாகவே இருக்கும் என்பது இவர் கருத்து.

அவர் தொடர்ந்து விமர்சித்துக்கொண்டே இருந்தார்.

அவரைச் சும்மா விட்டுவைத்தால் அவர்கள் கையில் தூக்கிய துப்பாக்கிக்கு அர்த்தமில்லாது போய் விடுமல்லவா?

ஒரு சலுகையாக அவரை ஊரைவிட்டு வெறியேறுமாறு கட்டளை பிறந்தது
அதன் பிறகு என்ன செய்வது?

அவர் தலைமறைவானார்.

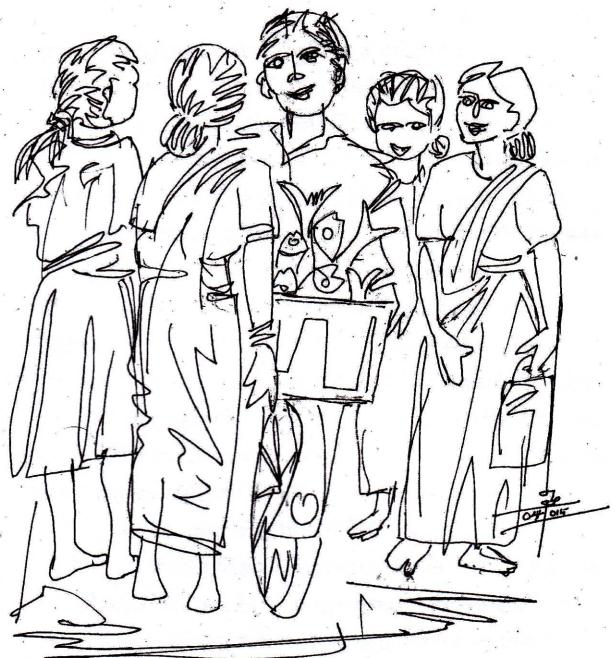
தலைமறைவ வாழ்வில் நன்பர்கள், தோழர் கள் அவருக்கு ஆதரவு கொடுத்துப் பாதுகாத்தார்கள்.

ஒரே இடத்தில் தொடர்ந்து வாழாது அடிக்கடி இடம் மாறி இடம்மாறி பல இடங்களில் அவர் காலம் கழிந்தது.

பின்னர் நிலைமை முற்றாக மாறிய பிறகு தலைமறைவ வாழ்வில் இருந்து மீண்டு ஊருக்குத் திரும்பினார்.

இப்போது அவர் செய்வதற்கு ஒரு தொழில் தேவையாக இருந்தது. முன்னர் போல கடல்மேல் சென்று மீன் பிடித்தொழில் செய்ய அவருக்கு முடியவில்லை. அதனால் மீன் வியாபாரத்தை ஆரம்பித்து விட்டார். மக்களைத் தேடிச் சென்று சந்திப்பதற்கு அது வாய்ப்பான வழியாக இருந்தது.

“குடேய்... குடேய்... ஏழையின்

தோழன்... குடேய்..” அவரிடம் வழமையாகச் குடேய் மீன் வாங்குகிறவர்கள் வீட்டுப்படலைகளில் அவர் தரித்து நிற்கின்றார், மீன் வாங்கும் குடும்பப் பெண் களின் வயதுக்கு ஏற்றவாறு உறவு சொல்லி அழைக்கிறார்.

“அம்மேர்ய்... அக்கோய்... தங்கா... பிள்ளையள்...” என உரிமையுடன் அவர் குரல் கொடுக்கின்றார்.

யாராவது மீன் வாங்க வருவதற்கு ஒருநாள் சற்றுப் பின்னடித்தால், அவர்களிடம் இன்று கையில் காசில்லை என்பது சட்டென்று அவருக்குப் புரிந்து விடும்.

“வாங்க... அக்கோய் வாங்க... மீனைக் கொண்டு போங்கோ... காசைப் பிறகு தாருங்கோ!” கூவி அழைத்துக் கையில் கொடுத்து விட்டுப் போய் விடுகிறார்.

குடை மீன்தானே என்று இளக்காரமாக அவர் காதுபட பேசினால், அதை எப்படிச்சுவையாக சமைக்க வேண்மென பக்குவங்களை எடுத்துக்கூறுவார்.

“உப்புப்போட்டு அவிச்செடுத்து பிறகு அரைச்ச குழம்பில் போட்டுக்காச்ச வேணும். சொதி எண்டால் வெங்காயம், பச்சைமிளகாய் நிறையப்போட வேணும். மாங்காயைக் கீறிப்போட்டு வெங்காயம், மிளகாய் கொள்ளப்போட்டு, சொட்டுத் தேங்காயப் பால் விட்டு இறக்கும் போது தேசிக்காய் புளியும் விட்டு, தீயல் வைச்சால்.. வேறை கறியே வேண்டாம்... அந்த மாதிரி இருக்கும்”

அவர் கூறும் சமையற் பாகங்கள் கேட்டு, பெண்கள் உதட்டுக்குள் மெல்லச் சிரிப்பார்கள். “இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்பிடித்தெரியும்?” என பிறகு வினாவுவார்கள்.

“மனிதனாகப் பிறந்தவன் இதெல்லாம் அறிந்து வைச்சிருக்க வேணும்... பிள்ளையள்” என்று சொல்லிச் சிரிப்பார்.

“ஆச்சி...! ஆச்சி...!”

பொன்னிக் கிழவிக்கு வேகமாக எழும்பவும் இயலவில்லை விரைவாக நடக்கவும் முடியவில்லை. முதுகு சற்றுக் கூனிப் போன கிழவி. தனது குடிசைக்குள் இருந்து மெல்ல மெல்ல அடி எடுத்து வைத்து தெருவுக்கு வந்து சேருவார்.

பொன்ராசா கிழவி வந்து சேரும் வரை பொறுமையாக வீதியில் காத்து நிற்பார். கிழவி கையில் மீனைக்கொடுத்து விட்டு அவர் காசு எதிர்பார்ப்ப தில்லை. ஆனால் பொன்னிக்கிழவி ரோஷக்காரி. காசு கையில் கிடைத்த நேரம் கணக்குப் பார்த்துக்கொடுத்து விடுவார். அவருக்கு அது தெரியும். கிழவிக்கு நெருங்கிய இரத்த உறவென்று எவருமில்லை. பேட்டுக்கோழிகள் மூன்று ஒரு மறி ஆடு. இவைகள் தான் சொந்தம்; சொத்து எல்லாம்.

பொன்ராசா பொன்னிக்கிழவியை தனது சொந்தப் பாட்டி போலப் பார்த்து நடந்து கொள்வார். அது அவர் இயல்பு. அவர் ஊடாடித் திரியும் மக்கள் குடும்பங்களில் நடைபெறும் நன்மை, தீமை நிகழ்வு களில் எந்த வித வேறுபாடும் இல்லாமல் அவர்களுள் ஒருவராகப் பங்குபற்றுவார். தூர் இடங்களில் வாழும் நண்பர்கள் தோழர்கள் குடும்ப வைபவங்களில் தவறாது சென்று கலந்து கொள்வார். இதனால் இடையிடையே அவரது மீன் வியாபாரம் தடைப்பட்டுப் போவதுண்டு. அப்படியான சமயங்களில் தன்னிடம் மீன் வாங்குகின்றவர்களுக்கு முதல் நாளே தகவல் சொல்லி வைத்து விடுவார்.

அன்று முன்கூட்டிச் சொல்லி வைப்பதற்கு முடியாத சூழ்நிலை இருந்தாற் போல பொன்ராசாவுக்கு திமீர் நெஞ்சு வலி. வைத்தியசாலைக்குப் போவதைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை. தன்னிடம் சூடைமீன் வாங்கித் தின்னும் ஏழை மக்கள் ஏமாற்றம் அடையக் கூடாது என்ற எண்ணமே அவர் மனதில் முதல் எழுகிறது.

மீன் வியாபாரிகள் வந்து ஓன்று கூடி மொத்த மாக மீன் கொள்வனவு செய்யும் கடற்கரைச் சந்தை நோக்கி அவர் வருகிறார். அவரது நம்பிக்கைக்குரிய மீன் வியாபாரி கதிரமலையை அணுகி, “தம்பியா... கதிரமலை... இண்டைக்கு நீ எனக்கு ஒரு உதவி செய்ய வேணும்” என்கிறார்

“என்ன செய்ய வேணும்... அன்னாச்சி? சொல்லுங்கோ!”

“நான் ஒருக்கால் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேண்டி இருக்கு நீ கொஞ்சம் சூடை வாங்கிக் கொண்டு போய் வழிமையாக என்னட்டை வாங்கிற சனங்களுக்கு குடு தம்பியா!”

கதிரமலை மீன் சந்தையைப் பார்க்கிறான். வகைதொகையாக விலைமீன்கள் துள்ளுமண்டைகள், பாரைகள் எல்லாம் பிடிபட்டிருக்கிறது. வாங்கிப் போய் நல்ல விலைக்கு விற்கலாம். இதற்குள்ளே சூடை மீனை வாங்கி... அவன் ஒரு கணம் யோசிக்கிறான். ஆனால் அவர் வேண்டுகோளை எப்படி நிராகரிப்பது? “என்ன தம்பியா சொல்லுகிறாய்...?”

அடுத்த கணம் அவன் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, ‘ஓண்டுமில்லை ...சரி அன்னாச்சி வாங்கி கொண்டு போய்க் குடுக்கிறேன்’

பொன்ராசாவின் வேண்டுகோளை அவனால் தட்டிக் கழிக்க முடியவில்லை.

பொன்ராசா நிம்மதியாக வீடு திரும்ப கின்றார்; வைத்தியசாலைக்கு இப்போது போயாக வேண்டும் என்ற அவசரம்.

மறுதினம் முகம் கழுவாத சூரியன் பூமிக்கு மேல் மெதுமெதுவாகத் தலைநீட்டி எட்டிப்பார்க்கிறான்.

இருள் இன்னும் அகலாது உறங்குவது போல ஊர் மயான அமைதியோடு கிடக்கிறது. தினம் போட்டி போட்டுக்; கொண்டு ஓடிவரும் மீன்வியாபாரிகள் ஒருவர் தானும் இன்று வர்க்காணோம்

ஆண்கள் பெண்கள் என்று பலர் புறப்பட்டுப் பெறுவில் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பொன்னிக்கிழவி இன்று ஓடியற்கூழ் காய்ச்சி குடிப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறான். பொன்ராசாவை எதிர்ப்பார்த்துக்காத்திருக்கிறான். எருதுக்கறி ஆக்கும் போது மிச்சம் பிடித்து வைத்த சத்தரிக்காய்ப் பிஞ் சொன்றும், குரங்குவாலன் பயித்தங்காய் மூன்றும் நறுக்கித் தயாராக வைத்திருக்கிறான். கறி முருங்கை இலையும் கொஞ்சம் பிடுங்கி எடுத்துக் கொண்டாள். சூடை மீனும் போட வேணும், அந்த விடியா முகத் துடன் சூரியன் மெல்ல மெல்ல மேலே ஏறிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

பொன்ராசாவைத்தான் இன்னும் காணவில்லை!

“கொழுத்தாடு: பிடிச்சுக்கொண்டு தெருவாலே போற சனமெல்லாம். உங்கை எங்கே போதுகள்! எனக்கெண்டா ஒண்டுமாய்ப் புடிப்படயில்லை!”

பொன்னிக்கிழவிக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை.

தெருவுக்கு மெல்ல நடந்து வந்து சேருகிறார்.

பெண்கள் இருவர் வாடிச்சோர்ந்த முகத்துடன் எதிரே வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“பிள்ளையள்.... என்ன புதினம் எங்கே எல்லாரும் போறியள்” கிழவி விசாரிக்கிறார்.

“செத்த வீட்டுக்கு ஆச்சி... நாங்களும் அங்கே தான் போகிறம்...”

“ஊர்ச்சனம் முழுக்கப்போகிறது... ஆர் பிள்ளை செத்தது?”

“ஆச்சிக்கின்னம் தெரியாது போல...?”

“உந்தக்கொட்டிலுக்கே கிடந்து குறண்டிற எனக்கு ஊர்த் துவாவாரங்கள் என்னெண்டு தெரியும்”

“ஏழையின் தோழன் செத்துப்போனாராச்சி...”

குரல் தளதளக்கிறது

“ஜேயோ... ஜேயோ... என்ற பிள்ளை செத்துப் போனானே...! என்றை ராசா செத்துப்போனானே..!”

பொன்னிக்கிழவி இரண்டு கைகளினாலும் ஓங்கி தலையில் அடிக்கிறார். கண்களில் இருந்து கடல் போக்க கண்ணீர் பொங்கி வழிகின்றது. “ஜேயோ... ஜேயோ...!” கூக்குரல் இட்டுக்கொண்டு அந்தப் பெண் களின் பின்னே பொன்னிக்கிழவி போய்க் கொண்டிருக்கிறார்.

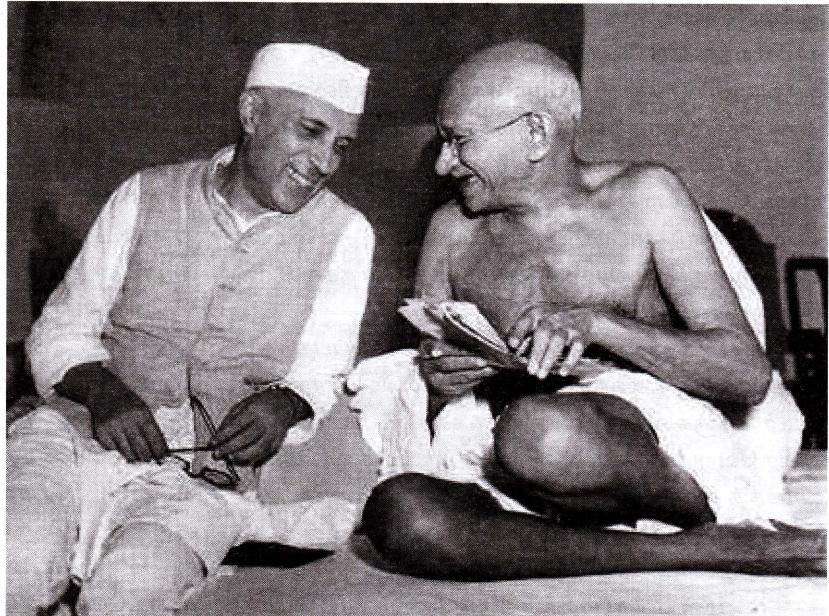
தமிழில்: இக்கிறாவ ஸௌஸலவு

பெரும் புகழ் பிரிந்து போயாயிற்று.. மகாத்மாவுக்கான ஒங்களின் அஞ்சலியுறை

வஹர் லால் நேரு (1889-1964) இந்திய சுதந்திர போராட்ட வீரர் மட்டுமன்றி, ஒரு பற்றுறுதிமிக்க தேசிய வாதியும் கூட. இந்தியாவின் முதல் பிரதமராக பதினேழு வருஷங்கள் பணி புரிந்தார். அவர் ஒரு மகத்தான கல்வி மான் போலவே, அவரது மடல்கள் உலகப் புகழ் பெற்றவை. 'Glimpses of World History (1934), An Autobiography சுய சரிதம் (1936), The Discovery of India (1946) போன்றவை அவரது இன்றும் பேசத் தக்கபடைப்புகளாக மினிர்வன்.

நேரு, மகாத்மா காந்தியின் அரசியல் வாரிசாகக் கருதப்படுவார். 1948.01.30இலே நாதூராம் கோட்சே காந்தியைச் சுட்டுக் கொன்றபோது, துயரமிகையில் துவண்ட நேருவை மக்களுக்குப் பேசுமாறு பணிக்கிறார் மெனன்ட் பேர்டன் பிரபு. நேரு “என்னால் முடியவில்லை” என மறுக்கிறார். “நான் மிகவும் குழம்பிப்போய் இருக்கிறேன்” என் கிறார். “பேச்சு ஒன்றைத் தயாரிக்கும் நிலையிலில்லை; எதைச் சொல்வதென்றும் தெரியவில்லை” என்கிறார். மெனன்ட்பேர்டன் பிரபு சொல்கிறார், “கவலை வேண்டாம் நீங்கள் அவருக்காகச் சொல்ல வேண்டியதை கடவுள் சொல்லித் தருவார். பேசுக்கள்” பின்னர் அவர் பேசுகிறார். “நமது ஒன்றி மறைந்து போயாயிற்று” என் கிற தலைப்பில் அதை வரலாறு பதிவு செய்து வைத்திருக்கிறது.

மூன்று நாட்களின் பின்னர் பெற்றவரி 02 இல், இந்திய சட்டசபை

இலே அவர் ஆற்றிய உரை இது. மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்படிப்பை இரண்டாம் ஆண்டு தொடரும் மாணாக்கருக்கான பாடநூலில் ஆங்கில இலக்கியத்துக்கு பரிந்துரை செய்யப்பட்ட உரைப் பகுதிகளில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

“நன்கு தெரிந்தெடுக்கப்படுகின்ற வார்த்தைகள் கொண்டு நாம் மனிதர்களைப் புகழ்கிறோம். அவர்தம் மகத்துவத்தையும் ஏதாவதொரு அளவீடு கொண்டு மதிப்பீடும் செய்கிறோம். எங்களும் இம்மனிதனை நாம் புகழுதலும், மதிப்பிடலும் சாத்தியம் சொல்லுங்கள்...? ஏனெனில், அவர் நம் அனைவரையும்போல சாதாரன களிமன் கொண்டு வனையப்பட்ட நபர் அல்லரே..? அவர் வந்தார்; மிக நியாயமான கால அளவு வாழ்ந்தார்; இப்போது மறைந்தும் போனார். நமதான புகழ்மாலைகள் துடிய வார்த்தைகள் ஒன்றும் இந்தச் சட்டசபையிலே அவருக்காகத் தேவைப் படப்போவதில்லை ஏனெனில், சரித்திரத்தே வாழ்கிற எம்மனிதரையும்விட அதிக புகழ்துடியமனிதராக அவர் வாழ்ந்திருக்கிறார்.

அவர் மறைந்து போய்விட்ட இந்த இரண்டு மூன்று நாட்களில் இவ்வையகம் அவர் மீது கொண்டிருக்கிற நன்மதிப்பை நாம் உணர முடியுமாய் இருக்கிறது. அதற்கு வேறேதனை நாம் சேர்த்திட முடியும்? அவரது குழந்தைகளாய் எங்களும் நாம் அவரைப் புகழலாம்? சிலவேளை

அவரது மேனிக்கு நெருக்கமான சேய்களாய் அன்றி, அவரது ஆண்மாவுக்கு நெருக்கம் மிக்க பிள்ளைகளாய் சிறியளவிலோ, பெரியளவிலோ நாம் அவருக்கு பெறுமதி மிக்கவர்களாக இருந்திருக்கிறோமா?

பெரும் புகழ் பிரிந்து போயாயிற்று. நமது ஜீவிதங்களுக்கு கதகதப்படும், ஒன்றியும் வழங்கிய அந்தச் சூரியன் அஸ்தமித்து விட்டது. இப்போதோ நாம் குளிரிலும் இருட்டிலும் நடுநடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். நாம் இப்படி யோசிப்பதை அவர் விரும்பாட்டார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கடந்த காலங்களில் நாம் கண்ட இந்த பெரும் புகழ், புனித அக்னி வடிவமைக்கப்பட்ட இம்மனிதர் நம்மையும் மாற்றி விட்டார். கடந்த காலத்தேயெலாம் நாம் அவரால் சீரமைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். அந்தப் புனித அக்னியின் ஒரு துளிச் சுட்டிரெட்டுத்து அவர் விரும்பிய வண்ணம் சில தூரம் பணியாற்ற நம் மில் பலர் வலுவும் பெற்றிருக்கிறோம்.

ஆதலினால் அவரை புகழ்தலாவது நமது வார்த்தைகளைச் சின்னதெனவாக்கலாம். அன்றி, நமது வார்த்தைகளைக் கொண்டு நம்மை நாமே புகழுதல் என்றாகலாம்.

பெருமனிதர்கள், மகான்கள் பளிங்கிலோ, வென்கலத்திலோ தத்தமக்காக வடிவமைக்கப்பட்ட உருவச்சிலைகளாக மிஸிர் வர். ஆனால், புனித அக்னியில் வடிவமைக்கப்பட்ட இம்மனிதரோ ஆயிரமா யிரம் மனித மனங்களிலே ஆலயங் கொள்ளுமளவுக்கு இருந்திருக்கிறார். குறைந்தளவு பெறுமானம் கொண்டிருந்தாலும், நாம் அவர் உருவமைக்கப்பட்ட பண்டத்தில் பிறந்தவர்களோயாகிறோம். அவர் இந்தியாவெங்கிலும் மாளிகைகளில் மட்டுமன்றி, தெரிவு செய்யப்பட்ட உயர் இடங்களில் அன்றி, மனிதர் கூடும் இடங்களில் அன்றி, சிறுகுடிசைகளில், குக்கிராமங்களில் எனிய மனிதர் வாடும் இடங்களிலெலாம் பரவி விரவிக் கிடக்கிறார். அவர் ஆயிரமாயிரம் மனித மனங்களில் வாழ்கிறார். காலங்கள் தோறும், அங்கனம் அவர் வாழ்வார்.

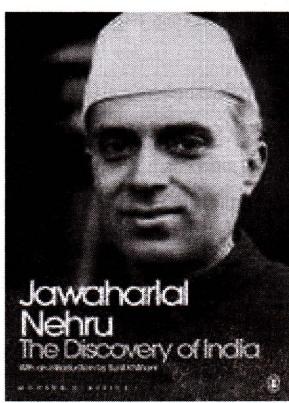
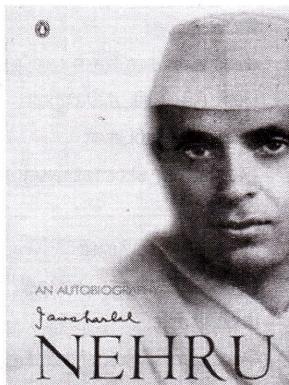
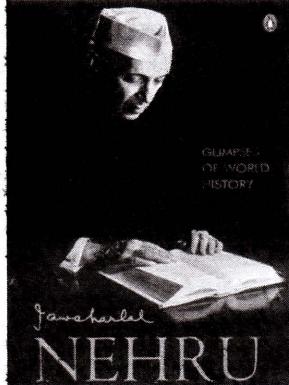
கையறு நிலையில் நமையணரும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே இனி நாம் என்ன கூறிட இயலும்? அவரைப் புகழ் நமக்கென்ன அருகதையுளது? அவரைப் போதுமானாலோ, மிகையாலோ பின்பற்ற வியலாமற் போன நமக்கென்ன அருகதையுளது? நம்மிடம் நமது உழைப்பையும், தியாகத்தையும் எதிர்பார்த்திருந்த ஒருவருக்கு வெறும் வார்த்தைகள் கூறிவிட்டு, அவரைக் கடந்து போதல் அஃது, அவருக்கு ஒரு விதத்தில் நாம் செலுத்தும் அநீதி என்றாகலாம். கடந்த முப்பது வருஷங்களாய் அல்லது அதற்கு மேலாய், ஒரு பெரும் அளவிடு எடுத்து நின்று அவர் இந்த தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பினார். வேறெந்த இடத்துக்கும் சமப்படாத ஒரு செயற்களத்தே நின்றிருந்து அவர் இவ்வயரத்தை எய்தி, வெற்றியும் கண்டார். ஆயினும், இறுதிவரை அவர் மகிழ்வு கொள்ளா நிலையிலேயே வதனத்தே ஒருபோதும் புன் னகையைத் தொலைக் காதிருந்தபோதும்,

எவருக்கும் கொடிய வார்த்தைகளைப் பிரயோகிக்காதிருந்தபோதும், அனைத்தும் நிகழ்ந்த வண்ணமுளது என்பதில் ஜயமின்றித்தான் உள்ளது. இன்னும் அவர் நொந்திருக்கவும் கூடும். அவர் பயற்றுவித்த இந்தப் பரம் பரையின் எல்லாப் பலவீனத் தோல்விகளின் பொருட்டும், நொந்திருக்கக்கூடும் அவர், அவர் காட்டிய பாதைகளில் நின்றும் நாம் விலகிச் சென்றபோதுகளில். இறுதியாய் அவரது குழந்தை ஒன்றின் கைகளாலேயே அவர் வீழ்த்தவும் பட்டிருக்கிறார்.

நீண்ட காலங்களுக்குத் தொடரவிருக்கும் சரித்திரம் நாம் கடந்து வந்து விட்ட இந்த காலத்தைப் பற்றித் தீர்ப்புகள் வழங்கும். அது இந்த வெற்றிகளையும், தோல்விகளையும் பற்றிய தீர்ப்புகளைக் கூறும். நாமும் இதற்கு மிக அருகிருந்து சரியான நடுவர்களாய் எது நடந்தது என்பதையும், எது நடந்திருக்கக் கூடாது என் பதையும் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும்.

நாமனைவரும் அறி வோம், இங்கிருந்த அப் பெரும் புகழ் பிரிந்து இனி இல்லையெனப் போயா யிற்று. நாமனை வரும் அறிவோம் இக்கணத்தே இங்கெலாம் ஒரு இருளே குழந்து கிடப்பதை. நிச்சயமாக அந்தளவு இருட்டுமல்ல ஏனைனில், நமது இதயங்களினுள்ளே நாம் ஊடுருவிப் பார்த்தால், அவர் ஆங்கே ஏற்றிவைத்த ஜீவச்சடர்த்தனை நாம் கண்டு கொள்ளலாம். அந்த ஜீவச்சடர் நீடித்து ஏற்றதால், இந்த நித்திலத்து மீதில் இவ்விருட்டு நீடித்திருக்கவே முடியாது. நமது முயற்சியால் அவரை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டே அவர் பாதையில் நடந்தேகி, இந்த அகிலத்தே மறுபடியும் ஒளி விதைக்க நமக்கு முடியும் ஆகலாம் நாம் ரொம்பச் சிறியோரேயாயினும் நம்முள்ளிருந்து ஏரியும் அக்கினியின் சுடர் கொண்டு.

கடந்த காலத்தின் இந்தியாவின் மிகப்பெரும் அடையாளமாக அவர் இருந்திருக்கிறார். நான் சொல்லட்டுமா இந்தியாவின் எதிர் காலத்தின் என்றும் வைத்திருக்க முடியுமான அடையாளமாகவும்

அவர் திகழ்கிறார் என்று...? இறந்த காலத்துக்கும், எதிர்காலத்துக்கும் இடையே அபாயங்கள் தழுந்த நிகழ்காலத்தின் ஒரு மூலையிலே நின்றபடி, நானாவித அபாயங்களுக்கும் முகம் கொடுத்தபடி யாமனைவரும் உள் ஓளாம். சிலவேளை விசவாசம் குறைந்த நிலையென்பதே நாம் எதிர்கொள்ளும் மிகப்பெரும் அபாயமாகவும் இருக்கக்கூடும். அன்றி, நாம் எதிர் கொள்ளும் ஏமாற்ற உணர்ச்சியாகவும், ஆன்மா வினதும், இதயங்களினதும் மூழ்குகையாகவும், மிகத் தகுதிவாய்ந்தவர்களின் வெளிநாட்டுக்கான இடம் பெயருகையாகவும் அவ்வாயங்கள் இருக்கவும் கூடும். நாம் பேசிக் கொள்கிற மகத்தான பெரும் விடயங்கள் வெற்று வார்த்தைகளுக்குள் அமிழுகையில் வாழ்க்கை வித்தியாசமான தோற்றங்கள் காட்டுகின்றன. மேலும் நான் விசவாசிக்கிறேன் இந்த காலம் மிக விரைவில் நமைக் கடந்து போய் விடக்கூடும் சிலவேளைகளில்.

அவர் போய்விட்டார். தனிமையும், கவனிப்

பாரற்ற நிலையும் இந்தியா முழுதும் விரவிக்கிடக்கிறது. அனைவரும் அந்த உணர்வையே சுகித்தபடியிருக்கிறோம். எனக்குத் தெரியவில்லை அவ்வனர்ச்சியிலிருந்து எப்போது நாம் வெளியேறி வரப்போகிறோம் என்றும். கூடவே அதனோடு ஒன்றித்து பெருமிதமான ஒரு நன்றியுணர்ச்சியும் ஊடுருவதல் காணுகிறேன், வல்லமை மிகக் ஒரு மனிதரோடு ஒன்றாகப் பின்னியிருந்து செயல்பட்ட பரம்பரையினராக. நமக்குப் பின்னர், யுகங்கள் வரலாம். நூற்றாண்டுகள் கடக்கலாம். ஆயிரமாண்டுகள் கடந்தேகலாம். எனினும் இப்புமி மீதில் கடவுள் அனுப்பிவைத்த ஒரு மனிதரோடு வாழ்ந்த, நாம் எவ்வளவுதான் சிறியோராயினும் அவரது பாதங்கள் பட்ட இம்மண்ணிலே அவரைப் பின்பற்றி நடக்க வாய்த்த மானிடராக, இப்பரம்பரையினைப் பற்றி மக்கள் நம்மைக் குறித்து எண்ணிப் பார்ப்பர். ஆதலினால், அவருக்குப் பொருத்தமான தகுதிகள் வாய்க்கப் பெற்றவர்களாய் நாம் இருக்க முயல்வோமாக!!

இப்பொழுது

எவர் கண்களுக்கும் புலப்படாத வகையில்
புடைத்துக் கிடக்கின்றன
போரின் நூற்புகள்
அவரவரின் மௌனங்களுக்குப்பின்னால்.

குட்டாத் தூக்கத்துள்
குந்தியிருக்கிறது அமைதி.
மனிதத்தை
வெட்டிச்சிறித்தவாள்களுக்கு; இன்னமும்
விழிகளை மூட மனமில்லை.

குந்தி சுவரிய மன்னின் ஈரமெங்கும்
பதிந்து கிடக்கும் பல பின்மேலுகள்
பாவப்பட்ட பெருமுக்களின் குறியீடாக...
ஒரு துயர வரலாற்றின் வெளிப்பாடாக...

இது தான்
உங்கள் விதியென முரசறந்தபடி...
இப்பொழுதும் காத்திருக்கின்றன
போரின் நூற்புகள்
இன்னொரு களேபரத்துக்காக.

பலிகொள்ளப்பட்ட சடலங்கள் மீது
தம் வாழ்க்கை நிமிர்த்திய
போரின் நூற்புகளுக்கு
இன்னமும் புரிபடுவதாயில்லை
இங்கே
உள்தாக்க நேராயின் வீரியத்தை.

ஆடி ஓயமுனையும் சமாதான பம்பரத்தை
வீழிடாது

இளிலக்ஸ் பரந்தாமன்

போன் நாம்புகள்

ஆட வைக்கும் முயற்சியில்
அவ்வப்போது
அருகதையற்ற அரியாசனங்கள்
தங்கள்
இருப்புகளுக்காய் தொடர்ந்த படியிருக்க...
தமக்குள்
புன்மறுவலுடன் காத்திருக்கின்றன
போரின் நூற்புகள்
தமக்கான ஒரு களேபர காலத்திற்காக...
தமக்கான காச பனத் தேவைகளுக்காக

புலன்களின் பாடல்

சிற்றலைக்குள் தெரியும் நிலவு
வன்மூதும் மலர்கள்.
தெருவோரம் கிடக்கும்
கால் உடைந்த பதுமை
பொவிவிழுந்து கண் சிமிட்டும்
கிழுக்கு வான் நட்சத்திரம்.
தூரத்தில் எங்கோ தவித்தமும்
பெண்ணின் பிரலாபம்.
சருகுகளில் அகைந்து செல்லும்
பாம்பின் சரசரப்பு.
பாலின் மொச்சை.
யதேச்சையாக அந்த வீட்டுச்
சன்னவில் தெளிந்து மறையும்
பெண்ணின் கோட்டோவியம்.
தொலைவில் சிறுக்கைக்கும்
ஒற்றைப் புள்ளின்
விரக ஒலி
என்று...
புலன்களை உரசும் உணர்வுகள்
மனகை வருடுகின்றன,
புரிதலற்ற மௌத்துடன்.

யொழிவு

இலைகள் உதிர்ந்து கிடந்த
இடத்தில்
பனிப்பொழிவு.
சருகுகளின் மெத்தென்ற பகுதியின்
பனி
ஈரவிப்பு,
கால்வழி ஏறி
தேகம் கனக்கிறது!

நூரத்தில் அவள் போல ஒருத்தி!
ஆனால் அவள் அல்ல,
கைக்குழந்தையுடன் வரும்
அவளை உதுக்களில் சிரிப்பு.
குழந்தை கண்முடிக் கிடந்த
நிலையிலும் சிரிக்கிறது.

கிட்டவாக வந்தவள்,
'குழந்தைக்கு
நாி வெருட்டுது'... என்றாள்.

நரியா... வெருட்டுதா...
எங்க...?
குலுங்கிச் சென்றவளின்
பிருஷ்டத்தின் குழழவில்
என் உபிர் கரைகிறது!

'வெளியே பனிப் பொழிவு
உள்ளே வாருங்கள்...'

என்ற அழைப்பு
யாருக்கடயது...?
என் அரசியின்
மிரட்டல்
ஒலிதான்!

உடைந்து போய்
வீட்டின் உள்ளே
சென்றேன்
வெளியே இன்னமும்
பனி
பொழிந்து கொண்டிருந்தது.

மாய மந்திரங்கள்

எப்பொழுதும்
சொற்கள் ஏதுமில்லாமல்
என்கன
நீ
பார்க்க வருகின்றாய்...!

பேச்சிழந்திருக்கும்
அந்த நிலையிலும்
நீ
நிரம்பிய அழகுடன் இருக்கிறாய்.

நான் பேசும் போதெல்லாம்
மென்னமாய்
உன் காலம் கரைந்து வடிவது
அப்படி யொன்றும்
அதிசயமானதல்ல,
அதுவே உனது இயல்பு
என்பது

எனக்குத் தெரியும்.

ஆனாலும்
நீ
உணர்ச்சிகள் ஏதுமற்ற
ஜமல்ல.
உயிர்ப்பும்
உள்ளுருகும் உணர்வும்
உள்ளவள்.

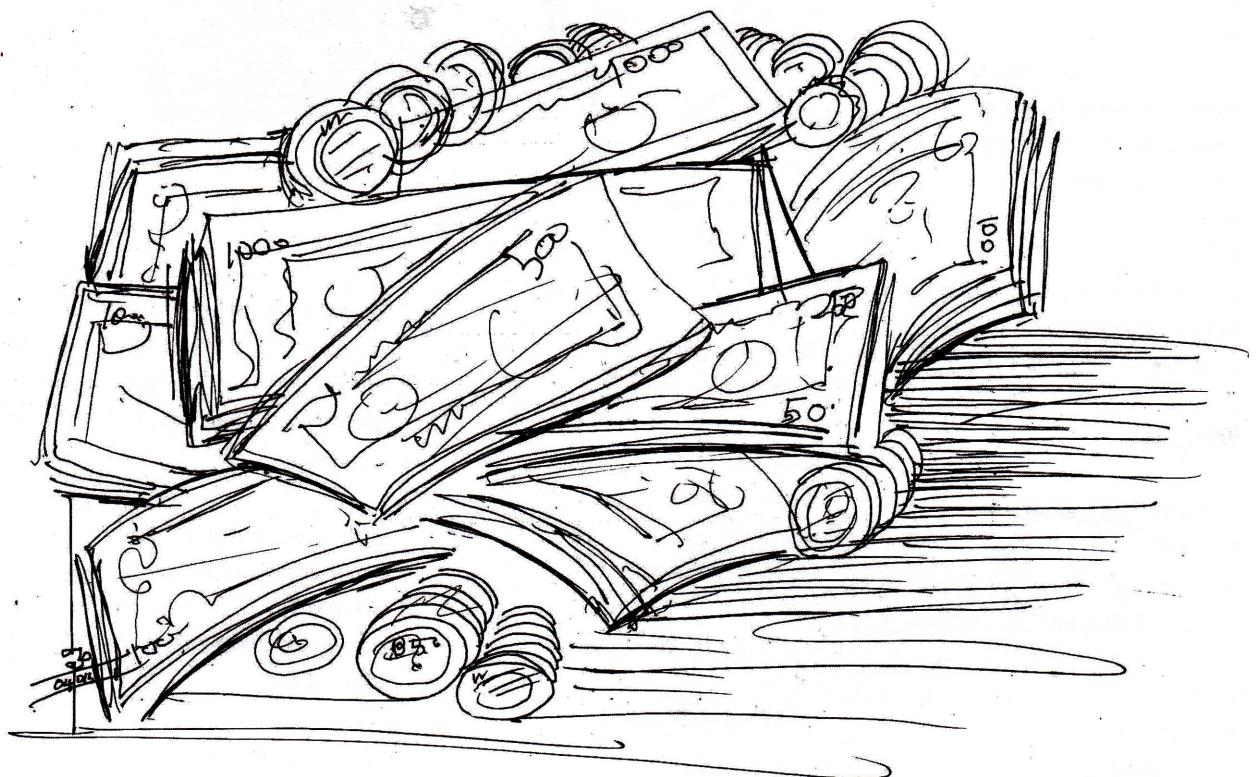
நான் பேசும் போது
உன் கண்களில் ஒளிரும்
நிலவின்
ஏற்ற இறக்கங்கள்.
ஒரப் பார்கவ.

ஈரவிப்புடன் கூடிய
உனது
உதட்டோரச் சுழிப்பு
நான் பார்த்திரா வேகள்
பார்த்து நிற்கும்
உனது பார்கவபில் துளிர்க்கும்
தகய.

உனது
நூனி நாவில்
உதிரத் துடித்து நிற்கும்
வெட்கம் பூசிய சொற்கள்.

என்று எல்லாமே
உனது இருப்பையும்
அகையா அன்பையும்
எனக்கு உணர்ந்தும்
மாய மந்திரங்கள்

நிலவுக்குள் நெருப்பு

“மாதினி.... இப்ப என்னட்டை ஜம்பது பிராங் கூட உங்கடை வீட்டுக்கு அனுப்புறதுக்கு இல்லை. எல்லா Bank கிளையும் எடுத்த லோன்கள் போதா தெண்டு கிறதிற்காட்டிலையும் மக்சிமம் அடிச்சுப் போட்டுத்தான் இருக்கிறன் உமக்குத் தெரியும்தானே. பிறகெப்படி எனக்குக் காசுவரும் உம்முடைய தங்கைச்சிக்கு வீடுகட்ட...?” இன்னட்க்கு எங்கடை Wedding Anniversary யல்லோ. சும்மா பிரச்சினையான கதையை தொடங்காமல் வேலைக்குப் போயிட்டு வந்து நில்லும். நானும் வந்தவுடனே ஒரு hotel க்குப் போவும்.

“நான் சொல்லுறன் எங்கடை றெல்ரோறன் ரிலை வேலை செய்யிற தமிழ் ஆக்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து கட்டுற சீட்டை இந்த மாதமோ அடுத்த மாதமோ நான் எடுத்தால் எப்படியும் இருபத்தைஞ்சு இலட்சம் தேறும் அதை அனுப்புவும் என்னு...”

“அது சரிப்பட்டுவராது. நீர் கட்டுகிற அந்தச்

சீட்டைத்தான் நாங்கள் இரண்டு பேரும் இந்தியாவுக் குப் போகிற செலவுக்கெண்டு நான் நினைச்சிருக்கிறேன்”

“சரியப்பா... இருந்ததுதான் இருந்திட்டம்.

குழந்தையொன்று பெறுகிறதுக்கு இன்னும் எனக்கு வயதிருக்கு இன்னும் இரண்டு வருஷம் கழிச்சும் நாங்கள் இந்தியாவுக்குப் போகலாம். இப்ப இந்தச்சீட்டை எடுத்து அப்பாவுக்கு அனுப்புவும்... பிளீஸ்...”

“மாதினி... இனியும் நாங்கள் காலம் கடத் தேலாது. இப்பவே ரூ....லேற். நீர் என்னதான் சொன்னாலும் இந்த விஷயத்திலை உம்முடைய கதையை நான் ஏற்கவேமாட்டேன்”

“அப்ப என்னுடைய எந்த விஷயத்திலை நீங்கள் இதுவரை ஏற்று நடந்திருக்கிறியள்.. சொல்லுங்கோவன் நான் அறிய...”

சுவிஸ்நாட்டின் சொலத்தூண் சிற்றியில் வானுயர வளர்ந்து நிற்கும் மாடிக்கட்டிடத் தொகுதி யொன்றில் உள்ள ஒரு வீட்டில் யாழிப்பாணத்தில்

பிறந்து வளர்ந்து கவீஸ் நாட்டில் அகதி அந்தஸ்து பெற்று இப்போது நிரந்தர வதிவுரிமை பெற்று வேலையும் வீடுமாக ஒரு இயந்திர வாழ்க்கையை வாழ்ந்து தள்ளுகின்ற ஒரு இளம் தம்பதியின் குரல்கள் இவை.

மாதினியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல விருப்பமின்றியோ அல்லது பதில் சொல்ல இயலாமலோ பேச்சுவார்த்தையை இடையில் நிறுத்தி விட்டு அல்லது முறித்துவிட்டு வேலைக்கு இறங்கினான் ஆதித்தன். அவனது கோபத்தின் அளவை, அவன் காரை எடுத்து கொண்டு போகின்ற வேகத்தில் கண்டுகொண்டாள் மாதினி.

இன்னும் இரண்டு மணித்தியாலுத்தில் அவளும் தன் வேலைக்கு இறங்கவேண்டும். சாப்பாட்டு அலுவல்களை ஏற்கனவே முடித்து விட்டிருந்தாள்.

குழந்தைகளை மொன்றசுறியிலோ பள்ளிக் கூடத்திலோ கொண்டு போய்விட வேண்டியது போன்ற கடமைகள் ஒன்றுமேயில்லை. ஏனெனில் திருமணம் செய்து ஆறுவருஷங்களாகியும் இதுவரை இவர்களுக்கு குழந்தைப் பாக்கியம் கிட்டவில்லை. இருக்கின்ற இந்த இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்குள் ஒரு குட்டித்தூக்கம் போடலாம். போட்டாகவும் வேண்டும். இல்லாவிடில் ஒரு நாளைக்கு குறைந்தது ஆறு மணித்தியாலங்களாவது நித்திரை கொள்ள வேண்டும் என்ற கணக்குப் பிழைத்து விடும் விட்டு விட்டுக் கொள்கின்ற நித்திரையின் மணித்தியாலங்களைக் கூட்டிப்பார்த்தாலும் கூட- பிறகு சோர்வுடன் தான் வேலையில் இருக்க வேண்டும்.

நித்திரைக்கு முயற்சித்தாள் முடியவில்லை. சம்பவங்கள் சங்கிலித்தொடராக நினைவுக்கு வந்து கொண்டிருந்தன.

நேற்று அப்பா போன் கதைத்தார்.

இமுட்டுக் கொண்டிருந்த தங்கைச்சியின் கல்யாணம் இந்தமுறை சரிப்பட்டுவருகிற விஷயத்தை சந்தோஷம் கலந்த பயத்துடன் சொன்னார். இருக்கிற ஒரே ஒரு தடையையும் சொன்னார். அது ஏற்கனவே இருக்கிற பிரச்சினைதான் புதிதல்ல அதுதான் இவாது மனதைப் போட்டுப் பாடாய்ப்படுத்துகிறது.

அப்போது மாதினியும் தங்கைச்சியும் தாயும் தகப்பனுமாக அளவான குடும்பம் அது. பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரான அப்பா, பிள்ளைகள் இருவரும் பட்டதாரி களாகி ஆசிரியச் சேவையில் இணைந்து கொள்ள, தானும் வயதின் நிமித்தம் ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டார்.

முத்தவளான மாதினிக்குப் பேசிவருகிற கல்யாணங்கள் ஒன்றும் சரிவருவதாக இல்லை. பேசிவருகின்ற ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு காரணங்கள் சாதகம் பொருத்தமில்லை, கேட்கின்ற சீதனம் அளவுக்கதிகம், மாப்பிள்ளை தண்ணி பாவிக் கிறவர், குடும்பம் சரியில்லை, ஏற்கனவே மாப்பிள்ளை ஒரு பெட்டையை வெப்பண்ணினவர், மாப்பிள்ளைக்கு தலையிலை மயிர் குறைவு, ஒரே சாதி எண்டாலும் நாங்கள் தண்ணிசெம்பு எடுக்காத பகுதி,

மாப்பிள்ளைகளை தகப்பன் இரண்டு தாரம் - இப்படிக் காரணங்கள் நீஞும். மாதினியை தவிர்த்துவிட்டு தங்கைச்சிக்கு கல்யாணம் செய்துவைக்க பெற்றோருக்கும் விருப்பமில்லை.

மாதினிக்கு முப்பது வயதில்தான் தூரத்து உறவினனும் சுவிஸ் வாசியுமான ஆதித்தனைப் பேசிவந்தார்கள்.

அப்போதும் பட்டிமன்றம் நடந்தது. படித்துப் பட்டதாரியாகிப் பெற்றுக் கொண்ட நல்ல உத்தி யோகத்தை உதறித்தள்ளிவிட்டு மாதினி வெளிநாடு போவது சரியா - தவறா?

மாதினியின் அப்பாதான் நடுவராகித் தீர்ப்பை வழங்கினார். “இந்தச் சம்பந்தத்தையும் தவறவிட்டால் பிள்ளைக்குக் கல்யாணம் நடக்குமோ – நடந்தாலும் எந்தவயதிலோ – ஆகவே உத்தியோகத்தை விட்டாலும் வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைக்குப் போவதே சரி”.

சீதனம் பேசும்போது மாப்பிள்ளைவீட்டார் பன்னிரண்டு இலட்சம் சீதனம் கைரொக்கமாகக் கேட்டார்கள்

“நகைநட்டுகளை உங்கடை பிள்ளைக்கு நீங்கள் விரும்பினதைக் கொடுங்கோ அதிலை நாங்கள் தலையிடேல்லை” என்று பெரீ...ய மனதுபண்ணிச் சொன்னார்கள்.

மாதினியின் அப்பா முப்பது பவுண் போடுகிறேன் என்றார். தங்களுக்குச் சொந்தமாயுள்ள ஆறுபரப்புக் காணியில் வீட்டுடன் உள்ள மூன்று பரப்புக்காணியைத் தவிர்த்து அடுத்த மூன்று பரப்புக் காணியைக் கொடுக்கிறேன் என்றார். ஆனால் மாப்பிள்ளையின் தகப்பனார் வீட்டுடன் உள்ள காணியைத்தான் எழுத வேண்டும் என்று கூறிவிட்டார்.

இதைக் கேட்டதும் மாதினியின் அப்பா ஆடிப்போய்விட்டார். வெளிநாட்டுக்குப் போகிற பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் வீட்டை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டால் இங்கே இருக்கப்போகிற பிள்ளைக்கு என்னத்தைக் கொடுப்பது? நாங்கள் எல்லோரும் எங்கேபோய் இருப்பது?

மாதினியின் அப்பா யோசிப்பதைப் பார்த்து ஆதித்தனின் தகப்பன் சொன்னார்

“நீங்கள் என்னயோசிக்கிறியள் என்று எனக்கு விளங்குது. அவையை வெளிநாட்டிலை தானே இருக்கப்போகினம். இந்த வீட்டிலை நீங்கள் தான் இருக்கப் போகிறியள். வீடு குடுக்காவிட்டால் மாப்பிள்ளைக்கு மரியாதை இல்லை. அவை நாட்டுக்கு வரேக்கை தங்கடை சொந்த வீட்டிலை தங்கி இருக்கிறம் எண்ட திருப்தி அதுகளுக்கு இருக்கவேணும் பாருங்கோ. இப்ப அதுகளின்றை பேரிலை வீட்டை எழுதுங்கோ பிறகு அதைப்பற்றி யோசிப்பம்.”

வாயில்லாப் பூச்சியென்றாலும் மாதினியின் அம்மா இதற்கு மறுத்துவிட்டா. ஆனால் வீடில்லாப் பிரச்சினையால் நல்ல சம்பந்தம் ஒன்று கிடைக்காமற் போகக்கூடாது என்று அப்பா வீட்டோடு சேர்ந்த மூன்று பரப்புக்காணியை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டார்.

அதன் தாக்கம் இப்போதுதான் வெளிப்படத் தொடங்குகிறது.

மாதினியின் தங்கைச்சிக்கும் இப்போது முப்பத்தொரு வயதாகிறது. தங்கைச்சிக்கு கல்யாணப் பேச்சவார்த்தைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன என்று அறியும்போது மாதினி சந்தோஷப்படுவாள்.

படித்தபெண்ணாக இருக்கவேண்டும். உத்தி யோகம் பார்க்க வேண்டும். அழியாக இருக்க வேண்டும். நிறமானவாளாக இருக்கவேண்டும். மெல்லிடையாளாக இருக்க வேண்டும். அங்கம் நிறைய தங்க நகைகள் கொண்டுவர வேண்டும். பெரிய வீடும் வேண்டும். இன்னும் etcetera... etcetera...

மாப்பிள்ளைகளின் பக்கங்களால் வைக்கப் படும் நிபந்தனைகளில் பெரும்பாலும் தகுதியடைய வளாக இருந்தாலும் வீடு என்று ஒன்று இல்லாத காரணத்தால் சாதகப் பொருத்தம் சாதகமாக அமைந்தாலும் பதில்கள் சாதகமாக வருவதில்லை.

தனது மூத்த மகள் இதெல்லாவற்றையும் அறிந்தால் தன்னால் ஒன்றும் உதவிசெய்ய முடிய வில்லையே என்ற கையறு நிலையில் கவலைப்படுவாள் என்ற அச்சத்தில் ஓவ்வொரு சம்பந்தமும் சரிவராமற் போகும் போது மாதினிக்கு அப்பா விஸ்தாரமாகச் சொல்வதில்லை.

தகப்பன் தாயின் இயலாமைகளைப் பார்த்து மாதினியின் தங்கையும் தனக்குக் கல்யாணம் வேண்டாம் என்று இப்போது தாய் தகப்பனுக்குச் சொல்லத்தொடங்கிவிட்டாள்.

இந்த விஷயங்களை ஊரில் பக்கத்து வீட்டிலிருக்கும் சித்திக்காரி போளில் சொன்ன போது இப்படியொரு நிலையில் இந்த வெளிநாட்டு வாழ்க்கை தனக்கு அவசியந்தானா என்று மிகவும் மனம் சலித்தாள் மாதினி.

ஒரே இடத்தில் ஒரு சப்பர் மார்க்கெற்றில் வேலை செய்துவிட்டு வரும் கணவன் தன் சொந்தக் காரில் வேலைக்குச் செல்கிறான். அவனைவிடக் கூடுதலாகச் சம்பளம் எடுக்கும் மாதினி பஸ்லில் சென்று பின்பு

கம்பனிக்காரில்தான், தான் Cheif Cook ஆகக் கடமையாற்றும் மூன்று Restorants க்கும் சென்று வருகிறாள். வேலைமுடிந்த பின் பஸ்லில் வீட்டுக்கு வருகிறாள்.

இதுபற்றி ஒருநாள் கூட ஆதித்தன் கவலைப்பட்டதோ

அக்கறைப்பட்டதோ கிடையாது.

இதுபற்றி மாதினிக்கு மனவருத்தம் இல்லாமலில்லை.

மாதினி சவில்நாட்டுக்கு வந்து நான்கு வருஷங்களின் பின் ஒருநாள் ஆதித்தன் கேட்டான்.

“என்னப்பா ஒருக்கால்

ஊருக்குப்போய் வருவமா? நீரும்

உம்முடைய அப்பா, அம்மா தங்கைச்சி உறவுகள் எல்லாரையும் பார்க்கிறதாகுது. நானும் என்றைவீட்டார் சொந்தக்காரர் எல்லாரையும் பார்க்கிறதாகுது.

போவமா?

இவளுக்கும் அது சரியாகப்பட்டது. சந்தோஷமாக இருந்தது. இருவருக்கும் ஒரு ஊர்தானே. உறவுகளுக்கும் நட்புக்களுக்கும் என்று குரிச் சிற்றிக்குப் போய் உடுப்புகள் பரிசுப்பொருட்கள் என நிறையவே இரண்டு பேரும் கொள்வனவு செய்தார்கள். கொழும்புக்கு வந்ததும் அங்கும் கொள்வனவு செய்தார்கள்.

ஆனால் ஊருக்கு வந்ததும் ஆதித்தன் நடந்து கொண்டமுறை இப்போது நினைத்தாலும் இவளுக்கு அருவருப்பாகவும் ஆத்திரமாகவும் வரும் விலை உயர்ந்த பொருட்களையெல்லாம் தனது குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும் எடுத்தெடுத்துக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தான். கடைசியில் மிஞ்சிய, பெறுமதிகுறைந்த உடுப்புக்களைத்தான் மாதினியின் குடும்பத்தாருக்குத் தள்ளிவிட்டான். ஆனால் மாதினி பொறுமை காத்தாள். இவன் தங்களது குடும்பத்தை வேறுபடுத்தி நடந்து கொண்ட விதத்தை, இங்கே வந்தபின் மாதினி அமைதியாகச் சுட்டிக் காட்டினாள். ஆதித்தன் அதைப் பொருட்படுத்தவே யில்லை.

முன்பும் ஒருநாள் வீடில்லாத பிரச்சினையால் தனது தங்கையின் திருமணம் நிறைவேறாமல் போய்க் கொண்டிருப்பதை இவள் எடுத்துச் சொன்னாள்.

“இப்போதைக்கு எங்களுக்கு எழுதித் தந்த வீட்டை தங்கைச்சிக்கு எழுதிக் குடுப்பம் பிறகு மாற்றுவழி பற்றி யோசிப்பம். என்ன சொல்லுறியன்?”

“அதென்ன... எங்களுக்கெண்டு வீட்டை ஊரறிய எழுதித்தாறது பிறகு நாங்கள் திருப்பி எழுதிக்

குடுக்கிறது... என்ன விளையாட்டு? என்றை அப்பர் இதுக்குச் சம்மதிப்பரோ...? உதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது...”

“சரி... அப்ப நாங்கள் ஒரு இருபது இலட்சம் எப்படிப்பட்டாவது அனுப்பிவிடுவது. அப்பா ஒரு அளவான வீட்டைக்கட்டித் தங்கைச்சிக்குக் குடுக்கட்டும். அதற்குப்பிறகாவது கல்யாணம் சரிவருகுதோ என்டு பார்ப்பம்”

“அதுகளுக்கெல்லாம் இப்ப எங்களிட்டை காச கிடக்கே...? சிறிலங்காவுக்கு நாங்கள் போய் வந்ததாலை ஏற்பட்ட செலவுகள், என்றை தங்கைச்சிக்கு நான் கட்டின வீடு, அவளின்றை கல்யாணச் செலவுகள் இப்பிடி எல்லாக் கடன்களை அடைச்ச இப்பதான் கொஞ்சம் மூச்சு விடக்கூடியதாகக் கிடக்கு. உமக்கு எல்லாம் தெரியும்தானே. இப்ப உதுகளைப்பற்றி என்னாலை நினைச்சுப் பார்க்கவே ஏலாது”

அவன் அறுதியாகவும் உறுதியாகவும் சொன்னான். அன்று முழுதாக அழுது கொட்டினாள் மாதினி. ஆதித்தன் அதைப் பொருட்டுத்தவே யில்லை. அத்தோடு மாதினியும் அதுபற்றிப் பேசாமல் இருந்து விட்டாள். அதற்குப்பிறகு தங்கைச்சியின் கல்யாண நிலவரம் பற்றி இப்போது அறிந்தவுடன் வேறு வழியில்லாமல் இன்று இவள் பேச்சைத் தொடங்கியதற்குத்தான் ஆதித்தன் இப்படிச் சன்னதம் ஆடிவிட்டுப் போயிருக்கிறான்.

நேரத்தைப் பார்த்தாள். இவள் வேலைக்கு இறங்கவேண்டிய நேரம் கடந்து மேலும் ஒருமணித்தி யாலமாகிவிட்டிருந்தது. நடந்த சம்பவங்களினது நினைவுகளின் சோகத்தில் தன்னைப் புதைத்து விட்டதை எண்ணி மேலும் வேதனைப்பட்டாள். இன்று ஒருநாளைக்கு லீவு வேண்டுமென்று போனில் அறிவித்தாள். அப்படியே படுக்கையில் படுத்துக் கிடந்தாள். உறக்கம் சாதுவாக அரவணைப்பதுபோல் போக்குக்காட்டியது.

வயது வித்தியாசமிருந்தாலும் மாதினியும் தங்கைச்சியும் தோழிகள் போலவே பழகிவந்தவர்கள். ஒருவருக்கொருவர் நிறைந்த அன்பைச் சொரிந்தவர்கள். பகிடிகள் சேட்டைகள் நக்கல்கள் என்று பரஸ்பரம் பகிர்ந்து கொள்பவர்கள். மாதினி சுவிஸ்நாட்டுக்கு வந்த புதித்தில் அம்மா அப்பாவைவிட தங்கைச்சியின் பிரிவுதான் மாதினியைப் பெரிதும் பாதித்திருந்தது. காலம் செல்ல அப்பா அம்மா தங்கைச்சியுடன் போனிலோ, ஸ்கைப்பிலோ கதைப்பத ஊடாக மனதை ஆறுதல்படுத்தினாள். இப்போது அதற்குக்கூட வேலையின் நிமித்தம் நேரமிருப்பதில்லை. கிழமையில் ஒருநாள் அல்லது பத்து நாட்களுக்கு ஒருமுறைதான் ஆறுதலாக அவர்களுடன் பேசுகின்ற வாழ்க்கை

முறையில் தான் உள்ளதை நினைத்தாள். கண்ணீர் வழிந்து தலையெணையை நனைத்தது.

மாதினி அந்த ஆற்றின் கரைக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டாள். தங்கைச்சி ஆற்றின் நடுவே தந்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளால் கரைக்கு வந்து சேர முடியவில்லை. மீண்டும் ஆற்றில் இறங்கி தங்கைச்சியைக் கரைக்குச் சேர்க்க மாதினியால் முடியவில்லை. “ஐயோ தங்கைச்சியை யாராவது காப்பாற்ற மாட்டார்களா” என்று மாதினி கத்துகிறாள்.

திடுக்கிட்டு விழித்த மாதினி தன்னை ஆசவாசப்படுத்தினாள். ஆதித்தனின் போக்கைப்பற்றிச் சிந்தித்தாள். அவன் வரும் வரைக்கும் மனித்தியாலங் களை என்னிக் கொண்டிருந்தாள். இன்று தங்களுடைய திருமணநாள் என்ற என்னைம் அவருக்கு வெறுப்பைத்தான் தந்தது.

ஆதித்தன் வந்தான். இவள் வேலைக்குப் போகாமல் வீட்டிலிருப்பதைப் பார்த்து ஆச்சரியப் பட்டான். அவளது முகம் அழுது வீங்கியிருந்ததையும் அவதானித்தான்.

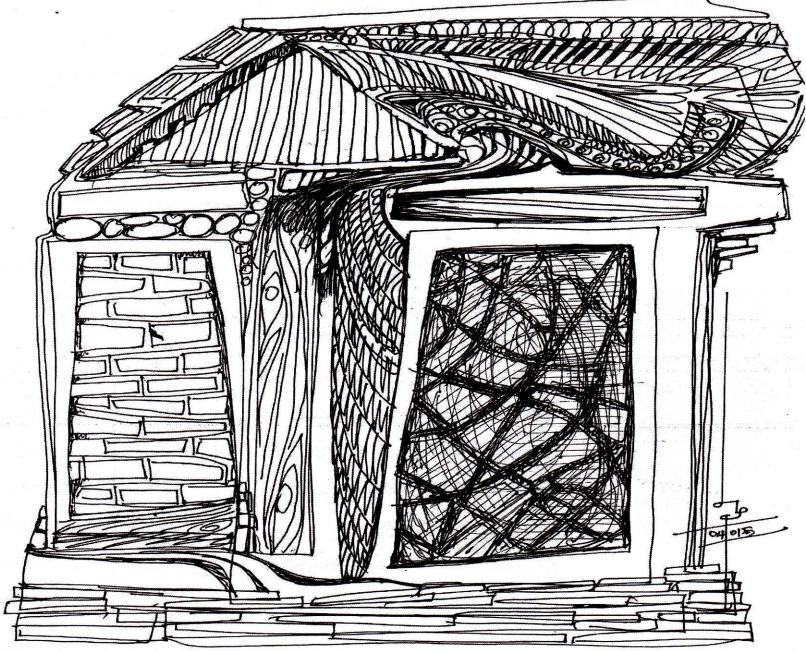
புருஷன் வேலையால் வந்த உடனேயே பிரச்சினையான கதைகள் ஒன்றும் பேசக்கூடாது என்ற தாயின் கொள்கை நினைவுக்கு வந்தது. ஆனாலும் இவளால் பொறுமை காக்கமுடியவில்லை.

தங்கைச்சிக்கு வீடு கட்டுவதற்கு காச அனுப்பத்தான் வேண்டும் என்று அழுத்தமாகச் சொன்னாள். ஆதித்தன் வெகுண்டெழுந்தான்.

“நீர் உழைச்சு உங்கடை வீட்டுக்கு அனுப்பறதுக் காகவோ என்னைக் கல்யாணம் செய்து சவிலைக்கு வந்தனீர்?”

ஆதித்தன் கேட்ட கேள்வியால் நிலை குலைந்து போன மாதினி தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டாள்.

“அப்ப நீங்கள் என்னைக் கொண்டு உழைப்பிச்சு உங்கடை வீட்டுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறதுக்கோ என்னைக் கல்யாணம் செய்து சவிலைக்குக்

கூப்பிட்டனீங்கள்

மாதினியிடமிருந்து இப்படியொரு கேள்வியை ஆதித்தன் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. எழும்பிப் போய் மாதினிக்கு அடிக்க வேண்டும் போல் கோபம் தலைக்கேறியது. சவில்நாட்டுச்சட்டம் மனதில் பட்டுத் தெறிக்க தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

“பெடியங்களைத் தாய் தகப்பன் கஷ்டப்பட்டு வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிவைக்கிறது உழைச்சுத் தங்களுக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டுமென்ற எதிர் பார்ப்பிவைதானே? wife இன்றை உழைப்பிலை அவனுக்கு ஒரு உரிமையுமில்லையோ?”

இதைக்கேட்ட மாதினி பட்டியல் போட்டாள்.

“அதை நான் மறுக்கேல்லையே? என்னைக் கல்யாணம் செய்தாப்பிற்குதான் உங்கடை தங்கைச்சிக்கு வீடு கட்டிக்குடுத்து நகைநட்டு கல்யாணச் செலவெல் லாம் பார்த்தனிங்கள். உங்கடை அக்காவின்றை மகளுக்கு சீதனம், நகை, மண்டபச் செலவெல்லாம் நீங்களே பொறுப்பெடுத்துக் கொடுத்தனிங்கள். அவள் ஜேர்மனியிலை உழைக்கத் தொடங்கினாப்பிற்குகூட அக்காவின்றை இரண்டாவது பிள்ளைக்கு சாமத்தியவீடு பெரிசாகச் செய்யச் சொல்லிக் காசனுப்பினீங்கள், இப்ப உங்கடை அப்பாவின்றை By Pass Surgery க்கு பத்து இலட்சம் அனுப்பினீங்கள். உங்கடை சித்திக்கு...”

ஆதித்தன் இதற்குமேல் காது கொடுக்க முடியாமல் இடைமறித்தான்.

“அதுகளைல்லாம் என்றை கடமை. அதைத் தான் நான் செய்தனான்.”

“ஓ... அதுகளுக்கு நான் ஒருக்காலும் மறுப்புத்தெரிவிக்கவில்லையே. ஆனால் நான் இப்ப முதல் முறையாக எங்கடை வீட்டுத்தேவைக்கு காச அனுப்பவேணுமென்ட உடனே மறுப்புத் தெரிவிக் கிறியள்... இதென்ன...?”

“எங்களிட்டை இப்ப காசில்லை. இந்தியா

வக்குப் போகிறதுக்கு உம்முடைய சீட்டுக்காச மட்டும் தான் இப்ப இருக்கு”

“அது இப்ப நடவாது. வாழ்நாளிலை எனக்குக் குழந்தையில்லாமல் போனாலும் பரவாயில்லை என்றை தங்கைச்சியின்றை கல்யாணம் முடிஞ்சாப் பிறகுதான் நான் இந்தியாவுக்கும் உங்களோடை வருவன். நான் சீட்டு எடுத்துத் தங்கைச்சிக்கு வீடு கட்டுறதுக்கு அனுப்பத்தான் போறன்.

“அப்படி நீர் உம்முடைய எண்ணத்திலை செய்யிறதென்டால் என்னோடை நீர் இருக்கேலாது.”

“நீங்கள் அப்படிச் சொன்னால் நான் அதுக்கும் தயார்தான். நான் எங்கடை அன்றியோடை சூரிச்சிலை போய் இருந்துகொண்டு உழைச்சு சீட்டுக் கடன் முடிய உங்களிட்டை வாறன்.

“அப்படியே போம். வரவேண்டாம். நான் டிவோக்கு நோட்டீஸ் அனுப்புறன்.”

இதைக்கேட்டதும் மாதினி திடுக்கிடவில்லை. ஒரு நக்கல் சிரிப்போடு சொன்னாள்.

“நீங்கள் அப்படி விரும்பினால் நான் அதுக்கும் தயார்தான்.”

மாதினியின் வார்த்தைகளில் வெளிப்பட்ட இறுக்கத்தைகண்டு ஆச்சரியப்பட்டான் ஆதித்தன். மாதினி அதற்கு மேல் கொஞ்சமும் தாமதிக்காமல் அறைக்குள் போய் உடுப்புக்கள் முதற்கொண்டு தனது உடைமைகளை எடுத்து அடுக்கினாள்.

ஆதித்தன் மெல்ல அடியெடுத்து அறைக்குள் வந்தான். அவளுக்கு பக்கத்தில் வந்து கட்டிலில் உட்கார்ந்தான்.

“டார்லிங்... நீர் இவ்வளவு முக்கியத்துவம் படுத்தி முன்னமே சொல்லியிருந்தால் வீடு கட்டுறதுக்கு காச அனுப்ப நானும் சந்தோஷமாகச் சம்மதிச்சிருப்பன் தானே. உம்முடைய தங்கைச்சியின்றை கல்யாணத் திலை எனக்கும் பொறுப்பிருக்குத் தானே ...அ...?”

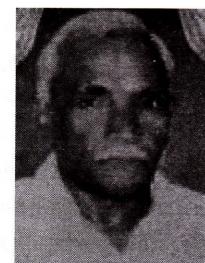
கூறியபடியே மாதினியின் முகத்தை தன் கை களில் ஏந்தினான். அவளது கண்ணங்களை வருடினான். மாதினி நிமிர்ந்து பார்த்தாள். தன் கணவனின் முகத்தில் அசுடு வழிந்திருந்ததை அன்றுதான் முதன்முதலாகக் கண்டாள் அவள்.

தமிழ் லீக்கியத்திற்கும், தமிழ்துறைக்கும் பெரும் தொண்டாற்றிய பேராசிரியர் க. அருணாசலம் அவர்களின் மறைவு ஈழத்து லீக்கிய உலகிற்கு பெரும் இழப்பாகும். அன்னாரின் மறைவுக்கு ஜீவந்தியும் தனது அஞ்சலிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

ஜி
வ
ந
தி
மி
ன
அ
ஞ
ச
வ
க
ள்

ஆங்கிலமூசிரியராகவும் சில சிறந்த மொழிபொய்ப்பு ஆக்கங்களை படைத்தவரும் லீக்கிய விமர்சகரும், லீக்கிய ஈடுபாடு கொண்டவருமான திரு. ஆகந்தையா அவர்களின் மறைவிற்கு ஜீவந்தி தனது அஞ்சலிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

நிதியும் பொருளும் நிறையும் போத்து
பதியில் வாழ்ந்து பசுமை பெற்றிரும்
பசுமையென்பது பணப்புனர் தந்திடும்
செழுமையெனலாம் செகமிகை வாழ்விற்
பணம் பிரதானம் பணமிலா வாழ்க்கை
மணமிலா ஏருக்கு மலரிகனயொத்திடும்
என்ப துண்மைதான் இதனால் மானிடர்
பொன் பொருள் தேடும் வாஞ்சையி வாழ்ந்தனர்!

பக்ததுக் காகை பதைத்தவன் அன்பினைக்
சொத்தெனப் பெற்றுக் கூத்தினைக் காணுதல்
அச்சொத்தவனின் ஆன்மிக வள(நல)முள
நற்சொத்தாகும் நானிலம் நயக்கும்
எச்சொத்தினும் மேல் இச்சொத்தேதான்
நிம்மதி தருவது நிலமிகை வாழ்வினில்
பொன் பொருள் தமைவிடப் புளகந் தருவது

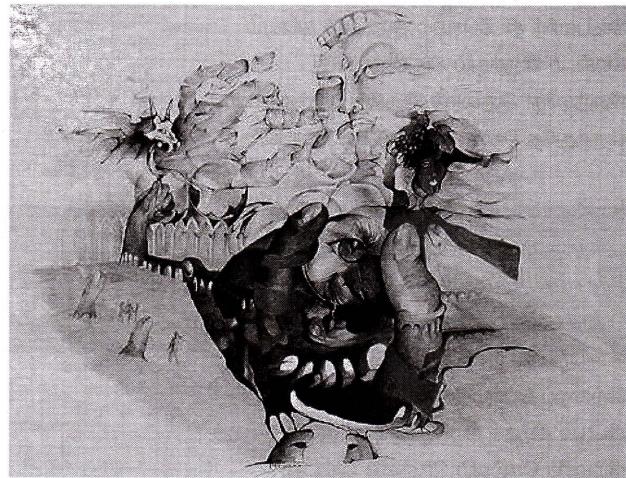
தன்னிழல் நல்குந் தருவின் கன்னங்
கருநிழல் கோடைக்காலத்தில்; தருங்
கக்ததினை எத்தகு சொல்லினாற் சொல்வது?
அக்ததினுக் கத்தகு அமைதி கிடைப்பது
நிம்மதி யெனுந்தன் ணிழவின் கீழமர்ந்
திருப்பவர்க் கல்லால் அருத்தவர்க் கீல்லை!

எப்பெருங் செல்வம் இருப்பவர் தமக்கும்
அப்பெருங் செல்வம் இல்லார் தமக்கும்
இடையில் எத்துகண இன்ப; துன் பங்கள்
கடையில் உள்ளதா? காசிக் குரியதா?
நிம்மதி யென்பது நீயோ? யானோ?
எந்நிதி கொண்டு எங்கே வாங்கலாம்?

வாங்கக் கூடிய வாய்ப்புன தென்றால்
ஒங்கிக் கிடக்கும் உயர்செல் வந்தர்
நிம்மதி யென்னும் நித்திலக் குண்டினை
தம்நிதி யாலே தமக்குரித் தாக்குவர்!
அற்றுப் போன அந்நிம்மதியைப்
பெற்றுக் கொள்ளப் பெரும்பா டே தான்
பட்டுக் கொள்பவர் பல பேர்! பலபேர்!
கெட்டுப் போன கழிச்சறு உலகில்
விற்றுத் தீர்த்து(நீ)த விற்பனைப் பொருள்போல்
நிம்மதி போனது எந்நிதி கொண்டு
அம்மதி தன்னை அகூந்து கொள்வது?

பன்னரும் பொருள்வளப் பரப்பினால் கிடைப்பது
நிம்மதி என்கில் நிச்சயம் அமைதி
பணமுடையாரின் கைப்பொருளாகும்
மனமுடையாது மனிழ்விற் தினைப்பர்!

பொன்னும் மனியும் புத்தாடைகளும்
இன்னும் வேண்டிய எல்லாச் சுகங்களும்
இருந்தும் என்ன? இதயப் புட்டியில்

நிம்மதி

மருந்துக் காகிலும் மாமருந் தாகிய
நிம்மதி இல்லையே! நிம்மதி இல்லையேல்
எம்மதி கொண்டு எங்ஙனம் அதனைப்
பெறுவோம் என்று பிரலா பிக்கும்
குரலோ ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றதே!

கருவானதன்; பின் பிறந்து வந்து நீ
உருவாகுகயில் உலகப் பள்ளியில்
குருமாணவனாய்க் கற்றுத் தேறியும்
பெறுமானமிலா முறைகளில் வாழ்க்கை

கணித முகளையால் அற்புதம் படைப்பினும்
மனிதன் மிருகமாய் மாறிக் கொள்வதும்
காலம் பல கோலம் பூண்டு கொண்டதும்
கோளம் கேவலக் குவலயமானதும்
பெண்கள் நாணயம் இழந்து கொண்டதும்
கண்கள் அவர்களை அளந்து நின்றதும்
புருஷனை விட்டுப் புறத்தியானுடன்
பொண்டில் ஓடிப் போவதும் ஜயகோ!
பாட்டன் பேத்தியைப் பதம்பார்த்திடவும்
காட்டப் பிரைந்த காட்சிகள் ஆயின!
சேயள வான சிறுசுகள் மீது
பேயள வான பித்துப் பிடித்து
ஆட்டம் போரும் காமக் கழிச்சறைக்
கூட்டம் மிகுந்தது! குவலயங் சிதைந்தது!
ஆதலால்

நிம்மதிச் செல்வம் நெஞ்சை விட்டது!
தன்மதி கூடத் தனைலெனச் சுட்டது!

அக்காலத்து அரசியற் பண்புகள்
இக்காலத்தில் இல்லா தொழிந்தது!
நடுநிலை இல்லை நடுநிலை இருந்தால்
கெடுதலைப் புரிவோர் கேட்கப் படுவார்!
காரணர் யாரெனக் கண்ட பின்னரும்

பூரணச் சுதந்திரப் புருஷர் ஆயினர்
அடிப்பிள்ளி நித்சீசெயும் ஆகணச் சக்கரம்
அரசிடம் இருந்தும் அதுவுரு எாது
இருந்ததே! ஆதலால் இருசிறு பான்மையும்
வருந்துதே அல்லால் வாழ்வில் வேறில்

காந்தோம் புங்குணக் காவலர் தன்னினம்
பார்த்தோம் புங்குணம் படைத்ததனாலே
சிறுபான்மைக்குச் “சிக்கல்” இன்னமும்
பெரும்பான்மையினால் பெருகிய வன்னமாய்
நானுருவாகி நலங்கெடச் செய்திடும்
இற்கறுப் பொழுதில் எப்படி நிம்மதி
கிட்டும் இந்தக் கீழ்க்கணம் காரரால்
நிம்மதிச் செல்வம் நெஞ்சை விட்டது!
தண்மதி கூடத் தணலெனச் சுட்டது!

அறிவறிந் தவர்தாம் அறியா யத்தைப்
புரியா தீரனப் புத்தன் உரைத்த
போதனை எனக்கல போதனை ஊர்க்கென
மாதவத் தோனின் மாசிலா வாக்கினன
மாற்றியே செயற்படும் மனமுடையோரால்
காட்டிலே ஏறிபடும் கவின்நிலா ஒளிபோல்
மாதவன் போதனை மாறிப் போனது!
போதனையை; மனம் மீறிப் போனது
ஆதலால்
நிம்மதிச் செல்வம் நெஞ்சை விட்டது!
தண்மதி கூடத் தணலெனச் சுட்டது!

குளிருஞ் கூடும் கூடும் குளிரும்
ஒளிரும் ஒளியும் இருங்கும் இருட்டும்
கச்பும் இனிப்பும் இனிப்பும் கச்பும்
இன்பமுந் துன்பமும் துன்பமும் இன்பமும்
வந்து சென்றிடும் வாழ்வின் நியதிகள்!
எந்த மதத்தவர் எந்த இனத்தவர்
எனப்பார்த்திவற்றில் எதுவுமே வாரா
மனப்பாறையிலே மலர்ச்செடி வளருமா?

நானுமுடையார் நானென வாழினும்
காலந்தியினில் ஆழ்ந்தே போகுவார்!
இந்தக் கணமோ? எந்தக் கணமோ?
சொந்தக் கணமெனச் சொல்ல வியலா
நீர்க்குமிழ் வாழ்க்கை! நீயிமுன் தோழுமும்
போர்க்கொடி தூக்கிடும் புலைகூர் ஆவதா?

ஈர மனத்தனின் இனிய போதனை
தேரர் மார்க்குத் தெரியவில்லையா?
“தேரர் மார்க்குகள்” தேவையில்லையா?
தூய்மையுள்ளவர் தூய மனத்தினர்
தீமை யென்னுந் தீயினை ஏந்தும்
காவிகள் அனிந்த காடையராவதா?
சமரச மான சமத்துவ வாழ்வின்
சாவிகள் தொலைந்த சாதுகள் ஆவதா?

கபாடம் இனித்திற படக்கூடாதென
அபாயச் சங்கு அடிக்கடி யொலிப்பதா?

உண்மை எதுவென உமதுளம் அறியும்!
நன்மையுந் தீமையும் நன்றாய்த் தெரியும்!
தெரிந்தும் நீவீர் தேராத் தேரராய்
இருந்த வண்ணம் இம்கை புரிவதால்
நிம்மதி செல்வம் நெஞ்சை விட்டது!
தண்மதி கூடத் தணலெனச் சுட்டது!

குளிர்ந்த நீரைக் கடுஞ்கூடேற்றிக்
கொண்டிருக்கின்ற கொள்கை வாழிகள்!
திரன்பு வருவது தேச பக்தியா?
கரண்பு வார்த்தையும் காவி முக்தியா?
முக்களி என்பது மா, பலா வாகழி
எக்கனி தானும் இதற்குள் அடங்கா
அக்கனி நிகர்ந்த கனிவடன் மூவின
மக்களும் இலங்கை மண்மீதினைக்கப்
பாட்டுடன் வாழும் நாட்களை விரட்டுங் கோட்
பாட்டுடன் நடந்ததால் பக்கமை மினாகுந்ததால்
நிம்மதி செல்வம் நெஞ்சை விட்டது!
தண்மதி கூடத் தணலெனச் சுட்டது!

ஆன்மிக ஆடை அனிந்திருந்தாலும்
வீண்மனப் போக்கால் வெறும்நிர்வாணம்!
கான் கடல் எங்கும் “கெளதம் புத்தம்”
கலந்தது! மற்றவர் காணியுங் கோபிலும்
பள்ளி வாயலும் பரம்பரைப் புமியும்
பறிபொருளானது! குறைமேலானது!
இஜந்த சமத்துவம் இல்லா தொழிந்து
பறந்தது இனக்கப் பாடுகள் இன்று
அரசியல் புரிவர் ஆகணச் சக்கரம்
அன்னவர் இனத்தையே அரவனைத் துருஞது!
அங்ஙனம் உருண்டிடும் ஆகணச் சக்கரம்
எங்ஙனம் தீர்க்கும்? இருசிறு பான்மை
மக்கட் பிரச்சினை மாமலை நிகர்ந்து
நிற்பதால் நெஞ்சில் நிம்மதி நிலைக்குமா?
ஆதலால்
நிம்மதிச் செல்வம் நெஞ்சை விட்டது!
தண்மதி கூடத் தணலெனச் சுட்டது!

நீர், நிலம் மீது ஓடி மகிழ்வதை
நீரொரு போதும் நிறுத்துவ தில்கலை
நிலத்தில் வரட்சி நிலைக்கும் போது
நீர்தான் தேவை நீர் மறுப்பதில்கலை!

நீரும் நிலமும் போலத் தானே
கோனும் அவனது குடிகளும் என்றால்
ஆட்சியாளரின் ஆகணச் சக்கரம்
“வறட்சி” காணும் மக்களின் பக்கம்
உருண்பு வருமேல் உண்மையில் நிம்மதி
தீரண்பு கொருமெனச் செப்ப வியலுமே!

ஷி. ஸிவகுராசா

நினைவுக் குறிப்புகள் - 9

அறுபதுகளின் முற்பகுதியில், க.பொ.த.உயர்தர வகுப்பில் படிக்கையில் எனது வாசிப்பு தீவிரமுற்றது. யாழ். பொது நூலகத்தில் உறுப்பினராயிருந்து மு.வரத ராசன், நா.பார்த்தசாரதி, கல்கி, அகிலன், ஜெக சிற்பியன், காண்டேகர், புதுமைப்பித்தன், ஜெய காந்தன், அழகிரிசாமி முதலியோரின் நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் விருப்புடன் வாசித்து வந்தேன். அதேவேளை, பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல்களை விளக்கி எழுதப்பட்ட கட்டுரை நூல்களிலும் எனக்கு ஈடுபாடு இருந்தது. இரா. நெடுஞ்செழியன் முதலிய தி.மு.க. சார்ந்தோர், சாமி சிதம்பரனார், புலியூர்க் கேசிகன், ம.பொ.சி., வையாபுரிப்பிள்ளை, கா. அப்பாத்துரை போன்றோரின் இவ்வாறான நூல்களை விரும்பி வாசித்தேன்.

அந்த நாள்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடை பெற்ற இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குச் சென்று சொற் பொழிவுகளைக் கேட்கும் பழக்கமும் ஏற்பட்டது. வித்துவான் பொன் முத்துக்குமரன், பண்டிதர் வ.

நடராஜன், வித்துவான் வேலன், சொக்கன் போன்றோரின் சொற்பொழிவுகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. அநேகமாக வைத்தீஸ்வரா வித்தியாலயத்தில் இவ்வாறான சொற்பொழிவுகள் நிகழும். ஒருமுறை நானும் மு. புஷ்பராஜனும் அங்கு சென்றிருந்தோம். கூட்டம் தொடங்கவில்லை. சிறிது தள்ளி கதிரையில், கறுத்த - திடகாத்திரமான ஒருவர் வேட்டி அனிந்து இருந்தார். தனிமையாக இருந்து அங்குமிங்கும் அடிக்கடி உற்றுப் பார்த்தபடி இருந்தார். அவரைப் பார்க்க ஏனோ எங்களுக்கு விசித்திரமாயிருந்தது. கூட்டம் தொடங்கிய பிறகு அவர் மேடைக்குச் சென்றார். “கம்பன் கண்ட மானுடம்” என்ற தலைப்பில் மனதைக் கவரும் உரையை அவர் ஆற்றக் கேட்டதில், நாங்கள் இருவரும் ஆச்சரியப்பட்டோம். பிறகுதான் தெரிந்தது - அவரது பெயர் வி. பொன்னம்பலம்; பொதுவுடைமைக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்! தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரம், கி. வா. ஐகந் நாதன் முதலிய தமிழக அறிஞரின் பழந்தமிழ் இலக்கியப் பேச்சுக்களை மட்டுமல்லாது, நா. பார்த்தசாரதி, அன்புப்

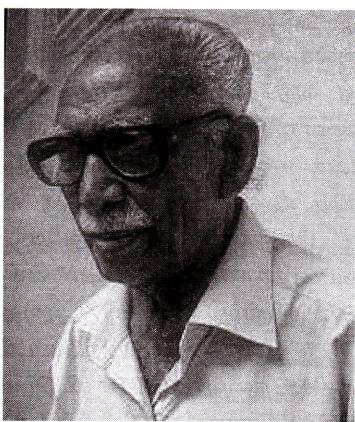
பழம் நீ முதலிய தமிழக எழுத்தாளரின் நவீனத் தமிழ் இலக்கியப் பேச்சுக்களையும் இவ்வாறான கூட்டங்களில்தான் கேட்டேன்.

**

எமது பாடசாலையில் இடையில் வந்து க.பொ.த. சாதாரண வகுப்பில் சேர்ந்து எம்முடன் படித்த, ‘திட்டி’ப் பகுதியைச் சேர்ந்த துசவ் என்பவர் தான் (அந்தனிசில்லூடன் இணைந்து ஆரம்பகாலத் ‘தீப்பொறி’ பத்திரிகையில் செயற்பட்டார்; இப்போது இறந்துவிட்டார்), பாடசாலைப் படிப்பு முடிந்த பிந்திய நாள்களில், ஈழத்து இலக்கியத்தை எனக்கு அறிமுகப் படுத்தியவர். “குழுமதம், ஆனந்தவிகடன் எல்லாம் படிக்கிறீங்க; இலங்கை இலக்கியங்களையும் வாசிக்க வேணும்” என்று கூறி, ‘டானியல் சிறுகதைகள்’ தொகுப்பைப் படிக்கத் தந்தார். டொமினிக் ஜீவா, இளங்கீரன் போன்றோரின் பெயர்களை முதலில் அறிந்ததும் அவர்மூலந்தான். அக்காலத்தில் தமிழரசுக் கட்சி சார்ந்த நிகழ்ச்சியொன்று மருதனார் மடத்தில் நடைபெற்றது; நானும் மு. புஷ்பராஜனும் அங்கு சென்றிருந்தோம். தமிழர் வரலாறு, அரசியல் என்பன பற்றிய பத்திரிகை நறுக்குகளின் ஒட்டுப் புத்தகக் கண் காட்சியும் இடம்பெற்றது. இரசிகமணி கனக செந்தி நாதனின் பேச்சை இலக்கிய அரங்கில், அங்குதான் முதலில் கேட்டேன். எங்கள் ஊரைச் சேர்ந்த தெரிந்த ஒருவர் நிறைய வாசிப்பவர்; பெரும்பாலும் தி.மு.க. சார்ந்தோரின் புத்தகங்களையும் பத்திரிகைகளையும் வாசித்துவிட்டு, உரத்த குரவில் மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிக்காட்டியபடி இருப்பார். கனக செந்திநாதனின் பேச்சு சிறப்பாக இருந்ததாக மறுநாள் அவரிடம் சொன்னபோது, “ஆர் அந்தக் கனக செந்திநாதன்...?” என்று அலட்சியமாகக் கேட்டார். “தமிழ்நாட்டுப் புத்தகங்களப் படிக்கிறதோட இலங்கை எழுத்தாளரையும் நீங்க அறியவேணும்” என்று, ஏரிச்சலுடன் அவருக்குப் பதில் சொன்னதும் நினைவில் உள்ளது.

**

கொழும்பில் பிரதம தபாற் கந்தோரில் நான் கடமையாற்றியபோது, 1968, 1969 ஆம் ஆண்டுகளில், கொள்ளுப்பிட்டியிலுள்ள தேயிலைப் பிரச்சாரசபை மண்டபத்தில் இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடைபெறுவது வழக்கம்; அவற்றுக்குச் சென்று வந்தேன். அங்கு தான் செ. கதிர்காமநாதன், நீர்வைப் போன்னையன் ஆகியோருடன் பழக்க மேற்பட்டது. இருபத்திரண்டு இருபத்து மூன்று வயது இளைஞரான என்னை அடிக்கடி அங்கு கண்டதில், தாமாகவே ஒருமுறை என்னுடன் கதைத்தனர். கதிர்காமநாதன் கதைத்தபோது, “காதலைச் சித்திரிக்கும் படைப்புகளை என் குறையாகக் காண்கிறார்கள்?” என்று எனது சந்தேகத்தைக் கேட்டேன். அவர் சிறிய புன் னகையுடன், “அதுபற்றி பிறகு விரிவாகக்

நீர்வைப் பொன்னையன்

கதைக்கலாம்” என்று கூறினார். ஆனால், அவரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு பிறகு எனக்கு ஏற்படவேயில்லை. காதல் திருமணம்செய்து, இலங்கை நீர்வாகசேவையில் கடமையாற்றியபோது இளமையிலேயே காலமாகி விட்டார்! ஆயினும், அவரது சிறுகதைகளையும், சேனா என்றபெயரில் எழுதிய கட்டுரைகளையும், வீரகேசரியில் தொடர்ந்து வெளிவந்த அவரது மொழியாக்கச் சிறுகதைகளையும் படித்து அவர் மீது மதிப்புக் கொண்டிருப்பவன் நான். நீர்வைப் பொன்னையன் என்னைப்பற்றி விசாரித்துக் கதைத்த போது, எனது ஊரையும் அயல் பகுதிகளையும் அவர் நன்கு அறிந்து வைத்திருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன். தெகிலவளையிலுள்ள அவரது வீட்டுக்கு வந்து புத்தகங்களை எடுத்துச் சென்று படிக்கலாமென்த்தானாகவே தெரிவித்தார். பக்கத்தில் வெள்ளவுத்தையில் தான் அப்போது நான் தங்கியிருந்ததால், அங்கு சென்று வருவதில் சிரமமிருக்கவில்லை; அடிக்கடி சென்று புத்தகங்களைப் பெற்று வந்து வாசித் தேன். நிகிக் கொலாய் ஒல்திரோவல்ஸ்கியின் ‘வீரம் விளைந்தது’ (இரண்டு பாகங்கள்), சரத்சந்திரரின் ‘பாரதி’ முதலிய முக்கிய மான புத்தகங்களின் பெயர்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. ஓர் இளம் இலக்கிய ஆர்வலனின் வளர்ச்சிக்குத் தானாகவே முன்வந்து உதவிய அவரை நன்றியுடன் நினைவுகூர்கிறேன்.

**

1972 அளவில், பேராதனைப் பல்கலைக்கழக புவியியற்றுறை மண்டபத்தில் கே.டானியலின் பஞ்சமர் நாவலுக்கான விமர்சனக் கூட்டம் நடைபெற்றது. யோ. பெனடிக்ரபாலன், சி. வன்னியகுலம் ஆகியோருடன் நானும் சென்றிருந்தேன். விமர்சகராக கா. சிவத்தும்பியும் பொறியியற்றுறை விரிவுரையாளராக இருந்த சி. சிவ சேகரமும் பங்குபற்றியது நினைவிருக்கிறது; ஏனையோரின் பெயர்கள் நினைவில்லை. நூலாசிரியர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்திருந்தார். சிவத்துமிகு தனது உரையில் நாவலை மிகவும் உயர்வாகப் புகழ்ந்தார். ஆனால், அடுத்த ஆண்டில் சாகித்திய மண்டலப் பரிசுத் தேர்வின் போது, சிறந்த நாவலுக்குரிய விருது

இந்நாவலுக்கு வழங்கப்படுவதை அவர் விரும்பவில்லை எனக்கதை அடிப்பட்டது. இந்த முரண்பாட்டையே, 1974 இல் வெளிவந்த எனது ‘தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்’ நூலின் என்னுரையில், “‘நேரமையீங்க குளறு படிகள் மலிந்துள்ள ஈழத்து இலக்கிய உலகு’ எனக் குறைப்பட்டுக்கொண்டே, ஒரே இலக்கியப் படைப்பினைப் பற்றிப் பேராதனையிலொன்றும் கொழும்பில் வேறொன்றுமாகச் சொல்கிற பெரியவர்கள்...” என்று குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

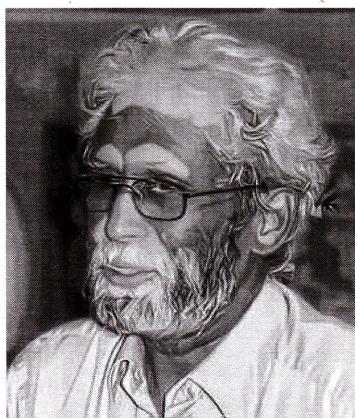
சிவசேகரம் பேசுகையில், நாவல் பற்றிய பல குறைகளை எடுத்துக் கூறினார். இந்த நாவலின் பல இடங்களில் ஒரு சிவப்புப் புத்தகத்தைப்

பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது; உலகத்தின் எல்லாப் பிரச்சினைகளின் தீர்வு பற்றிய அறிவினை அது கொண்டுள்ளதாகவும் கூறப் படுகிறது. அப்படியானால், அந்தப் புத்தகத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, (பல்கலைக்கழக நூலகமுள்ள பக்கம் கையைக் காட்டி) இந்த நூலகத்தைக் கொஞ்சத்தி விடலாம்! என்ற சாரப்பட, கேவியாகவும் குறிப்பிட்டார். ‘பஞ்சப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் பேரோவியம்’ என்ற தலைப்பில் அந்த நாவல் பற்றிய கலாநிதி கைலாசபதியின் நீண்ட கட்டுரையொன்று, தினகரன் வாரமஞ்சரியில் வெளியானதும் நினைவுக்கு வருகிறது.

**

1972 அல்லது 1973 ஆம் ஆண்டளவில், மாத்தளை பாக்கிய வித்தியாலயத்தில் தமிழ் விழாவொன்று நடைபெற்றது. பேராதனையிலிருந்து ஒரு நண்பருடன் சென்றிருந்தேன். பல நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. எல்லாம் நினைவில்லை; ஆனால், ஒரு நிகழ்வு மனதில் புதிந்துள்ளது. கவியரங்கொன்று நடைபெற்றது; அதில் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த சாருமதி என்ற கவிஞரும் பங்குபற்றினார். செ. கணேசலிங்கனை ஆசிரியராகக்கொண்டு அக்காலத்தில் கொழும்பி விருந்து வெளிவந்த குமரன் என்னும் மாத இதழில், பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு இதழிலும் அவரது கவிதை வந்துகொண்டிருந்தது. அவ்வாறுதான் அதே இதழில், வரதபாக்கியானின் (புதுவை இரத்தினதுரை) கவிதையும் யோ. பெண்டிக்ர்பாலனின் உருவகக் கதை அல்லது சிறுகதையும் வெளிவந்தன. மூவரின் படைப்புகளிலும் வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தில் அதிதீவீர கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன.

தனது முறை வந்தபோது, வழிமையான பாணியில் அமைந்த தனது கவிதையைச் சாருமதி வாசித்தார். வாசிப்பு முடிந்து மேடையிலிருந்து படிகளால் இறங்கும்போது, தனது கவிதைப் பிரதியைத் துண்டுகளாகக் கிழித்தப்படி, “இத்தகையவற்றால் பயனொன்றும் இல்லை” என்று சொல்லியபடியே, கிழித்த கடதாசித் துண்டுகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வீசியைத் தெளியேறினார்! மண்டபத்திலிருந்த பலரைப்போலவே நானும் அதிர்ச்சியடைந்தேன். கவிதையும் கவிதை வாசிப்பும் பயனற்றவை என்றால், அவர் பங்குபற்றியிருக்கத் தேவையில்லையே!; இதைச் சொல்வதற்காகவா மட்டக்களப்பி விருந்து வந்தார் என்ற எண்ணமும் ஏற்பட்டது.. சபையில் கூடியிருந்தவர்களை அச்செயல் அவமதிப்பதாகவுமல்லவா இருந்தது! நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் வெளியே விசுவானந்த தேவனைக் கண்டேன். என்பதுகளில் என்.எல்.எஃவ்.ரி. என்னும் அமைப்பின் முக்கியம் தராக மாறிய அவர், அவ்வேளை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பொறியியற்றுறை

சி.சிவசேகரம்

மாணவராக இருந்தார். என்னைக் கண்டதும், “சாருமதி யின் வேலையைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீங்கள்?” எனக் கேட்டார். “கண்டிக்கத்தக்கது; எல்லாரையும் அவமதிக் கிறது” எனச் சொன்னேன். தலையாட்டிய படியே அவரும் தனது அதிருப்தியை வெளியிட்டார். “இப்பிடித் தீவிரமா நடந்து தங்களைக் கீற்றோ ஆக்கப் பாக்கினம். இதனால் கொம்யூனிஸ்ற்றுக்களைப் பற்றி மக்கள் மோசமாய்த்தான் நினைப்பினம்” என்ற சாரப்பட, கோபத்துடன் அவர் கருத்துச் சொன்ன நினைவு.

**

கொழும்பு கலை இலக்கிய நன்பர் கழகத்தைச் சேர்ந்த சிலர் பின்னாள்களில் பேராதனை, அனுராதபுரம் மற்றும் வேறிடங்களுக்கும் கடமையின் நிமித்தம் இடம்மாறிச் சென்றுவிட்டனர். ஆயினும் சித்திரைப் புதுவருடம், தீபாவளி, கிறிஸ்துமஸ் போன்ற முக்கிய தினங்களில் வரும் விடுமுறை நாள்களில் எல்லோரும் யாழ்ப்பாணம் வருவது வழக்கம். நான் அப்போது பேராதனையில் இருந்தேன். அந்த நாள்களில் கலை - இலக்கியக் கூட்டங்களை ஒழுங்கு செய்வது நல்லதென நன்பர்கள் கருதியதில், ‘விடுமுறைக் கால கலை இலக்கிய வட்டம்’ என்ற பெயரில் சில கூட்டங்களை 1974, 1975 ஆம் ஆண்டுகளில் ஒழுங்குசெய்தோம். “லீவில் இலக்கியம் வளர்க்கினமாம்....” என, டொமினிக் ஜீவா மல்லிகையில் கேவியாகக் குறிப்பிட்ட நினைவும் உள்ளது! இத்தகைய கூட்டங்களுக்கு, யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகக் கேட்போர்கூடத்தை (தற்போது இலங்கை நூற்சேகரிப்புகளைக் கொண்ட பகுதியாக உள்ள இடம்) இலவசமாகப் பெறும் வசதி அந்நாள்களில் இருந்தது; பல்வேறு இடங்களிலிருந்து பலரும் வந்து சேர்வதற்கு வசதியான இடமாகவும் பொது நூலகம் இருந்தது; எனவே, அங்கேயே எமது கூட்டங்களை ஒழுங்குசெய்தோம். புதுக்கவிதை பற்றிய கூட்டத்தை நடத்தினோம். அக்காலத்தில் புதுக்கவிதை பரவலாக ஏற்கப்படவில்லை; எமது குழுவினரில் பலர் புதுக்கவிதையை ஏற்பவர்கள். பேச்சுகளுக்குப் பிறகு கலந்துரையாடலும் இருந்தது. ஆயினும் மாற்றுக் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படவில்லை. கூட்டம் முடிந்து சைக்கிளை எடுத்து நான் செல்ல முயன்ற போது, இடதுசாரி அணியைச் சேர்ந்த இளம் எழுத்தாளர் இருவர் பொதுநூலக முற்றத் தில் எனது சைக்கிளை மறித்தனர்; ஒருவர் ஹான்டிலைக் கையால் அழுத்திப் பிடித்தபடியும் நின்றார். இருவரும் புதுக்கவிதைக்குச் சார்பான கருத்துக்களுக்கு மாறாக வாதாடத் தொடங்கினர். கலந்துரையாடல் நேரத்தில் மௌனமாக இருந்தவர்கள் அவர்கள். நான் அதைச் சுட்டிக்காட்டி, பேசவேண்டிய இடத்தில் பேசாது இப்போது வழிமறித்து சரியல்ல எனக் குறிப்பிட்டு, நான் போக வேண்டும் என்றேன்; அவர்கள்

வாதாடுவது அவசரமாகப் போக வேண்டும் என்றேன்; அவர்கள்

விடுவதாயில்லை. “என்ன வன்முறையா...?” என்று கேட்டபடி ஏரிச் சலுடன் சைக் கிளைவிட்டு இறங்கினான். அதன்பிறகே ஒதுங்கினார்கள்; நான் வீடு சென்றேன். இன்று நினைக்கும்போது வேடிக்கையாயிருக்கிறது. இருவருமே இன்று எனக்கு நன்கு மழக்கமானவர்கள்; சமூகஉறவு அவர்களுடன் உள்ளது. அவர்களுக்கு இச்சம்பவம் நினைவிருக்கிறதோ தெரிய வில்லை!

09.09.1975 மாலை 5.00 மணிக்கு ‘திரைப்படங்கள் - ஒரு கலந்துரையாடல்’ என்னும் கூட்டம் நடைபெறுவது பற்றிய பழைய அஞ்சலட்டை என்னிடமுள்ளது. ஐ. சன்முகன் (துண்டுப் படங்களும்; வங்காளப் படங்களும்), மு. புஷ்பராஜன் (தமிழ்ப் படங்கள்), தில்லைக்கூத்தன் (ஜோராப்பியப் படங்கள்), ஆ. யேசுராசா (கிங்களப் படங்கள்) என்ற விபரங்கள் அதில் காணப்படுகின்றன. ஏதோவொரு காரணத்தால் இந்திகழிச்சி நடைபெறவில்லை என்ற மனப்பதிவும் உள்ளது!

**

1976 இல் யாழ்ப்பாணத்துக்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்தபின் இலக்கியக் கூட்டங்களைத் தவற விடுவதில்லை. இயல்பாகவே அவற்றில் ஆர்வ மிருந்தது; தவிர, ‘அலை’ இதழை வெளியிட்டு வந்ததால், நடைபெறும் நிகழ்வுகளை நேரில் அவதானிக்கவேண்டிய தேவையும் இருந்தது. கூட்டங்களுக்குச் சென்றால் அவை முடியும்வரை இருப்பேன். கருத்தைத் தெரிவிப்பதற்கு வாய்ப்பு வழங்கப்படும் போது, இலக்கியம், அரசியல் என மாற்றுக் கருத்துக் களைப் பரிமாறுவதற்கும் கேள்வி எழுப்புவதற்கும் தயங்கியதுமில்லை. சில கூட்டங்களில் - குறிப்பாக முற்போக்கு அணியினரின் கூட்டங்களில், மாற்றுக் கருத்துக்களைத் தனித்து வெளிப்படுத்துபவனாகவும் இருக்க நேர்ந்திருக்கிறது. என்னை ஒத்த கருத்துள்ளவர் சிலர் அங்கு இருந்தபோதும், அவர்கள் பெரும்பாலும் மொனத்தைக் கடைப்பிடிப்பதையும் அவதானித்துள்ளேன்! அடிக்கடி இவ்வாறு நேர்வதில் என்னைச் சிலர் அசௌகரியமாகவும் உணர்ந்தனர். ஓர் இளம் ஆர்வலர், இவ்வாறு நடந்து நான் கூட்டத்தைக் குழப்புவதாக, எனக்குத் தெரிந்தவரிடம் பின்னாளில் தெரிவித்துள்ளார்; எனக்கு அது ஆச்சரியமாக இருந்தது. அண்மையில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற ஒரு கலந்துரையாடலில், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை பலராலும் மறைக்கப்பட்டார் என்று தொண்ணாறு களில் கொழும்பில் நடைபெற்ற கூட்ட மொன்றில் தான் கருத்துத் தெரிவித்ததைச் சிலர் கல்லெறிவதாகச் சொல்லியதாகக் குறிப்பிட்ட அவர் (முந்திய அதே இளம் ஆர்வலர்), “அவர்கள் சொன்னால் விமர் சனம்; நான் சொன்னால் கல்லெறிதல்!” என்றும் ஆதங்கப்பட்டார். மாறிய கால

அனுபவத்தில் மாறுதல் கொண்ட அவரது கருத்து, எனக்குச் சவாரசியமாக இருந்தது! அவர் இப்போது ஒரு கலாநிதியும் எனதுநன்பருங்கூட!

**

சில கூட்டங்களுக்குப் பேச்சாளராகச் சென்றதில் சங்கடங்களும் ஏற்பட்டன; சிலரின் கசப்புணர்வைத் தொடர்ந்து எதிர்கொள்ளவேண்டியும் உள்ளது.

2001 கார்த்திகையில் ஓர் இளைஞர் எனது வீட்டுக்கு வந்தார். அவரது கவிதைகள் பல்வேறு வெளியீடுகளிலும் அடிக்கடி வெளிவருவது தெரியும். ஆயினும் அவரது கவிதைகளில் எனக்கு ஈடுபாடில்லை. பெரும்பாலான கவிதைகள் உணர்வு வெளிப்பாட்டை விடவும் கருத்துக்கொட்டல்களே நிறைந்தவை; தொய் வானவை. அவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுதியின் வெளியீட்டு விழா நடைபெறவுள்ளதாகவும், அதில் நான் கட்டாயம் மதிப்பீட்டுரை ஆற்றவேண்டுமெனவும் கேட்டுக்கொண்டார். நான் பங்குபற்றுவதைத் தவிர்க்க விரும்பி, வேறு சில காரணங்களைச் சொன்னேன். அவரோ விடுவதாக இல்லை. “நீங்கதான் சரியைச் சரி எண்டும் பிழையைப் பிழை எண்டும் வெளிப்படையாகச் சொல்லுவீங்க... உங்கட விமர்சனம்தான் வேண்டும்” என்று தொடர்ந்து வற்புறுத்தினார். என்னால் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை. “சரி... என்ற கருத்த அங்க வந்து சொல்லிறன்” என்று ஒப்புக்கொண்டேன். “ஓம் உங்கட கருத்தத் தாராளமாச் சொல்லலாம்!” என்று கூறி புத்தகப் பிரதியையும் தந்துசென்றார்.

யாழ், இந்துக் கல்லூரியில் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றது; மண்டபத்தில் கூட்டம் நிறையச் சேர்ந்திருந்தது. கவிஞர் முருகையன் தலைமை தாங்க, நானும் கவிஞர் வே. குமாரசாமியும் இன்னொருவரும் மதிப்பீட்டுரைகளை நிகழ்த்த வேண்டும். முதலில் எனது முறை. நான் எனது கருத்துக்களை முன்வைத்தேன். “கவிதை எழுதுவது தெய்வீக வரம்; கவிஞர் பிறக்கிறான் - உருவாக்கப்படுவதில்லை’ போன்ற அவரது கருத்துக்களுடன் நான் மாறுபடுவதாகத் தெரிவித்தேன். தொகுப்பில் சில நல்ல கவிதைகள் உள்ளதை எடுத்துக் காட்டினேன். ஆயினும், அதிகமான கவிதைகளில் மிகை உணர்வும், மனோரதியச் சாயலும், யாந் திரிகமான சந்தமும் இருப்பதை எடுத்துக் காட்டினேன். சமூக அரசியல் அக்கறைகள் முக்கியமானவை தான் என்ற போதிலும், போர் சார்ந்த கவிதைகளில் தெளிவு தேவை என்பதையும் சில கவிதைகள் செயற்கையாக இருப்பதையும் கூட்டினேன். சந்தத்தின் ஒசையுள் அர்த்தம் புதைந்து போவது பல கவிதைகளில் நிகழ்வதையும் வெளிப்படுத்தினேன். கொச்சைச் சொற்களைக் கையாள்வதில் அவதானம் தேவை என்பதையும் எடுத்துக் காட்டினேன். எனது விமர்சனம் தங்களைக் கவர்ந்ததாக, கூட்டம் முடிந்த பின்னர் இளைஞர் சிலர்

ஜெநுதி 8 ஆவது ஆண்டு மலர் கவகாசி 2015

என்னிடம் தெரிவித்தனர். ஆனால், பேச்சு முடிந்து மேடையில் நான் கதிரையில் வந்து அமர்ந்ததும், தள்ளி இருந்த கவிஞர் எனக்குப் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தார். உடனேயே, “அப்ப உங்கட மரணத்துள் வாழ்வோம் தொகுதிக் கவிதைகள் எல்லாம் திறமானவையோ?” என்று சம்பந்தமில்லாததைக் கேட்டார். ஏனெனில், நான் உட்பட நான்கு பேர் சேர்ந்து தொகுத்த தொகுதி அது. எனது பேச்சு அவரைப் பாதித்துவிட்டது என்பதை உணர்ந்தேன். “எனது கருத்து என்பது என் ஒருவனது கருத்துத்தானே.... வேறு ஒருவர் வேறுவிதமாகவும் பார்க்கலாம்.” என்று மென்மையாகச் சொன்னேன். அவர் தனது ஏமாற்றத்தையே வேறு பிரயோகங்களில் தொடர்ந்தும் வெளிப்படுத்தினார். நான் தனது கவிதைகளை வானளாவப் புகழ்வேன் எனவே அவர் நம்பியிருந்திருக்கவேண்டும்; அவரால் ஏமாற்றத்தைத் தாங்க இயலவில்லை!

அவரது ஏமாற்றத்தின் தாக்கம் இன்னும் தொடர்வதைக் காண முடிகிறது. மாணவர் - இளைஞருக்காக நான் இரண்டாயிரம் பிரதிகள் அச்சிட்டு வெளியிட்டு, நல்ல வரவேற்பைப் பெற்ற இதழ் ‘தெரிதல்’ ஆகும்; இருந்துகள் ஏடாக எல்லாமாக 15 இதழ்கள் வெளிவந்து, 2006 ஆவணியில் யாழிப் பாணத்தில் அமைதி குலையத் தொடங்கிய நாள்களில் நின்றுவிட்டது! “அது தெரிதல் அல்ல ‘சொறிதல்’ என்பது கவிஞரின் கூற்று. இவ்வாறே இன்னும் சில.... ஈழத்துச் சிறுக்கை முன்னோடி எழுத்தாளரில் ஒருவரான இலங்கையர் கோன் டெ. ஆர். ஓ. (தற்போதைய உதவி அரசாங்க அதிபர் பதவி போன்றது) ஆக இருந்தவர். அவரது கதைகள் பத்திரிகைகளில் வெளியானதும், “உங்களின்ர கதை நல்லா இருக்கய்யா....” என்று விதானைமார் சொல்லுவதை அவரும் நம்பி விட்டார்.” என்று எஸ். பொ. கேவியாகக் குறிப் பிட்டுள்ளார். விதானைமார் பொய்யாகப் புளுகினாலும் புஞ்சா விட்டாலும், இலங்கையர்கோன் நாம் பெருமைப் படத்தக்க எழுத்தாளர்தான் என்பதில் ஐயமில்லை! ; ஆனால், இலக்கியம் பேசும் தற்கால அரசாங்க அதிகாரிகள் சிலரின் நிலை அத்தகையதல்ல!

**

இவ்வாறு இன்னொரு அனுபவமும் ஏற்பட்டது. வீடு தேடி வந்த நவாலியுர் த. பரமலிங்கம் என்ற எழுத்தாளர், “அணிதிரஞம் சிறு அலைகள்” என்னும் தனது நாவல் வெளியிட்டில் மதிப்பீட்டு உரை ஆற்ற வேண்டுமெனக் கேட்டார். அவரது எழுத்துக்கள் என்னைக் கவர்வதில்லை. குறிப்பிட்ட நாவல் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் தொடராக வந்தபோது, சில அத்தியாயங்களுடன் வாசிப்பதை நிறுத்திவிட்டேன். எனவே, நான் பங்கேற்கவில்லை எனத் தெரிவித்தேன். ஆனால் அவரோ, குருநகரைப் பின்னணியாகக் கொண்ட அந்த நாவல் பற்றிய கூட்டத்தில் நான் கட்டாயம் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்றும்; தொழில் முறைகள், பிரச்சினைகள், வாழ்க்கைக் குழல் பற்றி மற்றப் பேச்சாளர்களைவிட எனக்குத்தான் பரிச்சயம் உள்ளது

என்றும் கூறி மீளமீள வற்புறுத்தினார். இங்கும் தவிர்க்க இயலாது, அரைகுறை மனதுடன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாகிவிட்டது.

25.12.2001 இல், நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில், சிலை அலங்கரிப்பாளர் சங்கத் தலைவரின் தலைமையின் கீழ் (அந்தச் சங்கமே இந்த நாலை வெளியிட்டது) வெளியிட்டு விழா நடைபெற்றது. முதலில் பேசிய செங்கை ஆழியான், தாயகம் ஆசிரியர் க. தணிகாசலம் ஆழியோர் நாவல் நன்றாக உள்ள தென்பாராட்டினர். இறுதியாகப் பேச வந்த நான், எனது கருத்துக்களை வெளியிட்டேன்; அவை முன் னையவர் களின் கருத்துக்களிலிருந்து மாறு பட்டிருந்தன. சாராம்சத்தில் ஒரு புரட்சிகர கற்பனாவாத நாவலாக உள்ளது என்பது எனது கருத்து. மீனவத் தொழிலாளி - சம்மாட்டு உறவை, வழமையான தொழிலாளி - முதலாளி முரண்பாட்டு உறவாகச் சித்திரித்து ‘கிளர்ச்சி’ ஏற்படுவதாகவும் காட்டுவது யதார்த்தமாக இல்லை. கடற்றொழிலில் நாள் அல்லது மாதச் சம்பள முறை குருநகரில் இல்லை; மாறாக, பிடிபடும் மீன் களில் குறிப்பிட்ட பங்கு சம்மாட்டிக்கும் மற்றது தொழிலாளிகளுக்கும் பங்கிடப் படும் முறையே உள்ளது. இதனால், அதிக மீன் பிடிபடும் போது தொழிலாளருக்குக் கூடுதலான தொகை கிடைக்கும்; அதேவேளை மிகக் குறைவாக மீன் பிடிபடும்போது, குறைந்தபட்ச தொகையைச் சம்மாட்டி தொழிலாளருக்கு வழங்குவார். தொழிலின் போது உடற்பாதிப்பு ஏற்பட்டு வீட்டில் நிற்கும் தொழிலாளி குணமடையும் வரை, அவருக்குரிய அன்றாடப் பங்குத் தொகையும் வழங்கப்படும் இவையெல்லாம் மரபுரீதியாக கடைப் பிடிக்கப்படுவதை. இவை நாவலில் கண்டு கொள்ளப்படவேயில்லை. வர்க்கக் கண்ணோட்டம் என்ற வகையில் தூத்திரப் பாங்கான அனுகுமறை, யதார்த்தத்தைச் சிதைத்துவிட்டது. இதைவிட, பேச்சு வழக்கு மொழியும் குருநகர் மக்களின் யதார்த்தத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை; பாத்திரங்களின் பெயர்கள்கூட ஒழுங்காக எழுதப்படவில்லை. இவ்வாறான பலவீனங்களை எனது மதிப்பீட்டுரையில் வெளிப்படுத்தினேன். எனக்குப் பிறகு மேடையில் குறிப்புறைத்த தலைவர், இப்படியென்று தெரிந்திருந்தால் இந்தப் புத்தகத்தை வெளியிட்டிருக்க மாட்டோம்.” என்று கூறியது, நிலைமையை மோசமாக்கிவிட்டது. கூட்ட முடிவில் தனியாகத் தலைவரிடம் கதைத்தபோது, “நீங்கள் அவ்வாறு பகிரங்கமாகக் கூறியிருக்கக் கூடாது” என்பதைத் தெரிவித்தேன்.

நாலாசிரியருக்கு என்மீது மனத்தாக்கம் இருப்பதை அறிவேன். அண்மைக் காலத்திலும் (பதின் மூன்று ஆண்டுகளின் பின்னரும்) அது வெளிப்படுகிறது. எல்லாம் அந்த நூல் வெளியிட்டுக் கூட்டத்ததால் வந்ததுதான்! ‘தினமுரசு’ நாளேட்டில் அவர் எழுதிவரும் ‘பரமர் சங்கமம்’ பத்தியில், “இலக்கிய அறிஞர்” என்று கிண்டல் குறிப்புகளை எழுதுகிறார். அந்தப் பத்தியைத் தொடர்ந்து படித்தால், அவரது “மொழி ஆற்றலை”யும் யாரும் நன்கு அறியலாம்!!; சென்ற ஆண்டில் ஒரு

ஞாயிறு தினக்குரல் பத்திரிகையில் வெளியான அவரது கட்டுரையொன்று, “ஆக்க இலக்கியமும் சிருஷ்டி இலக்கியமும் வெவ் வேறானவை” எனவும் விளக்குகிறது!!!

**

கடந்த காலத்தைப் போல் அல்லாமல், ஆற்மூடு ஆண்டுகளாக இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குப் போவதைப் பெரும்பாலும் தவிர்த்து வருகிறேன்; ஒரு சில விதி விலக்குகளும் உண்டு. காலத்துக்கேற்ப சந்தர்ப்பவாதிகளாக மாறுவதும், தங்களின் பிரபல நிலையை முன்னிறுத்துவதற்காக மட்டும் அந்தரப் படுவதும் அணிசேர்ந்து இயங்குவதும், இலக்கிய உலகக் குளறுபடிகளைக் கண்டும் காணாமலும் போவதுமான எழுத்தாளர்களின் தழிலையே காண முடிகிறது. முக்கியமான பல விடயங்களிலும் நிலைப் பாடு எதுவுமின்றி, “அங்குமிங்கும்” இனைந்து கொள்வதும், தமது உடனடிப் பயனில் மட்டும் குறியாக இருப்பதுமென எல்லாம் ஏமாற்றந் தருகின்றன. செலவளிக் கும் நேரத் துக்கும் சிரமத் துக்கும் பயனளிக்கும் கூட்டங்கள் எத்தனை என்பதும் கவனத்துக்குரியதே! இக்கூட்டங்களை விடவும் திருப்பதி தரும் வேறு விடயங்கள் எனக்கு உள்ளன.

சில மாதங்களின் முன், தினமுரசு நாளேட்டில் ‘வெள்ளிக்கிழமை கொசிப்பு’ என்னும் பத்தியில்,

‘அலையடித்த எழுத்தாளர்’ என்னும் தலைப்பில் குறிப்பொன்றைப் பர்த்தேன்” எழுதியவர் பெயர் தழுவாரச் சித்தர் என்றிருந்தது. இவர் அந்த நாளேட்டில் பல்வேறு புனைபெயர்களில் எழுதும் “முன்னாள் தமிழ்த் தேசியவாதி”யான வன்னிக் கவிஞர்தான் என்பதை, பலரைப் போலவே நானும் இலகுவில் அடையாளங் கண்டேன். இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு ஒரு முத்த எழுத்தாளர் வருவதில்லை எனக் குறிப்பிட்டு, மறைமுகமாக என்னை அடையாளப்படுத்திக் கிண்டல்செய்திருந்தார். வேடிக்கை என்னவென்றால், அவரே சில கூட்டங்களுக்கு மட்டுந்தான் போகிறார்; பெரும்பாலான கூட்டங்களுக்குப் போவதேயில்லை! (தன் முதுகைத் தான் அறிவுதில்லை!).

எங்கும் போவதும் போகாததும் அவரவரின் வீருப்பத்தையும் வசதியையும் பொறுத்தது; அதுதனினால் உரிமையுங்கூட. இதில் கிண்டல்செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? ஆனால், மாறிய காலத்துக்கேற்பக் கோலங்காட்டி நன்மைபெறும் சந்தர்ப்பவாதம் மதிக்கத் தக்கதல்ல என்ற என்னைப்போன்ற சிலரது விமர்சனம், அவரைச் சங்கடப்படுத்துவதன் வெளிப்பாடாக இது இருக்கலாம் எனத் தோன் றுவதைத் தவிர்க்க இயலவில்லை!

- 20.04.2015

**

நகர்வில்...

புதுமைப் பண்ணே கேட்டாயா!

நம்பிக்கைகள்

புள்ளியின் நகர்வும்
இருப்பை நீர்மானிக்க

நீர்வின் அகசவுகள்
நெளிவு சளிவுகள்
அர்த்தமாகி இயக்கமாகி
பொழுதும் கழிகிறது.

பொழுதின் சுகத்தில்
வேதனை வலிகளுக்குள்
சூழன்றும் சூலாமலும்
புள்ளியின் இருப்பில்.

காலங்கள் காத்திருக்கா
புள்ளியின் அகசதலின்
நிலையின் புரிதலுக்காய்

நாளும் கோரும்
புள்ளியின் நகர்வில்...

- திருமறை சுந்தா -

பெண்ணே அன்றைய கட்டுப்பாருகளை
உனக்கான அடிமை என்றாய்

களைந்தெறிந்தாய்
புதுமைப்பெண்ணாய்
இன்றோ! காட்றில் உன்
மானத்தை பறக்க விடுவதுதான்
சுக்ந்திரம் என்கிறாயா
உன் உடல் மையம்
இன்னும் அழியவில்லை
புதுப்புது வடிவில்
அதையே நீயும் புனரமைக்கிறாய்...
ஆடைகளில் நீ் காட்டும் சுதந்திரத்தால்
அருத்தவர் சுதந்திரத்தை எதற்காய்
பறிக்கிறாய்
உனக்கென வன்முறைக்கு
நீயே தூபமிடுகிறாய்
தாயாய் தாரமாய் சௌதரியாய்
பாத்திரங்களில் கரவைது
அடிமையல்ல உன் கடமைது
இகண்ணாது நடந்திருவோம்
தெளிந்து வருவாயா

பிரித்தறிய முடியாத வலிகளுடன்
நாடி நரம்புகள் தளர்ந்து கிடக்கின்றன.

செலுத்தப்பட்ட குழாய்களுடனும்
தகர்க்கப்பட்ட நம்பிக்கைகளுடனும்
உயிர் எங்கோ ஒளிந்து கிடக்கிறது
தேடித் தேடி ஊசி முனைகளால்
உயிர் காக்க விடுமுயம்
நவீன மருத்துவ யுக்நிகள்

இலக்கியம், சமூகம், மதம், ஜினம்
எல்லாம் ஒரு புள்ளியில் அடங்கி விட
தேவதாத்தர்களாய் வைத்தியர்களின்
பிரசன்னாம் மட்டும்
ஆசுவாசமளிக்கும்

நினைவின் மீன்சூழ்சியில்
புள்ளிகளும் மெதுவாக விரிந்து
நிஜ உலகிற்கு அழைக்கும்.

- வே.ஸ. வரதராஜன் -

-புள்ளியிலிப்புர் ஸெவஸ்.நந்தன் -

கி.சு. முருகன்

விந்தை மொழி வங்கியில் விழி

அலாதியான கவி தானுபவத் தொற் றலை நிகழ்த்தும் சாத்தியங்களை பேரிலக்கியமொன்றின் பெருமளவு பாடல்களில் பதிவு செய்த மேதையாகக் கம்பன் போற் றப் படுகின் றான் . பயிலுந்தோறும் தெவிட்டாத இன்பத்தையும் புதிர் முடிச்ச விழ்ப்புக் களையும் கம்பகாவியம் வெளிப் படுத் துகிறது. இதர இலக்கியங்களை விட பன்முக அதிர்வு களை நிகழ்த்தும் வகையிலே புனையப்பட்டுள்ளது. வட மொழிக் காவியத் தின் நகலென அமைந்தாலும், பல தருணங்களில் மூலப்பிரதியி விருந்து விலகி தற்புதுமையான கட்டமைப்போடு வசீகர மான கவித்துவத்தை வழங்குகின்றது.

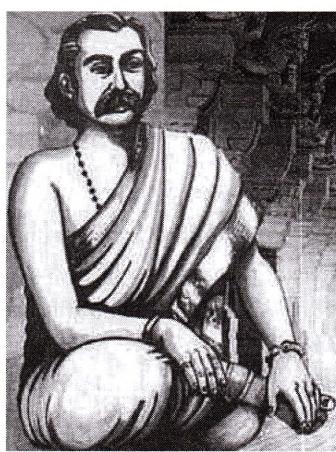
உலக இலக்கியங்கள் எவற்றிலாவது கம்பராமாயணம் அளவிற் கு “கண்” குறித்த தகுந்யமான

பதிவுகளைத் தரிசிக்க முடியுமா? என்பது கேள்விக் குறியே! விழி, நேத்திரம், நயனம், நாட்டம் என்பன இராமாயண காவியத்தில் கண்ணுக்குச் சமமான அர்த்தத்தைக் கருகின்றன. “கண்” பற்றித் தினுக்கினுசாக விந்தை மொழி வங்கியிலிருந்து வீரியமான கற்பனைகள் வெளிப்பட்டுள்ளன.

கவித்துவ ஆளுமையின் குறிகாட்டிகளில் ஒன்றாகவே அணியலங்காரம் அமைகின்றது. உவமை, உருவகம், உயர்வு நவிற்சி, முரண் போன்ற அழகான உத்திகளின் ஊடாக கம்பன் நயனத்தின் நயத்தினைப் படிமப்படுத்தியுள்ளான். உவமை அணியினை வெளிப்படுத்தும் சந்தர்ப்பங்களில் நிபுணத்துவம் வாய்ந்த கற்பனையைக் காண முடிகின்றது. கண்ணுக்குப் பன்முக உவமானங்களை எடுத்தாள்கின்றான். வாள் (வாள் நெடுங்கண், நீட்டுவான் அனைய கண்); வேல் (அயில் விழி, நச்சகவேற் கருங்கண்) கயல் (செங்கயள் அனைநாட்டம், அம்கயல் கருங்கண்) குவளை (குவளையன்கண், பானல் அம்கண்கள்), தாமரை (கமலக்கண், பங்கயம் ஓத்த செங்கண்) நெருப்பு (தழல் விழியாள், கனல் கண்ணான்); நஞ்ச (நஞ்ச அடுத்த நயனியார், நஞ்ச தூழ் விழியாள்) கூற்றம் கூற்றுவையை கண், கூற்றுறழ் நயனங்கள்) அம்பு (கணைக்கருங்கண்) மாவடு (மாழை ஒண்கண், மாவகிரி இவை எனப்பொலிந்த கண்) தேன்(தேனே புரை கண்) லண்டு (தும்பி எனச் சிலர் கண்) மழை (மழைக்கண்) பறை (பறை புரை விழிகள்) என் பன கண்ணுக்கு உவமைகளாக அமைந்து அகலித்த வியப்பினை நிகழ்த்துகின்றன.

மரபான உவமானங்களை மாற்றியமைத்து, உவமேயங்களையே

உவமானங்களாக்கும் புதுமையான பண்பிளைக் கம்பனிடம் காணமுடிகிறது. வெறுமனே “உருவகம்” என்ற நிலையினையும் கடந்து புத்தெழிலொடு அதிசயிக்கச் செய்யும் வகையிலே அவற்றினை வெளிப் படுத்துகின்றான். இராமபிரானின் அம்பின் தன்மையை “தையலார் நெடு விழியெனக் கொடியன சரங்கள்” என்று மாற்றி உவமித்தல் குறிப்பிடத்தக்கது.

“மையவாம் குவளை எல்லாம்

மாதர் கண் மலர்கள் பூத்த”

என்று வருணிக்கும் போதும் கம்பனின் மாற்றி யோசிக்கும் திறனை வியக்க முடிகின்றது.

முரண் சொற்களின் வழியே தற்புதுமையான அர்த்தங்களைக் கட்டமைப்பதிலும் கம்பனின் ஆற்றல் அபாரமானது. பூக்கொய் படலத்திலே சோணையாற்றங்கரையில் மகளிர் மலர் கொடியும் போது அவர்களது விழிகளும் பூக்களும் ஒரே அலைவரிசையில் சந்திக்கும் விதத்தை

“நஞ்சினும் கொடிய நாட்டம்

அமுதென நயந்து நோக்கி”

என்று முரண் கூவை ததும்ப விபரிக்கின்றான் “நீரோடு நெருப்புக்கான்ற நிறை நெடுங்கண்கள்” என்று முரணான இரு பூதங்களின் சேர்க்கையாகக் கண்களைச் சுட்டுவதும் விநோதமானதே! மேலும் அனுமனின் வாலிலே கொளுத்தப்பட்ட அக்கினியை சீதாப் பிராட்டி அணைக்கும் சந்தர்ப்பத்தில், “நெற்றிக் கண் வன்னியும் குளிர்ந்ததன்றே” எனக் குறிப்பிடும் போது கற்பனையின் உச்சம் வியக்கவைக்கிறது.

மன்மதனின் அழுகினை வென்ற விழிகளை உடையவர்களாகவும், கொடிய நஞ்சம் வியந்து பயப்படும் கண்ணினைக் கொண்டவர்களாகவும் பெண்களை உயர்வு நவீற்கியில் சுட்டும் “வேளை வென்ற

விழிச்சியர்” “நஞ்சம் அஞ்சம் விழி” என்னும் தொடர்களிலும் கம்பனின் தனித்துவத்தை அடையாளப் காணலாம். “காதோடு குழை பொரு கயற்கண்” என்று மகளிரின் விழிகள் காதுகளிலுள்ள தோடு வரை சென்று போர் செய்வதாகப் புனைந்துரைப்பது உயர்வு நவீற்கியின் உச்சமாக அமைகிறது.

விதேக நாட்டு மருத நிலங்களை வருணிக்கும் பாங்கு மனதிற்கு இதமளிப்பதாக அமைகின்றது. கழனிகளில் களை அகற்றும் மகளிரின் கண் களது நிழல் நீரிலே விழுகின்றது. விம்பத்தை மீன் என்று கருதிய நாரைகள். கூரிய அலகினால் கொத்தி நாணங் கொள்வதாகக் கம்பன் காட்சிப்படுத்துகிறான்.

“பள்ளி நீங்கிய பங்கயப்

பழன நன்னாரை

வெள்ள வாங்களை கலைவழு

கடடியர் மிலிர்ந்த

கள்ளவாள் நெருங்கண்ணிழல்

கயலெனக் கருதா

அள்ளி நானுறும்”

திருமாலாகிய இராமன் பெண் களின் கண் களின் வழியே புகுந்து இனிமையை நல்குவதால் “கண்ணன்” என்ற மூல நாமத்திற்குச் சான்றாகிறான் எனக் கம்பர் தற்புதுமையாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“வீதி வாய்ச் செல்கின்றான் போல்

விழித்திமையானது நின்ற

மாதரார் கண்களுடே

வாவுமான் தேரிற் செல்வான்

யாதினும் உயர்ந்தோன் தன்னை

யாவர்க்கும் கண்ணன் என்றே

தீய பெயர்க்குத் தானே

உறுபாருள் உணர்த்தி விட்டான்”

காவியத்தலைவனது மூல நாமத்தினை வசீகர மான கற்பனையூடாக வருவித்து கற்போருக்குக் களிவை நல்கி விடுகிறான். மேலும் இராமபிரானின் கருமை நிறத்திற்கும் புதுமையான விளக்கத்தினை வழங்க முனைகிறான்.

“பஞ்சனி விரவினார் தம்

படை நெருங்கண்கள் எல்லாம்

செஞ்செவே ஜயன் மெய்யில்

கருமையைச் சேர்ந்தவோ தாம்

மஞ்சன மேனியான் தன்

மனி நிற மாதரார் தம்

அஞ்சன நோக்கம் பார்க்க

இருண்டதோ அறிசிலோல்”

வேல் போன்ற கருவிழிகள் பதிந்ததால் திருமேனி கருமை நிறம் பெற்றதோ? மைதீட்டிய கண்கள் பதிந்ததால் கருமையானதோ?, என்று தெரியவில்லை. எனக் கம்பன் வியக்கும் தன்மை அலாதியானது.

காவிய நாயகியான சீதையில் விழியழுகினை கம்பநாடன் பண்முகப் பரிமாணங்களில் எடுத்து விளம்பி

யுள்ளான். ஆடவரின் கண்களுக்கு விருந்தாக அமைகின்ற மகளிரது “விழிக்கொரு விழுவு” எனச் சீதை சிறப்பிக்கப்படுகிறாள். தூர்ப்பனகையானவள் இராவணன் செவிகளில் ஊற்றும் சோபன மதுமொழிகளிலும் சீதையின் அழகு மினிர்கிறது. “வதனம் மைதீர் கஞ்சத்தின் அளவிற்றேனும் கடலிலும் பெரிய கண்கள்” என முரண் அணி ததும்ப விழிக்கீர்த்தி பதிவாகிறது.

“கொல்லும் வேலும் கூற்றும் என்னும் இவையெல்லாம்

வெல்லும் வெல்லும் என்ன மதர்க்கும் விழி கொண்டாள்” எனவும் மிதிலாவின் நயன எழில் விதந்துரைக்கப்படுகின்றது. கன் னிமாடத் திலே “கண் ணை ஏடு கண்ணினைக்கவ்விய” தலைவனை அகத்திலே இருக்கி காமத்திலே வெதும்பும் பிராட்டி விழிக்குள் நுழைந்த வனை காணமுடியாமற் தவிக்கும் வேதனையை

“கண்ணுளே இருந்த போதும்

என் கொல் காண்கிலா வே”

என்று கம்பன் பதிவு செய்யும் பாங்கு அற்புத மானது. அசோகவனத்திலே தனித்துவத் துன்புறும் காலத்திலும் உறக்கமும் விழிப்புமற்ற கண்களோடு சீதாபிராட்டி காணப்படுவதை “துயில் எனக் கண்கள் இமைத்தலும் மகிழ்தலும் துறந்தாள்” என்று அவலச் கவை வெளிப்படக் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றான்.

பெரிய வாய்ப்பரவை ஒவ்வா

பிறிதொன்று நினைத்துப் பேச

உரிய வாய் ஒருவர் உள்ளது

ஒடுங்குவ அல்ல உன்மை

தெரிய ஆயிரங்கால் நோக்கின்

தேவர்க்கும் தேவன் என்னக்

கரியவாய் வெளிய ஆகும்

வாள்துபங்கண்கள் அம்மா

என்னும் செய்யுளில் சீதையின் கண்களை விடப் பெரிய பொருளொன்றை ஒருவர் உள்ளத்திலே நினைப்பது அரியதாகும் என்று வியப்பதும் நயம் செறிந்தது.

வனம்புகு படலத்தில் கானகத்தின் வளத்தினை இராமன் சீதைக்குக் காணப்பித்து மகிழ்கிறான். மயில் களும் மான் களும் சீதாபிராட்டியின் கண் களின் அருகே வருவதை இராமன் குறிப்பிடும் தருணமும் வசீகரம் மிகுந்ததாகவே அமைகின்றது.

நெய்ஞ்சிறை நெஞ்வேலின் நிழலுறு திறழுற்றிக் கைஞ்சிறை நிமிர் கண்ணாய்!

கருதின இனமென்றே

மெய்ஞ்சிறை விரிசாயல் கண்மும் நின் விழி மஞ்சையும் மடமானும் வருவன பலகாணாய்

வெலின் சாயலையும், துன்புறுத்தும் திறமையும், கையளவு அடங்காத் தன்மையும் உடைய சீதாப் பிராட்டியின் விழிகளை தமது இனமெனக் கருதிய மானும், மயிலும்

அருகணைவது விழிகளின் சிறப்பிற்கு அணி செய்கின்றது.

இலங்கை மாநகரின் அரக்கியர் கூட அழகுமிக கண் களை உடையவராகவே காட்சிப்படுத்தப் பட்டுள்ளனர். கயலுக்கும், யமனுக்கும், மன்மதன் அம்புகளுக்கும் ஓப்புமையில்லாத விழிகளோடு மது வருந்தி மயக்கம் கொள்ளும் அரக்கியரைக் களியாட்டுப் படலத்திலே காணமுடிகின்றது.

“கயல் காலன் வைவேல்

காமவேள் கணை என்றாலும்

இயல் வருகிற்கிலாத

நெஞ்சுங்கணார்”

என்று அரக்கியரின் நயனத்தைக் கம்பநாடன் எழில் ததும்பய் பதிவு செய்கிறான். மேலும் அரக்கியர் துயில் நீங்கி எழும் அழகினை அனுமனின் தரிசனமாக காட்சிப்படுத்தும் போதும் கனதியான நயத்தோடு

“மெள்ளவே இமைநீக்கி அஞ்சன விழுது வேய்ந்த

கள்ளவாள் நெஞ்சுங்கன் என்னும் வாளுக்க கழிக்கின்றாரை”

என்றாவது உறையிலிருந்து வெளிப்படும் வாளாக உறக்கம் நீக்கும் விழியினைச் சுட்டுகின்றான்.

“கண்ணிலான் பெற்றிழந்தான் என உழந்தான்”

என தசரதனின் அவலத்தினை உணர்த்தும் போதும் உறுப்பாவனியில் விழியின் பெறுமானத்தை நன்கு உணரச் செய்து விடுகின்றான். இவ்வாறு கம்பகாவியம் முழுமையும் விந்தை மொழி வங்கியான கம்பனிடம் “விழி” குறித்த பதிவுகள் உன்னத ஆளுமையோடு நிகழ்ந்துள்ளன. தீராத தேடலோடு நோக்கின் தெவிட்டாத பாடல்களில் ஆயிரமாயிரம் அலாதியான நயங்களைத்தரிசிக்க முடியும்.

“சொன்னாக் கேஞ்சுகோ
உவளை அனைக்காததயுங்கோ!”
மகனவி குறிப்பிட்டது
நான் உணவு கொடுத்துக் கொண்டிருந்த
கறுப்பு பெட்டைப் புனையை!

பெட்டை நாய், பெட்டைப் புனை எல்லாம்
என் மகனவிக்கு அலர்ஜி
குட்டி போடுமாம், காவிக் கொண்டு நிரிய ஏலாதாம்!
“நீயே பெண்ணினத்தை ஒதுக்கலாமா?”
என்ற வாதமெல்லாம் அவளிடம் எடுபடுவதில்லை!

நான் என் சுயதர்மத்தை ஏன் விட வேண்டும்?
தொடர்ந்து பெட்டைப் புனையை
ஆதரித்துக் கொண்டிருந்தேன்
அதுக்கு மனுஷ நடத்தை விளங்கும் போல!
மகனவி முகத்தில் விழிப்பறில்லை!

“ஙங்கையிருந்து சொல்றன் என்டு பாருங்கோ
அலையைப் போறியள்!”
மகனவியின் சாபம் பலித்தது
பெட்டைப் புனை
முன்று பெட்டைக் குட்டிகள் போட்டு
தாய்ப் புனை
செத்தையிலும் சீவிங்குக்குள்ளும்
பொத்தி வைச்சுப் பாலுட்டி வளர்க்குது!

இரண்டு கிழமை கழிய
ஒவ்வொன்றாய்த் தலைநீட்டுகினம்
வீட்டு மூலையெல்லாம்
ஒடி ஒடி ஆராயினம்
வெருண்டோடாமல் அவையை வைச்சிருக்க
நான் பட்ட பாரு!
பாலை, பான் துண்டை வைக்கப்போய்
மகனவியிடம் மாட்டிக் கொள்ளுவன்
“ஏனப்பா பெட்டைக் குட்டிகளை ஆதரிக்கிறியள்?
கொண்டு போய் வழிதெருவிலை விடுங்கோ!”
“பொறு பார்ப்பம்!”

மரம் தறிக்க வந்த ஸ்ரீ கேட்டான்:
“ஓரு புனைக்குட்டி தருவியளோ?”
மகனவியின் முகம் மும்மடங்கு பொலிந்தது
முதல்மறையாகப் புனையைத் தொடப்போய்
நகக்கீறல் வாங்கி
ஓரு குட்டியைப் பொதிசெய்து அனுப்பினா!
எனக்குப் புனை/நாய்க்குட்டிகளை
கடத்தும் தீரமையில்லை என்பது
அயலட்டையெல்லாம் பிரசித்தமாயிற்று

அடுத்தவாரம்
மருமகள் மாலதி வீட்டை போயிருந்தன்
“மாமா, எவி பெருவிப்போச்ச
வீட்டிலை ஒன்றையும் விடுகுதில்லை!”
“யாமிருக்கப் பயமேன்?
உனக்கொரு புனைக்குட்டி தாறன்!”

என்னளவில் பெண்ணியம்

அடுத்தநாள் இரண்டாவது குட்டியைப் பொதி செய்து

மாலதி வீட்டில் கொண்டு போய் விட்டன்

இப்ப வீட்டிலை அமைதி

ஆனும் பெண்ணும் சமம்

புனை கடத்துற விவசயத்தில் என்றாலும்!

முன்றாவது குட்டியிலை எனக்கொரு கண்

மங்கள் நிறம், நல்ல வடிவு!

இப்ப தனியே தாய்ப்பால் குடிச்சு

மினு மினு என்டு வருகுது

எனக்கு நெருக்கமாகுது

நாய் வெருட்டினால் எதிர்த்து நிற்குது

நாய்க்கெட்டா உயரத்தில்

அம்மிக்கு அருகில்

அதற்கென ஓர் உண்கலம்!

ஏற்பாடுகளைப் பார்த்து மகனயாள் பொருமுகிறாள்

“நீங்கள் இதைத் தொலைக்க மாட்டியள்!”

“விளங்கினால் சிரி!”

நாளாக நாளாக குட்டிப் புனைமேல்

பற்று மிகுந்து வரல் பார்க்கின்றேன்.

போக்குவரத்துக்காக

கதவில்

தாய்ப் புனைக்கு ஒரு பெரிய ஓட்டை

குட்டிக்கு ஒரு சிறிய ஓட்டை

வைத்த ஜன்ஸ்கரன்

புனைகள் மேல் கவிதை புனைந்த எலியற்

ஆகியோர் மேல் மதிப்பு ஏறுமுகம்!

“அந்தறிக்கு வந்தனமு!”

புனைக்கும் எனக்கும் நெருக்கம் அதிகிக்க

மகனவிக்கும் எனக்கும் இடையே மௌனம் போர்!

“புனையா நானா என்பதை முடிவு செய்யுங்கள்!”

என அவள் கேட்டு விட்டால்?

விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது

மார்ச் எட்டில் எழுந்து சந்தநமாடி விட்டு

ஐய்ந்துவிடும் பெண்ணியவாதிகள் போல் அல்லாமல்

என்னளவில் தினமும் போராடிக் கொண்டிருக்கிறேன்

இரண்டு பெண்களுக்காக

இன்னொரு பெண்ணுடன்!

முடிச்சிடப்பட்ட மூன்று காலங்கள்

2014 கோடை காலம் :-:

ரம்மியமான ஒரு மாலைப்பொழுது.
 குழந்தைகளைப் பூங்காவில்
 விளையாடவிட்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்
 தான் கோகுல்.

கொஞ்ச நேரத்திலேயே தன்
 மகனோடு வந்து சேர்ந்தான் பரதவாஜன்.
 ஆரம்பத்தில் எதேசையான அறிமுகம்.
 குழந்தைகளின் குறும்புகள்
 பற்றிய இயல்பான வார்த்தையாடல்கள்.

இவ்வாறு தான் அவர்களது
 ஆரம்ப நாள்கள் இருந்தாலும் இப்போது
 அவரவரின் அலுவலக நெருக்கடிகள், பற்றிப்
 பேசுகின்ற அளவிற்கு நெருங்கியிருந்தார்கள்.

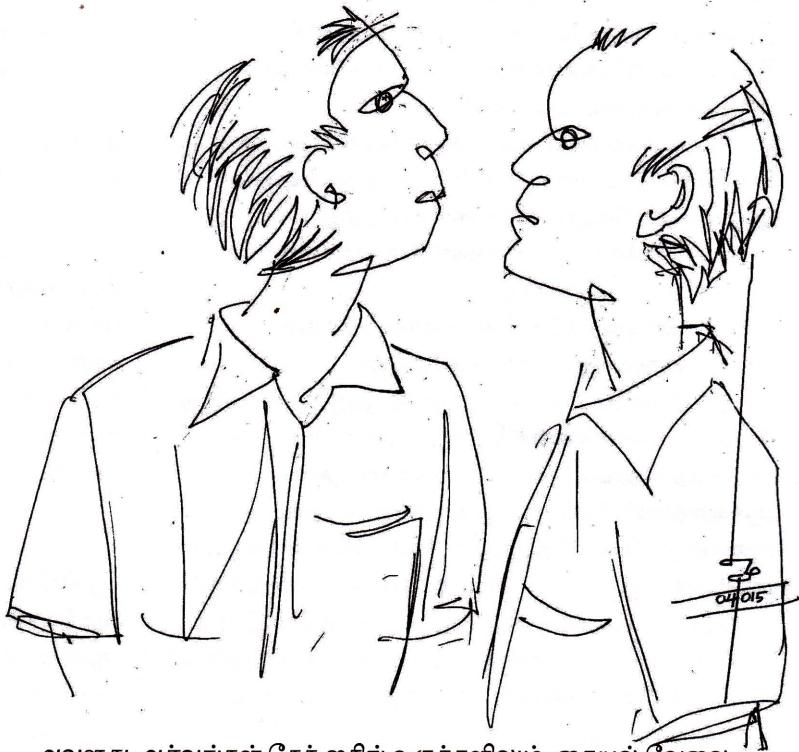
கோகுல் தனியார் நிறுவன
 மொன்றில் முகாமையாளராயிருந்தான்.

அதனால் நேர நெருக்கடிகள் பற்றி
 அவனிடம் அதிக முறைப்பாடுகள்
 இருந்தன. இங்கே வருவதன் மூலம் கொஞ்ச
 மேனும் மனது இலேசாக ஆகியிருந்தது.

பரதவாஜன் ஆங்கில ஆசிரியனா
 யிருந்தான். மாலைப் பொழுதுகளை
 அவனால் சேமிக்க முடிந்தாலும், பொருளா
 தார நோக்கில் தானும் தன் மாலைப்
 பொழுதுகளைத் தனியார் கல்வி நிலையங்
 களில் விற்றுக் கொண்டிருப்பதாக ஒரு தரம்
 கூறியிருந்தான்.

குழந்தைகளின் குதுகலத்திற்
 காகவே அங்கு வரத் தொடங்கியிருந்தாலும்
 அங்கு வருவது தான் வாரத்தில் ஒருதர
 மாவது அவர்களுக்குரிய இளைப்பாறுத
 லாக இருப்பதாக ஒருவருக்கொருவர்
 அடிக்கடி கூறிக் கொண்டனர்.

ஆரம்பத்தில் கோகுல் மனைவி
 யையும் அழைத்து வந்திருக்கிறான். அவனோ
 வீட்டுச் சமையின் பாரத்தில் அநேக
 நேரங்களைத் தவிர்த்து விடவே பார்த்தாள்.

அவளது ஆர்வங்கள் கேக் ஜிஸிங் உருக்களிலும், தையல் வேலை களிலும் பொதிந்து கிடந்தன.

பரதவாஜனின் மனைவியையும் அவன் கண்டிருக்கிறான். பெரிய அழகி என்றில்லாவிட்டாலும் பாந்தமான முகம். அவன் அவனோடு வந்திருந்த நாள்களிலெல்லாம் கோகுல் அவனோடு நன்கு பழகியிருக்கவில்லை. தூர நின்று புன்னைக்கப்ப தோடு சரி. இப்போதெல்லாம் அவள் வருவதில்லை. இவர்கள் நெருங்க அதுவும் ஒரு காரணமாயிருக்கலாம் அல்லது கணவனுக்கு பேச்சுத் துணைக்கு ஒரு நண்பன் கிடைத்து விட்டான் என அவள் சற்றே ஒதுங்கியிருக்கலாம். எப்படியிருந்தாலும் அவள் இப்போது வருவதில்லை.

பரதவாஜன் மகளைக் கண்டதும் இவனது குழந்தைகளும் உற்சாகமாயின. இவன் அவர்கள் உற்சாகத்தில் கலந்தபடி தானும் ஒரு குழந்தையானான்.

இளவெயில் ஒளிர்ந்து, ஒளிர்ந்து மங்குகிற அழகை ரசித்தபடி குழந்தைகளிடமிருந்து திரும்பிய போது, ஸ்டோன் பெஞ்சில் பரதவாஜன் யோசனையோடு இருந்தது பட்டது.

அவனது இயல்பான உற்சாகம் எங்கோ தொலைந்து விட்டது போலிருந்தது. ஒரு வாரத்துக்குள் இவனுக்கு என்ன நேர்ந்தது எனத் தோன்றிய ஆச்சரியத்தோடு கோகுல் அவனருகே சென்று அமர்ந்தான்.

“என்ன, ஏதோ டல்லா இருக்கிற மாதிரிக் கிடக்கு...?”

ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் மனதைத் தொட்டால் தான் யாரென்றாலும் தங்கள் மனதைத் திறக்கத் துணிவார்கள். அது மனவியாகட்டும், குழந்தையாகட்டும் அல்லது நண்பன் தானாகட்டும். இவர்கள் நம்மைப் புரிந்து கொள்வார்கள். நமக்குரிய தீர்வு சொல்வார்கள் என்றெண்ணித்தானே ஒவ்வொரு வரும் தம் மனதின் துயர்களைப் பகிர்கிறார்கள்.

கோகுலைப் பொறுத்தவரை அவன் எல்லோரையும் புரிந்து கொண்டான். அவர்களுக்கு இதமாகவும் நடந்து கொண்டான். அதனால் இதுவரைக்கும் அவன் உறவுச்சிக்கல்கள் எதிலும் மாட்டிக் கொள்ளவுமில்லை.

பரத்வாஜ் எதுவும் பேசவில்லை. லேசாய் பெருமூச்சு விட்டான். அதில் ஏதோ ஒரு வேதனை இருப்பதைக் கோகுலால் உணர முடிந்தது.

“தீர்க்க முடியாததெண்டு உலகிலை எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை”.

மெதுவாகவே சொன்னான் கோகுல்.

பரத்வாஜ் மெல்லச் சிரித்தான்.

“உண்மை தான்” என முனுமுனுத்தான். சற்று நேரம் மௌனம் கனத்தது. பிறகு சாதாரணமாகவே கதைக்கத் தொடங்கினான். போன வாரத்தில் ஆங்கிலதினப் போட்டிகளுக்காக நகரப் பாட சாலைக்குப் போக நேர்ந்ததாய்ச் சொன்னான். வழமையான அவனது ஒரே பாணி வாழ்க்கையிலிருந்து சற்றே மாறுதல். சிலவேளை வருடாந்தம் நிகழ்கின்ற இந்தப் போட்டிகளுக்கு ஒரே பாணி தானோ...?

கோகுல் அவன் சொல்வதைக் கேட்டபடி யிருந்தான்.

கொஞ்ச நேரத்தில் புரிந்தது, அவனது பெருமூச்சின் காரணம் ஒரு ஆசிரியை என்பது.

கோகுலுக்கு ஆச்சரியமாகவே இருந்தது.

விளையாடுகின்ற குழந்தைகளைப் பார்த்தான். இத்தனை பொறுப்புக்கள் வந்த பிறகும் மனதில் சலனம் தோன்றுவது இயற்கைதானா...? பரத்வாஜன் அந்த ஆசிரியையை விரும்புகிறானா என்ன...? அல்லது வேறு தொடர்புகள் ஏதேனும்...? கோகுலுக்குத் தன் மீதே கோபம் வந்தது. மனித உணர்வுகளுக்குத் தான் மதிப்பளித்து நடந்து கொள்பவன் என தனக்குத்தானே கட்டியெழுப்பிய பிரதிமைகளையெல்லாம் தானே போட்டுடைப்பதா...?

“என்றை குடும்பத்திலை யாராலை பெரிய புயல் வீசிச்சிதோ அந்த ரீச்சரை நான் திரும்பவும் பார்த்தன்...”

அவனே சொல்வானென்னும் எதிர்பார்ப்போடு கோகுல் காத்திருந்தான்.

“ஆனால் இவ்வளவு பெரிய புயல் வீச ஒரு சின்னக் காரணம் கூட இல்லை. நான் முந்திப் படிப்பிச்ச ஸ்கலிலை நாங்கள் ரெண்டு பேரும் தான் இங்கிலீஷ் ரீச்சேர்ஸ். இங்கிலீஷ் டே வந்தால் ரெண்டு பேரும் தானே பிள்ளைகளைப் பழக்கின்டுக்க வேணும். அதைத் தான் செய்தம். ஸ்கல் முடியவும் ட்ராமாவும், ரெசிட்டேசனும் பிள்ளைகளுக்குப் பழக்குவும். ரீச்சர் வீடு பக்கத்திலையெண்டதாலை சில வேளை ரீச்சர் வீட்டையும் வச்சுப் பழக்குவும். ரீச்சரின்டை மகனுக்கு ஆறு வயசு. அதாலை தான் ஸ்கலிலை இல்லாமல் வீட்டிலை வச்சுப்பழக்க வேண்டி வாறது. ரீச்சர் என்றை வீட்டை கூட வந்திருக்கிறா. என்றை மனிசி பிள்ளைகள் கூட ரீச்சரோடை நல்லாத்தான் பழகின. அவளின்டை பிள்ளையும் எங்களோடை நல்ல ஒட்டு. இடேலை என்னெண்டு எல்லாம் பழுதாப் போனதெண்டு தெரியேல்லை.”

தூரத்தே குழந்தைகளின் ஆரவாரம் எழுந்தது. யாரேனும் ஒரு குழந்தை வென்றிருக்கும். அப்படியாயின் தோற்ற குழந்தையும் இருக்கக் கூடுமோ...?

பரத்வாஜ் பெருமூச்சு விட்டான்.

“மனிசி வேலைக்குப் போகாததாலை ஒருக்கால் ரீச்சர் வந்திருந்த நேரம் ரீச்சரின்டை அலங்காரங்களைப் பார்த்துப் பழகச் சொல்லிச் சொன்னன். நான் கஷ்மீவாத் தான் சொன்னன். மனிசிக்கு ஒரு மாதிரி யாப் போச்சது. அதுக்குப் பிறகு எடுத்ததுக்கெல்லாம் ரீச்சரின்டை பேரையெடுத்து எப்ப பாத்தாலும் சண்டைதான்...”

பரத்வாஜ் சொன்னதில் ஏதும் தவறிருக்கக் கூடுமோ...? இருவரும் உண்மையில் தவறாகப் பழகியிருப்பார்களோ...? பரத்வாஜ் மட்டும் தவறாகப் பழகினானா...? அல்லது அவள் தவறாகப் பழகினாளா....? அல்லது இருவருமா...? அல்லது அவனது மனைவி தான் தவறாகப் புரிந்து கொண்டாளா...? எத்தனை சாத்தியக் கூறுகள்...? எத்தனை சந்தர்ப்பங்கள்...?

கோகுல் தெளிவதற்காக மூளையைக் கசக்குகையில் பரத்வாஜ் தொடர்ந்தான்.

“வீண் சண்டைகளைத் தவிர்க்கிறதுக்காக ஏதோ சாட்டுச் சொல்லி நான் விலக நினைக்க ரீச்சர் குழம்பிப் போய் ஒண்டும் தெரியாமல் வீட்டை வந்த நேரம் மனிசி ரீச்சரின்டை காது படவே கண்டபடி கதைச்சுப் போட்டுது. அதுக்குப் பிறகு ரீச்சருக்குக் கடுங்கோபம் வந்திட்டு. ஒன்றுமில்லாததை ஊதிப் பெருப்பிக்க நினைச்சால் ஆராலை என்ன செய்ய ஏலும். வந்த கோபத்திலை “நான் அப்பிடித்தான். என்ன செய்ய ஏலும் உண்ணாலை...?” எண்டு ரீச்சரும் எதிர்த்துக் கதைச்சுவட்டனை நூறு மடங்காச்சது. அதுக்குப் பிறகு நான் ரீச்சரிலை எப்பிடி முழிக்கிறதெண்டு தெரியாமல் திரிஞ்சன். ரெண்டு

பேருக்குமிடையிலை ஒண்டுமில்லை. பிறகேன் நாங்கள் பயப்பிட வேணுமெண்டு ரீச்சர் மட்டும் ஓர்மமா நின்டா.வழக்கம் போல நாங்கள் ட்ராமா பழக்கி இங்கிலீஷ் டே நடத்தினம். ஆனா ரீச்சரின்டை முதுகுக்குப் பின்னாலை கதைகள் கூடிக் கொண்டே போச்சுது.

மனிசி கொதிச்சுப் போச்சுது.

ரீச்சர் தன்றை குடும்பத்தைக் குலைக்கிறதாய் பிரின்சிப்பலுக்கு முறைப்பாடு குடுத்து எப்பிடியோ எனக்கு டிரான்சர் எடுப்பிச்சுப் போட்டாள். அதுக்குப் பிறகு ஒரு வருஷம் கழிச்சு இப்பதான் ரீச்சரைக் கண்டன். ஒரே வெறுப்பாக் கதைச்சா.

“உண்மையிலேயே ஒண்டுமில்லாமல் இருக்க ஆருக்குப் பயப்பிட்டுக் கொண்டு ஒழியிறங்கள்...” எண்டு. இந்தக் கேள்விக்கு என்னாலை என்ன பதில் சொல்ல ஏலும்...?”

இந்தக் குரவின் ஆவேசத்தை எப்போதோ தரிசித்தது போலிருந்தது கோகுலுக்கு. கூட வே ஒரு சந்தேகம். அவளது கணவன் எங்கே போனான் இவ்வளவு பிரச்சினைகளுக்கிடையிலும்...?

பரத்வாஜ் கொஞ்ச நேரம் பேசாம விருந்தான், பிறகு சொன்னான்.

“எனக்கு அவனுறிமுகமான நேரத்திலை டிவோசாகித்தான் வந்தா. அப்ப அவவின் பிள்ளைக்கு ரெண்டு வயசு...”

கோகுல் பச்சாதாபத்தோடு கேட்டான்.

“ரீச்சரின்டை பேரை நான் அறியலாமா...?” பரத்வாஜன் பெருமுச்சோடு சொன்னான்.
“நிறைமதி”

***

2010 முன்பனிக்காலம் :-

திருமணத்திற்குப் பிறகு முதன்முதலில் ஜெகனின் மைத்துனன் வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். அவன் கண்டாவில் இருந்ததாகவும் யத்த நெருக்கடிகளில் ஊரைவிட்டுப் போன பிறகு இப்போதே மறுபடி ஊருக்கு வருவதாகவும் ஜெகன் சொல்லியிருந்தான். வீட்டுக்குத் திடீரென்று வந்த விருந்தாளியின் வரவில் குழந்தையையும் கவனித்து சமையலையும் கவனிப்பது அவளுக்குப் பெரும் பாடாகிற்று. அதனால் வந்தவனின் முகத்தில் தெரிந்த சாயல் இருப்பதாய் உணரவே அவளுக்கு வெகு நேரம் பிடித்தது. அப்படித் தெரிந்த சாயல் இருப்பதாய் உணர்ந்த போதும் கூட அது கணவனின் உறவினர் என்பதால் இருந்திருக்கக் கூடிய உறவின் சாயலென்றே நினைத்தாள். அதைப் பொய்யாக்குவது போல் புறப்படும் தறுவாயில் அவன் சொன்னான். பல்கலைக்கழகத்தில் அவளுக்கு நேர முதல் அணியில் தான் படித்ததாய்ச் சொன்னான். மேலும் அவளோடு படித்தவர்களைப் பற்றி விசாரித்தான். அதற்கும் மேலாக அவள் மிகவும் நேசம் கொண்டிருந்த “அவனைப்” பற்றியும் அக்கறையாக விசாரித்தான். அப்போது தான் படித்த போது தான் காதல் கொண்டு சுற்றியலைந்த அவளது அணியைச்

சேர்ந்த இன்னொருத்தியைப் பற்றியும் விசாரித் தான். போகிற போக்கில் ஜெகன் கண் வைத்திருந்திருந்த அவ்வூர்ப் பெண் ஒருத்தியைப் பற்றியும் சொன்னான்.

கண்டாவுக்குப் போய் இதையெல்லாம் இயல்பாகக் கதைக்கிற அளவிற்கு அவன் மாறி விட்டானா...?

அல்லது அவன் இயல்பிலேயே எல்லாவற்றையும் இலகுவில் நகைச்சவையாக எடுத்துக் கொள்வனா.? என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு ஏற்பட்டது. ஏனென்றால் ஜெகன் அவ்வளவு இலகுவாக

எடையும் கடந்து போகிறவன் அல்ல என்பதை இந்த இரண்டு வருடங்களில் நன்றாகவே அறிந்திருந்தாள் அவள். அவன் ஆசிரியர் கலாசாலையிலிருந்து வெளி வந்தபின்னர் வெளிவாரியாகப் பட்டம் பெற்றிருந்தான். பல்கலைக்கழகக் காலத்தில் ஜெகனை அவள் ஒரு போதும் சந்திக்கவில்லை. திருமணப் பேச்சுக்களின் பின்னர் தான் அவனை அவள் அறியத் தொடங்கினாள்.

அவனது மைத்துனன் மறுபடியும் கண்டா போய் விட்டான்.

அவன் கதைத்தவற்றை அவன் கூட மறந்திருக்கலாம்.

ஆனால் ஜெகன் மறக்கவில்லை.

இவ்வளக்கு விஷமாயிற்று பொழுதுகள்.

காதலிப்பது ஒரு குற்றமா என்று கூடத் தோன்றிற்று.

காதலிப்பது குற்றமில்லை என்றும், அவள் அவனோடு எவ்விதத்தில் பழகினாள் என்பதை எவ்வாறு தான் நம்புவது என்றும், பல்கலைக் கழகத்தில் நிகழும் கூத்துக்கள் எதுவரை போகும் என்பது தனக்குத் தெரியும் என்றும் நாக்கூசம் வார்த்தைகளின் நரகத்தை அனுபவித்த பிறகே விவாகரத்துக்கு விண்ணப்பித்தாள் நிறைமதி.

***

2004 இளவேணிற்காலம் :-

பல்கலைக் கழகத்தில் நுழைகிற போதே பட்டாம் பூச்சிகளெனப் பறக்கின்ற பரவசம் வந்து விடுகிறது. ஆனால் அங்கிருந்து பிரிகின்ற போது வலி இருந்தாலும் இந்த உலகத்தோடு வலிமையோடு போராடப் போகின்றோம் எனும் உரம் ஏற்படுவது தானே வழைமை.

நிறைமதி “அவனோடு” பல்கலைக்கழகத்தில் இணைந்திருந்த காலமெல்லாம் இளமை இனிமையைத் தந்து கொண்டேயிருந்தது. அவர்களின் காதலை பொறாமையாய்ப் பார்த்தவர்கள் மத்தியில் அவன் பெறுதற்கரியதைப் பெற்றதாய் இறுமாந்திருந்தான். அவளுக்கும் அப்படியே. ஆனால் அது எந்த இடத்தில் உடைந்தது என்பது தான் இருவருக்கும் புரியாத புதிராக இருந்தது. அவளது கொள்கையை விட அவனும் அவனது கொள்கையை விட அவனும் உடன் படவில்லை. இருவரும் அன்பு செலுத்தினார்கள் என்பது உண்மை. இனியும் ஒருவருக்கொருவர் அன்பைக் கொடுப்பார்கள். மரியாதையாய் இருப்பார்கள். ஆனால் ஒன்று சேர்ந்து திருமணம்

ஆனபின் இந்த விட்டுக் கொடுத்தல் இல்லாத
கொள்கைப்பிடிப்போடு வாழ நேர்தவில் முரண்பாடு
களைச் சந்திக்க நேர்ந்தால்...

வேண்டாம் அதை விடப் பிரிந்து விடலாம்
என அவனே முடிவெடுத்தான். அவனோ இயலுமான
வரை முயற்சிக்கலாம் என்றாள். இல்லை என்
கொள்கை களை உன்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது
என்றான் அவன்.

“சரி அதுவே உனக்கு விருப்பமென்றால்
பிரிவோம்...” என்ற படியே சிறு சோகத்துடனான
புன்னகையோடு எழுந்தாள் அவன்.

அதுவே அவர்களது கடைசிச் சந்திப்பாக
விருந்தது.

கோகுலிடமிருந்து விடை பெற்றாள் அவன்.
***

அதோ அந்தக் குழந்தையைப் போலவே
அவளது பால்யம் ஒரு காலத்தில் துடிப்போடு
விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. திடீரென்று அதை ஒரு
பூவைப்போலக் கசக்கி எறிந்தது யார்...? அந்தப்

பாஸ்யத்தின் குதுகலங்கள் அவனை விட்டு விலகி முகம்
தீவிரப்பட்டு விட்டாலும் இன்னும் அவள் முகத்தில்
தன்னம்பிக்கை தன் ஒளியை இழக்கவில்லை..

கோகுலைப் பிரிவதற்கு அவள் மனப்பூர்வ
மாகவே சம்மதித்தாள்.

ஜெகன் வலிந்து தன்னுறவை வெட்ட
வைத்தான்.

பரத்வாஜனது நட்பை உலகம் ஒத்துக்
கொள்ளவில்லை.

வஞ்சிக்கப்பட்ட பெண்கள் மேல் சமூகம்
மேலும், மேலும் வன்மம் கொள்கிறது. அவர்களின்
மகிழ்ச்சியை அது தொடர்ச்சியாக அபகரித்துக்
கொண்டே இருக்கிறது. அவர்களை அவதானமாக
இருக்கச் சொல்லியும், அவர்களிடம் அவதானமாக
இருக்க வேண்டுமென்றும் அது போதித்துக்
கொண்டிருக்கிறது.

இருக்கட்டுமே, அதனாலென்ன அவளுக்கு...?

அவள் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டு
தானிருக்கிறாள்.

சீல்வாயூர் சீவ.சிவநேசன்

அவாந்தரம்

நம்மள் விளையும்
நெருப்பாற்றை தான்மும் முயற்றுக்கைகள்
கருப்பாடுகளால் மேயப்படுகிறது
இன்றும்
கரும் பூதமென விகாரிக்கும்
மனு இன மேலாதிக்க முரண்படுகை.

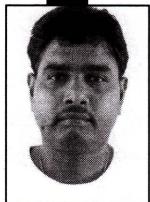
எங்கள் குலமழிந்து சிதையும்
தொடர் வரலாற்றை
குறை விழியால் நோக்கும்
உலக நியாய நீதி பிரசன்னாம்

கெந்தக கனவில் அவிந்தமழிந்து
தடந் தெரியாது போன
சொந்த மன்னின் சோபனங்கள்
எந்தக் காலத்தில் துளிர்த்தமுமோ

காபந்து கைகொடுப்புகளுக்கு
யார் வந்து மன்றிற்பரோ?
என்றிடும் ஏக்கப் பரப்பினுள்
இன்றும் துல்லியமற்றதாகும்
தூர நோக்குதல்கள்

அரசியல் கூறைக்குள்ளால்

மீன்டெமுந்த இன்றைய மாற்றத்திலும்
நமக்கு ஏற்றதாகும் மாற்றம்
நிகழமா?
நம்பி இருத்தலும்
நம்பி இகணவதும்
நம்பி பின் தொடர்ந்த செல்வதும்
இம்மியும் நம்பிக்கை ஊட்டாத
கால விளைவுகளுள்
அவாந்தரிகளாக....

சீனா. இதியங்கமார்

விருதுகளுக்காகவும்
 பெயர் புகழுக்காகவுமே
 ஜெயகாந்தன் என்றொரு மாபெரும் ஆளுமை
 இதுவரையும் விரிசல் அடைந்திருக்கிறது...

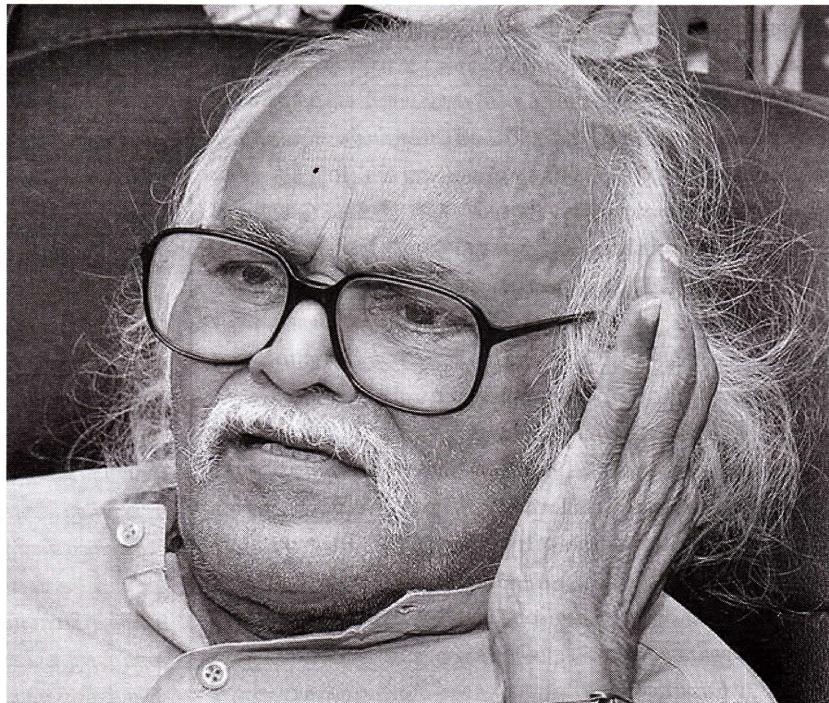
ஓர் எழுத்தாளனை அவன் எந்த தளத்தில் இருந்து செயல்படுகிறானோ அல்லது எந்த இலக்கை அடையமுயல்கிறானோ அது சார்ந்த அளவுகோலால் மதிப்பிடுவதே உண்மையாக இருக்க முடியும்.

அந் தவகையில் ஜெயகாந்தனின் எழுத்துக்கள் விசித்திரமானவை என் றும் வாழ் வின் உண்மைப் பக்கங்களை புடமிடுபவை என்றும் வாசக மனங்களை புரட்டிப் போட்டவை என் றும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

ஜெயகாந்தனின் எழுத்துக்களை விமர்சனமாக்கிய விமர்சகர்களின் எழுத்துக்களிலும் அவற்றினைக் கண்டிருக்கின்றேன். உலக மெங்கும் அவரை நேசிக்கின்ற ஒரு கூட்டம் இருந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

ஜெயகாந்தன் ஒரு மாநிலத் திற்கான எழுத்தாளர் அல்லர். இந்திய தேசத்திற்கான ஓர் எழுத்தாளர் அல்லர். நாடு கடந்தும், மொழி கடந்தும் அவர் எழுத்துக்கள் ஓப்பியல் நோக்கிலே பல்வேறு கருத்தோட்டங்களிலும் நோக்கப்படும் ஒருவர் ஆவார்.

எந்த படைப்பாளியிலும் அவனது தனித்தன்மை என் று சொல்லப்படுவது எதுவோ அதுதான் அவன் நினைக்கின்ற எல்லைகளையும் அவனுக்கான பலவீனங்களையும் உருவாக்கி விடும் என் பது

யாருக்கும் தெரியாத ஒன்றல்ல இது.

சாதாரன நிலையில் உள்ள ஒருவர் சர்வதேச அங்கீகாரம் பெறுகின்ற போது அவருடைய ஒவ்வொரு அசைவு நிலையிலும் ஒவ்வொரு விதத்தினை அவதானிக்கும் வாசக மனதிலை என்பது அதிகமாகவே இருந்து கொண்டிருக்கும். கத்தி விளிம்பில் நடப்பது போலவோ அல்லது மெல்லிய உயர்ந்த சுவரில் மிதிவடி போட்டு நடப்பதாகவோ இருக்கலாம்.

எனக்கு நிறைய வாசகர்கள் உருவாகிவிட்டார்கள், என் எழுத்துக்களுக்கு விருதுகளும், பாராட்டுக்களும் கிடைத்தவண்ணமே இருக்கின்றன என்று சொல்லிவிட்டு எந்தவொரு எழுத்தாளனும் இருந்துவிட முடியாது. இந்தக் கட்டத்தில்தான் அவன் மிக அவதானமாகவும் அக்கறையாகவும் பயணிக்க வேண்டும்.

எந்தவொருவனுக்கும் எத்துறை சார்ந்தும் ஒரு போட்டிநிலை எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டேதான் இருக்கும். அத்துறையில் குறித்த

நபர் ஒரு முன்னேற்ற நிலையினைக் காட்டிக் கொள்ளாத வரையில் அவர்பற்றிய மற்றவர்களின் விமர்சனம் குறைவாகவே இருக்கும். அல்லது போனால் அப்படியானவர்களின் படைப்புகள் பற்றியும் அவர்கள் பற்றியுமான விமர்சனங்களும் இல்லாமல் கூடப் போகலாம்.

மாறாக குறித்த துறை சார்ந்த ஒருவருடைய வளர்ச்சிநிலை என்பது அது ஒரு சமூகத்தினது மன எண் ணங்களைப் பொறுத்தே அதன் உயர்வுப் பெறுமானங்களையும் இழிவுப் பெறுமானங்களையும் கணித்துக் கொள்ளமுடியும்.

இங்கே ஜெயகாந்தன் எனும் ஓர் எழுத்தாளன் பற்றியே இக்கட்டுரை நகர வேண்டியிருப்பதால் எழுத்து எனும் ஒரு துறை சார்ந்து என்னால் முடிந்த சில கருத்துரைகளை முன் வைப்பதே இக்கட்டுரையின் முக்கிய நோக்கமாகும். இக்கட்டுரை என்பது எனது சிந்தனாவாதமே. இதற்கான மாற்றுக் கருத்துக்களும் எதிர் வாதங்களும் இருக்கலாம் இல்லாமல் போகலாம். எதுவாக இருந்தாலும் அதைச் சந்திக்கும் ஒரு சவாலோடு எழுத முனைகின்றேன்.

மக்களுக்காக மக்கள் சார்ந்து எழுதுபவர் ஜெயகாந்தன் என்று அவரின் வாசகர்கள் சொல்லு வதைபலதடவை கேட்டிருக்கின்றேன், நான்.

“என் கதைகளில் இருந்து பொழுதைக் கழிக்கவும் உயிர் சமந்து நாட்களைப் போக்கவும் என எழுதப்பட்ட ஒரு பொழுதுபோக்கு இலக்கியமல்ல” என்று ஜெயகாந்தன் கூறுகிறார்.

ஜெயகாந்தனின் கதைகள், ஒரு சமுதாயத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டும்

* ஒரு கருவியாக இருந்து தொழிற்பட்டிருக்கின்றன.

* ஒரு கண்ணாடியாக இருந்து வெளிப்பட்டிருக்கின்றன.

* ஒரு ஒலியமாக இருந்திருக்கின்றன.

* ஒரு கேலிச்சித்திரமாகக் தொழிற்பட்டிருக்கின்றன. என்று சொல்லும் ஒரு சிலர் இருக்க இன்னும் வேறு சிலர், ஜெயகாந்தனின் கதைகள்

* அடக்கப்பட்ட சமுதாயத்திற்காகப் பேசியிருக்கின்றன.

* சுரண்டப்பட்ட கூட்டத்திற்காகக் குரல் கொடுத்திருக்கின்றன.

* அந்திக்கு உள்ளாகி நொந்து நூலாகிப் போனவர்கள் பக்கம் நின்று சொல்லியிருக்கின்றன.

இப்படியாக ஜெயகாந்தன் எழுதிய சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள், நாவல்கள் பற்றி மிக விருப்போடும்

உன்னதமாகவும் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன என்பவை மட்டுமல்லாமல் எதிரான வாதங்கள் முன் வைக்காமலும் இருக்கவில்லை.

அரசன் பற்றியும் அவர்களின் வாழ்வியல் அம்சம் பற்றியும் நில பிரபுக்களின் பெருமை பற்றியும் எழுதி அவர்களுக்குக் குடை பிடித்து எழுதிய எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நேர் எதிராக எழுதிய ஜெயகாந்தனின் எழுத்து நிலை கண்டு வியக்காதவர் கள் யாருமே இல்லை என்றுதான் ஜெயகாந்தன் பற்றி இன்று வரையும் எழுதுகிறார்கள். அப்படித்தான் மேடைகளிலும் முழங்குகிறார்கள்.

உதாரணத் திற் கு சில கதைகளின் சாராம்சத்தைச் சொல்லி அக்கதைகளின் முடிவிலே ஜெயகாந்தன் பற்றிய எனது என்னங்களையும் சொல்லலாம் என்னைக்கின்றேன்.

போர்வை:

இக்கதையின் நாயகன் பெயர் கோபாலன். மன வக்கிரமான ஒருவனாக சித்திரிக்கப்படுகின்றான். இவன், ராஜும் என்ற சொல்லுகின்ற பெண்ணுடன் தகாத உறவினைப் பேணி வருகின்றான்.

சரசா எனும் பெண் குளிக்கும்போது மறைந்து நின்று பார்க்கின்றான். அப்படிப் பார்ப்பதால் தனக்குள்ளே ஒர் இன்பம் தோன்றி மறைவதாகவும் உணர்கின்றான்.

இப்படியான கீழ்மையான குணம் உடைய கோபாலன் ஒருநாள் வீதியிலே நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது, அந்த வீதியிலே நிர்வாண நிலையிலே பைத்தியக்காரப் பெண் ஒருத்தியைக் காண்கின்றான். அவள் நிலை கண்ட அவன், உடனடியாகவே தலைகுளிந்தபடி சென்று தன் வேட்டியைக் கழற்றி அவள் மேனி முழுவதையும் மறைத்து அவள் மானத்தைக் காப்பவனாக நடந்து கொள்ளுகின்றான்.

கயவனாக இருந்தாலும் அவனிடமும் மனிதாபிமானம் உள்ளது என்பதைச் சொல்லும் ஒரு கதையாகவே இக்கதையினை நோக்க வேண்டியிருக்கின்றது.

அக்கினிப்பிரவேசம்:

இக்கதையில் வருகின்ற நாயகி எதிர்பாராத விதமாக களங்கப்பட்டு விடுகின்றாள். இந்தக் களங்கம் அவள் விரும்பி எடுத்த ஒன்றால்ல. கால தூழல் மாற்ற நிலையில் தற்செயலாக அவளுக்குக் கிடைத்த களங்கம்தான் அது.

இந்தச் சம்பவத்தை அவள் தன் தாயிடம் சொல்லி விடுகின்றாள். மகளின் நிலை உணர்ந்த தாய் அவளைத் தூய்மைப்படுத்த நினைக்கின்றாள்.

தன் மகள் தூய்மை அடைந்துவிட்டாள் என்று தாய் நினைத்துக் கொண்டாளும் அவள் உறவும், அவள் வாழும் சமூகமும் அவளை ஏற்கத் தயாராக இல்லை.

இப்படியான அந்தப் பெண் ஒவ்வொரு நாளும்

தனக் குள் ஓள் சிந் தையால் சிடைகின்றாள். விடுதலைக்கு வழிதேடி ஏங்குகின்றாள்.

தாயின் தயவால் கிடைக்கும் அந்த சிறு விடுதலையைக் கூட மற்றவர்கள் தட்டிப் பறித்துச் செல்வதை உணர ஆரம்பிக்கின்றாள். இதனால், அவள் இன்னும் இன்னும் மன விரக்திக்குள் அகப்பட்டு உடைந்து போகின்றாள்.

இப்படியான கெட்ட சமூகத்தில் இருந்து தப்புவதற்காக புனித கங்கையில் விழுந்து தன்னை மாய்த்துக் கொள்கின்றாள்.

பெளருஷம்:

முறைப்பெண்ணைத் தாலி கட்டிய ஒரு ரிக்சாக்காரன் அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு பட்டணம் சொல்கின்றான். அங்கு வாழ்வதற்காக வசதிகளைத் தேடிய அவன், தன் மனைவியை விபசாரத்தில் ஈடுபடுத்த முயல்கின்றான். அந்த நேரத்தில் அவள், தனது கணவனின் கண்ணத்தில் பளார் என ஒரு அறை கொடுத்துவிட்டு ஊருக்குத் திரும்பி வருகின்றாள். ஊருக்கு வந்த அவள், முன்பு தன்னை நேசித்த ஒருவனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்கின்றாள்.

போர்வை, அக்கினிப் பிரவேசம், பெளருஷம் எனும் மூன்று கதைகளின் சாராம்சம் பற்றியே இங்கு சொல்லியிருக்கின்றேன்.

இப்படியாக, பெண்கள் பற்றி ஜெயகாந்தனின் பார் வைகள் விரிவானவை. ஜெயகாந்தனின் பார்வையில் பெண்கள் எல்லோரும் அசோகவனத்துச் சீதைகளாகவே காட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

குடும்பம் எனும் முள்வேலிக்குள் அகப்பட்ட பெண் சமூகத்தின் ஒரு கைதி மாதிரியே கண்காணிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

அறியாமைச் சமூகம், அவதூறு சொல்லும் சமூகம் எனும் இரண்டு கஸ்ரமான இடைவெளிகளுக்குள்ளாகவே அவள் பயணிக்க வேண்டிய கட்டாயம் இருந்திருக்கிறது. இந்த அறியாமை மனிதர்களையும் அவதூறு சொல்லும் மனிதர்களையும் முட்டி உரசிப் போகாமல் அவள் போக வேண்டும். கொஞ்சம் முட்டி நாலோ அல்லது உரசினாலோ குறித்த பெண்ணின் பூப்போன்ற மனசை பொசுங்க ஏற்குவிடுவார்கள்.

இப்படியாக, அறியாமை எனும் சமூகமும் அவதூறு சொல்லும் சமூகமும் தன்னைக் கீறி நாற்றித்து விடுவார்கள் என்ற அச்ச உணர்வோடுதான் எப்பொழுதும் போராட வேண்டியிருக்கிறது. சதா சர்வ காலமும் நடுநடுங்க வைத்துக் கொண்டுதான் இந்தச் சமூகம் இருக்கும்.

இவ்வாறான ஒரு பக்குவநிலையினை தன் கதைகளிலே கொண்டு வந்து சமூக எண்ணங்களை விரிசல் செய்த ஜெயகாந்தன் 1975 ஆம் ஆண்டிற்குப் பின் வந்த அனேக கதைகளில் அக்கதைகளில் ஒர் உண்மை நிலையினை உணர முடியாத தன்மையினையே அவர் விட்டுச் சென்றிருக்கிறார். இவ்வாறான அவரின் மனோநிலையினை 1990 ஆம் ஆண்டிலே

ஜெயகாந்தன் வெளியிட்ட ஒர் அறிக்கை ஈழத் தமிழர்கள் நெஞ்சங்களை எல்லாம் உருக்குலையச் செய்த தென்றால் அதை எப்படி மறக்க முடியும்? அமைதிப்படை என்ற நாமம் தூட்டி ஈழம் வந்த இந்திய இராணுவப்படை ஈழத்தமிழர்கள் மீது செய்த கொடுமைகள் ஒன்றால்ல இரண்டால்ல.

9000 இற்கும் குறையாத அப்பாவித்தமிழர்களைக் கொன்று குவித்தார்கள். அங்கவீரர்களாக்கினார்கள். விதவைகளை அடுக்கடுக்காகத் தோற்றுவித்தார்கள்.

* யாழ்ப்பாணம் போதான வைத்தியசாலைக்குள் புகுந்த இந்திய இராணுவப் பேய்கள், அங்கிருந்த மருத்துவர்கள், தாதியர்கள், நோயாளிகள், ஊழியர்கள் என்று அனைவரையும் சுட்டுத்தள்ளினார்கள். சுவாலை விட்டு ஏரியும் நெருப்புக்குள் அகப்பட்ட புழுக்கள்போல தமிழர்கள் பொசுங்கிப் போனார்கள்.

* கொக்குவில் பிரம்படி எனும் இடத்தில் இரண்டு மாதக் குழந்தை முதல் 75 வயது வரையானவர்கள் சுட்டு விழுத்தப்பட்டு செயின் சில்லு கவச வாகனங்களால் அழுத்தித் தேய்த்து சிதப்பினார்கள்.

* கோப்பாயில் 60 வயது முதாட்டி ஒருவரைக் கற்பழித்துச் சாகடித்தார்கள்.

* நீராகரமின்றி உண்ணா நேன்பு இருந்த திலீபனைப்பாரா முகமாக இருந்து சாகடித்தார்கள்.

இப்படி எத்தனை எத்தனை கொடுமைகள் செய்து போன இந்திய இராணுவம் இந்திய தேசம் சென்று இறங்கியபோது “ஸமூத்தில் இந்திய இராணுவம் செய்தவை அனைத்தும் சரியே” என்று சூசாமல் சொன்ன ஒரு பொறுப்பில்லாத எழுத்தாளனை எப்படி ஈழத்தமிழர்கள் ஜெயகாந்தன் ஒரு உயர்வான எழுத்தாளன் என்று ஏற்க முடியும்?

போர்வை எனும் சிறுகதையின் சொல்லும் பொருள் அப்படியே அடிப்பட்டுப் போகின்றது. வக்கிரமான ஒருவனிடமும் மனிதாபிமானம் இருக்கலாம் என்று சொன்ன ஜெயகாந்தன் ஈழத்தமிழர்கள் கற்பழிக்கப்பட்டு இறந்து போனதைச் சரி என்று சொல்லுகிறார் என்று தானே அர்த்தம். அப்படியென்றால், கயவனான அந்தக் கோபலனைக் காட்டிலும் கொடுமையான வக்கிர குண முடையவராகவே ஜெயகாந்தன் இருக்க வேண்டும்.

இவை மட்டுமல்லாமல் லாமல், முள்ளி வாய்க்கல் முடிவின் பின்னர் சரணடைந்த பெண்புலிகள் உழவு இயந்திரங்களில் ஏற்றிச் செல்லப்படுகிறார்கள். தங்களுக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது என்ற ஏக்க

நிலையிலே சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைச் சுற்றிவர ஆயுதம் ஏந்திய கரடு முரடர்கள் இருந்து கொண்டே இருந்தார்கள்.

இன் னுமோரு இடத் திலே ஒரு சென்றிப்புள்ளிக்கு அருகாக ஒரு பெண் போராளி இரண்டு கைகளும் பின் பக்கமாகக் கட்டப்பட்டு சித்திரவதைக்கு உள்வாங்கப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். தனிமையில் நின்ற அவள் ஏக்கங்கள் இப்படியும் யார் மனதில் நின்று போய்விடவில்லை.

இசைப்பிரியா, நிர்வாணமாக்கப்பட்ட நிலையோடு காடையர்கள் பலரால் அழைத்து வரப்படுகின்றாள். இரண்டு கைகளும் கூப்பிய நிலையோடு இழுத்து வரப்படுகிறாள்.

போராளிகள் பலரும் நிர்வாணமான நிலையிலே கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடக்கின்றார்கள். அவர்கள் அருகாக பெண் போராளிகளும் நிர்வாண நிலையிலே சிதைக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றார்கள்.

இப்படியொரு நிலை உருவாகி வருவதற்கு இந்திய அரசின் நரித்தனமான செயற் பாடு கள் பலவும் காரணமாக இருந்திருக்கின்றன.

உலகமே அறிந்த ஒரு தமிழ் எழுத்தாளன் ஒருவனால் இவை எல்லாம் தன் எழுத்துக்களால் கொண்டு வரப்படவில்லை என்றால்! கண்டிக்கப்படவில்லை என்றால்! ஜெயகாந்தனின் மனிதாபிமானம், பெண் விடுதலை என்று சொல்லி எழுத கதைகளும் அதற்கான விமர்சனங்களும் அடிப்பட்டுப் போன ஒன்றாகவே கருத வேண்டும்.

ஆக ஞானபீடம் எனும் இந்திய அரசின் உயர்ந்த விருதைப் பெற வேண்டும் எனும் நோக்கிலேதான் ஜெயகாந்தன் எம்நிலை கண்டும் அவை பற்றியெல்லாம் பேசாமல் இருந்திருக்கிறார் போலும். ஏனென்றால், “ஞானபீடம்” எனும் உயரிய அந்த விருதைப் பெற வேண்டும் என்றால் அரசை விமர்சிக்காமல்லோ இருக்க வேண்டும். அதுதான் மௌனமாக இருந்தார் போலும்.

ஏனென்றால் ஞானபீடம் என்பது அரசு விருதொன்றல்லவா?

அப்படியென்றால், விருதுகளுக்காக வும் தன் பெயர் புகழுக்காகவும் பணப் பரிசில்களுக்காகவுமா ஜெயகாந்தன் தன் ஆக்கங்களைப்படைத்திருக்கிறார்..?

உலக அரங்கிலே அங்கீகாரம் பெற்ற ஜெயகாந்தன் எனும் எழுத்துலக ஆளுமை ஈழத்தமிழர்களின் அவலநிலை கண்டும் காணாதவர் போல் இருந்தார் என்றால் அவரின் எழுத்துக்கள் எவ்வடும் செத்தவைதான்..! ஜெயகாந்தன் போலவே..!

என்னுரில் ஒரு வயோதிபர்
சிறு குழந்தைக்கு வைக்கப்படும்
நெத்திப்பொட்டின்
நிறத்திலொரு தேகம்
இளக்கியிறும் அவர் முடியும் ஒரே மாதிரி
உருண்டு திரண்டு
நீண்டுதொங்கிய தலைமுடி
கறுப்பு நிறத்திலொரு ஆதிசிவன்

அவர் பிறவிப்பயன் யாதெனில்
பனிபார்ந்த நுணாவில் குளத்தில்
அதிகாலை சூட்டை
முறித்தெடுக்கும் சில்லிட்ட குளிர் நீரில்
தாமரைப் பூப்பறித்து முருகனுக்கு சூட்டுவது.

இடுப்பிலே கட்டிய ஒரு மளவேட்டி தவிர
வேறேதுவும் சொத்துமில்லை
ஏனென்று கேட்க ஏதொரு சொந்தமில்லை

சுவாமிக்கடன் முடித்து
வீட்டுப்பக்கம் வருமிவர்
ஆவி பறக்கின்ற வென்றீரோ
இனிப்பிருக்கோ இல்லையோ என
நாவே அறியாத் தேவீரோ
பருகிப்போவார்

ஙாபகம் சரியாய் இல்லை
ஏதோ ஒரு நாளில் விமானக்குண்டுக்கு
விடைபெற்றுப்போனார்

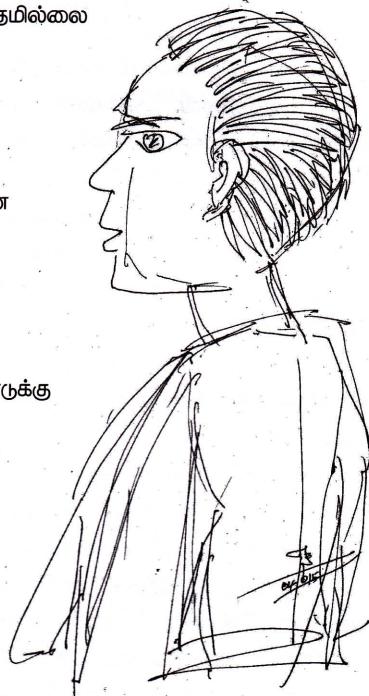
ஒரு மளத்துண்டுக்கே
ஆகைப்படாச் சாதுக்கு
ஏதனைக்கேட்டதானால்
வந்திருக்கும் சாவு
பிஞ்சப்பெடியெனுக்கு
விளங்கவில்லை அப்போது
பிரபஞ்சத்தின் முழுமை இலாது
வாழ்க்கையின் முதிர்வு வாராது
யாக்கக் பறிபோகுமோ

வருசங்கள் எத்தனை வழிந்த போதிலும்
விழியில் வழிந்தொழுகிறது
வென்னீர்க்குளம்

போர் தின்ற சனங்கள்
பிரிந்த நாய்
விடை பெற்றுப்போன அப்பா
இப்படியே இப்படியே
நினைவுகளைக் கொழுத்தியெறிய
தெரியாமல் போகிறதே...!

- மட்டுவில் ஞானக்குமாரன் -

**நுணாவில்
குளத்து
தாமரைப்படுச்
சாமியார்...!**

எ.எ.எ.ம்.நவால்த

புதுமைப்பித்தனின் சிகரச்சாதனை : சாப விமோசனம்

ஓவ்வொரு இலக்கிய வகையும் அதற்குரிய “உயிர்நாடி”யாக ஒரு குறிப்பிட்ட அமிசத்தைக் கொண்டிருக்கும். சிறுக்கையின் உயிர்நாடியான அமிசம் யாது?

சிறுக்கை ஒரு குறிப்பிட்ட மனோநிலையை அல்லது உணர்வு நிலையைக் காட்டுவதாக அமைதல் அவசியம். இந்த மனோநிலையை வார்த்தைகளால் சுட்டிக்காட்டாது, கதையினை வாசிக்கும் வாசகனின் மனதில் அவனை அறியாது அவ்வணர்வு நிலை தோன்றும்படி செய்ய முடியுமானால் அவ்வாறான சிறுக்கை ஒரு தலைசிறந்த சிறுக்கையாக அமையும். தாகூரின் “காபுலி லாலா”, செக்கோவின் “முத்தம்”, புதுமைப்பித்தனின் “சாப விமோசனம்”, “வழி”, “பொன்னகரம்”, கு.ப.ராவின் “விடியுமா”, ரகுநாதனின் “வென்றிலன் என்ற போதும்”, அழகிரிசாமியின் “ராஜா வந்திருக்கிறார்”, லா.சா.ராவின் “பாற் கடல்”, “கஸ்தாரி”, பி.எஸ்.ராமையாவின் “அடிச்சாரைச் சொல்லியமு”, ரா.ழீ.தேசிகனின் “மழையிருட்டு” எனப்பல உதாரணங் கள் கூறலாம் (சமூத்துத் தமிழிலக்கியத்தடம் 1980-2000; 2000:84,85).

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, புதுமைப்பித்தனின் “சாப விமோசனம்” சிறுக்கையையும் ஒரு தலைச்சிறந்த சிறுக்கையாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

“இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்” (1985) இல் வெளிவந்த நேர்காணலில் சுந்தர ராமசாமியிடம் பின்வருமாறு ஒரு வினா முன்வைக்கப்படுகின்றது.

“இந்தியாவின் பிறமொழி இலக்கியச் சாதனைகள் நம்மை விடவும் மேலாக இருப்பதாக ஒரு முறை க.நா.சு. கூறினார். இருப்பினும் அவை நம் தமிழ் எழுத்தாளர் ஒரு சிலரது சிகரச் சாதனையைத் தொட வில்லை என்றும் கூறினார். இந்தியச் சிறுக்கை களிலேயே புதுமைப்பித்தனின் “சாப விமோசனம்” தான் மிகச் சிறந்த கதை என்பது அவருடைய

அபிப்ராயம். நீங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள்?”

“அவர் பல மொழிகள் அறிந்தவர். அவரே இதைப்போன்ற விஷயங்களைச் சொல்லவும் முடியும். புதுமைப்பித்தனின் “சாப விமோசனம்” சிறந்த கதை என்பதும் எனக்குத் தெரியும்” (“விரிவும் ஆழமும் தேடி”; 1998:20) என்று பதில் கூறுகின்ற சுந்தர ராமசாமி, “புதுமைப் பித்தன் கதைகள்” முழுத் தொகுப்பு நூலில் (2001:50) “புதுமைப்பித்தனின் சிகர சாதனைகளாகச்

சொல்லத் தக்கவை சாபவிமோசனமும் செல்லம்மாலும்” என்று எழுதுகிறார். இக்கருத்தினை “முனைவர்மணிக்கொடி மலரில்” சுற்று விரிவாக சொல்லியுள்ளார்.

“சாப விமோசனம்; என்ற கதையில் புதுமைப் பித்தன் தன் சிகரத்தை எட்டியிருப்பதாகச் சொல்லலாம். தமிழில் இதுவரையில் எழுதப்பட்டுள்ள கதைகளில் ஒரு கலைஞரின் வெற்றியை இத்துணை வலுவாகக் கோவிக்கும் கதை எனக்குத் தெரிந்த வரையில் மற்றொன்று இல்லை”.

க.நா.சுப்பிரமணியம் “படித்திருக்கிறீர்களா?” என்ற நூலில், “சாபவிமோசனம்” கதையைத் தாம் திரும்பத் திரும்பப் படிப்பதாகவும், ஓவ்வொரு முறையும் புதிய இன்பம் தரக் கூடிய படைப்பாக உள்ளதாகவும் கூறுகின்றார்.

“தமிழ் இலக்கியத்தை உள்வாங்கி அதைப் புதிய நோக்கோடும் போக்கோடும் தந்த புதுமைப் பித்தன் கதைகள் இன்னும் நூற்றாண்டுகள் கழித்து வாசித்தாலும் புதுமையாகவே இருக்கின்றன. உருவம், உள்ளடக்கம், உத்தி ஆகியவற்றில் சோதனை முயற்சி களைச் செய்துபார்த்த தமிழ் மாப்பஸன் புதுமைப் பித்தனின் சாபவிமோசனம் கதை உலகத்திற்கும் மிக்கது” என பேராசிரியர் ச.மகாதேவன் கூறுகின்றார் (இணையம்).

பன்முக ஆளுமைப் படைத்த ஆய்வறிஞர்கள் புதுமைப்பித்தனின் “சாபவிமோசனம்” என்ற உரைப் படைப்பினை சிகர சாதனைக்குரியதாகவே கணித்துள்ளார்.

சிகரச் சாதனைக்குரிய இச் சிறுகதையை எவ்வளுகுமுறை கொண்டு மதிப்பிடலாம்?

புதுமைப்பித்தனின் சாபவிமோசனம் என்ற பிரதியில் இராமனைக் கண்டித்து, மீண்டும் கல்லூருவும் அடைகிறான் அகலிகை என்று காட்டுவதன் மூலம் தொன்மக் கதைத் தலைவனைக் கடுமையாகக் கண்டிக்கும் ஒரு மாற்றுநிர்வாகத்தைக் காணமுடிகின்றது. இத்தகைய பிரதிகளை மதிப்பிடத் தொல்படிமலியல், சமூகவியல், உள்ளியல் போன்ற அணுகு முறைகளே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இக்கட்டுரையும் இவ்வளுகுமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, கீழ் காணும் எடுகோள் களின் அடிப்படையில் அமைகின்றது.

1. புதுமைப்பித்தனும் சிறுகதையும்
2. தொன்மங்களை உடைத்தலும் புதிய பாய்ச்சலும்
3. சமூகவியல், உள்ளியல் அடிப்படையில் கற்பு
4. மொழிநடை
5. விமர்சனம்

1.

நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் மின் சாரம் பாய்ச்சிய ஒரு மக்கதான ஆளுமை புதுமைப்பித்தன். இலக்கிய வட்டாரத்தில் புதுமைப்பித்தன் என்ற புனைப் பெயரில் அறியப்பட்ட விருத்தாசலம்,

சொக்கலிங்கம் பிள்ளை, பர்வதத்தம்மாள் தம்பதிக்கு 25 ஏப்ரல் 1906இல் பிறந்தார். சிறுவயதிலேயே தம் தாயை இழந்த இவர், தம் சிற்றன்னையின் கொடுமைக்கு ஆளானார். சிற்றன்னையால் இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள் அவர் வாழ்க்கையைத் திசைமாறிய மரக்கல மாக்கியது. வெசுசிரமத்திற்கிடையே 1931ஆம் ஆண்டு பி.ஏ. பட்டம் பெற்ற புதுமைப்பித்தனை உயர்பதவியில் அமர்த்த அவர் தந்தையார் மேற் கொண்ட முயற்சிகள் வீணாயின்.

புதுமைப்பித்தனின் இலக்கிய வாழ்வானது, 1933இல் அவதாரம் எடுத்த “மணிக்கொடி”யில் ஆரம்பித்து, 1948ஆம் ஆண்டு வரை சுமார் 15 ஆண்டு காலங்கள் நீடித்திருந்தது. அதாவது அவரது இலக்கிய செயற்பாடானது 27ஆம் வயதில் தொடங்கி 43ஆம் வயதின் முற்பகுதியில் முடிவுற்றிருக்கிறது. ஜூன் 30, 1948இல் புதுமைப்பித்தன் இயற்கை எய்தினார். அவர் வாழ்ந்த காலம் 42 ஆண்டுகளும், 2 மாதங்களும், 5 நாட்களும் ஆகும். இக்காலப்பகுதிக்குள் அவர் எழுதிய மொத்தக் கதைகள் 200. இதைத்தவிர கட்டுரைகள், நாடகங்கள், கவிதைகள், குறுநாவல் ஒன்று, மொழி பெயர்ப்புகள் என்று தன்னுடைய ஆற்றலை பதிகை செய்துள்ளார். இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், சிறுகதைத் துறை ஒன்றில்தான் இவரால் சிறப்படையீடுந்தது.

1933 அக்டோபர் 18இல் முதல் படைப்பான “குலோப்ஜான் காதல்” “காந்தி”இல் வெளியானது. “புதிய பரிசீலனைகளுக்கு இடங்கொடுக்கும் உற்சாக மூட்டும், வரவேற்கும் பத்திரிகை” என்று புதுமைப் பித்தனால் அடையாளம் காட்டப்பட்ட “மணிக்கொடி” சஞ்சிகையில் அவரது முதல் கதையான “ஆற்றங்கரைப் பிள்ளையார்” இரண்டு பகுதிகளாக, 02, 29 04.1934 இல் வெளிவந்தது. “சாபவிமோசனம்” என்ற சிறுகதை “கலைமகள்” இதழில் மே, 1943இல் வெளியானது. 1943 டிசம்பரில் வெளியான “காஞ்சனை” தொகுப்பில் இக்கதை பதினேராவது கதையாக சேர்க்கப்பட்டது. இத்தொகுப்பில் 14 கதைகள் உள்ளன.

புதுமைப்பித்தன் “காஞ்சனை” தொகுப்பில் “எச்சரிக்கை!” என்று ஒரு முன்னுரை எழுதியுள்ளார் (23.12.1943). அம்முன்னுரையில் தன்னுடைய கதை களைப் பற்றி இவ்வாறு எழுதுகிறார்.

“உலகை உய்விக்கும் நோக்கமோ, கலைக்கு எருவிட்டுச் செழிக்கச் செய்யும் நோக்கமோ, எனக்கோ என் கதைகளுக்கோ சுற்றும் கிடையாது. நான் கேட்டது, கண்டது, கனவு கண்டது, காண விரும்பியது, காண விரும்பாதது ஆகிய சம்பவக் கோவைகள் தாம் இவை.”

தமிழ்ச் சிறுகதையின் சிகரத்தை அடைந்தவர் என்று புதுமைப் பித்தனைக் கூறவேண்டும். இவரைத் தலைக்கீழாக நிற்கும் ஒரு லட்சியவாதி என்று கூறலாம். புதுமைப்பித்தன் மணிக்கொடிகாரர்களுக்கு எதிராகவே விளங்கினார். இவரிடம் வினைகள் வெடிப்பதில்லை. எதிர்வினைகளே வெடிக்கின்றன. எதற்கும் எதிரான

எதிர்வினை. பாரதி, மாதவையா, வ.வே.க.ஜெயர், ராஜும் ஜெயர், கு.ப.ராஜகோபாலன் எல்லோரிடமும் நீக்கமற நிறைந்து நின்ற லட்சியவாதத் துக்கு எதிரான மனோபாவம் இவர் கொண்டிருந்தார் (1986:16). இதனை அவருடைய “சாபவிமோசனம்” துலாம்பரமாக சுட்டி நிற்கின்றது.

பாரதிக்கு மனிதன் - காலத்தின் சோதனை களால் அவன் எவ்வளவுதாழ்வற்றிருப்பினும் - ஒரு தெய்வீகச் சுடர்; அந்தச்சுடரைத் தூண்டினால் மனிதனை மேல்நிலைப்படுத்தி விடலாம். இதுதான் பாரதியின் ஆதாரமான கனவு. புதுமைப்பித்தனுக்கோ மனிதன் மிகச் சிக்கலான ஒரு பிராணி. இந்தச் சிக்கலைப் புரிந்துகொள்ளாத வரையிலும் மனிதனை மேல்நிலைப்படுத்தவோ அவன் மூலம் வாழ்வைச் செழுமைப்படுத்தவோ இயலாது. இந்தப் பார்வைத்தான் இரண்டாயிரம் வருட மரபு கொண்ட தமிழ் இலக்கியத் தின் பிடிரியைப் பற்றி அதை நவீனத்துவத்திற்குள் தள்ளுகிறது. வாழ்க்கையைக் கண்திற்றந்து பார்க்கும் சக்தியை இழந்துவிட்ட ஒரு ஐனசமூகம் சிந்தனைகள் சார்ந்தோ தத்துவம் சார்ந்தோ இலக்கியம் சார்ந்தோ எந்தப் பாதிப்பையும் பெற முடியாது என்பது புதுமைப்பித்தனின் அடிப்படையான நம்பிக்கைகளில் மிக முக்கியமானது (2000: 34,35). மரபிலிருந்து வேறுபட்ட யதார்த்தப் பார்வையும், வெளியீட்டுப் பாங்கில் சிந்தனைகள் குமிழியிடும் விமர்சனமும் கொண்ட “சாபவிமோசனம்” புதுமைப்பித்தனின் நம்பிக்கைக்கு புதுரத்தம் பாய்ச்சுகின்ற ஒரு படைப்பாக அமைந்தது என்பதில் ஜெயமில்லை.

2

தொல்படிமவியல் திறனாய்வு (archetypal criticism) என்பது, இலக்கியப் படைப்பொன்றில் காணப்படும் தொல்படிமங்களையும், தொல்படிமக் கோலங்களையும் ஆராய்வதன் மூலம் ஆய்வு செய்யும் முறை ஆகும். “மனித இனத்தின் தொல்படிமங்களை அறிவும், உணர்வுகளும் மனித அடிமனதில் புதைந்து கிடக்கின்றன என்றும், தற்காலத்தில் மனிதர்கள் அவற்றைத் தொன்மங்களாகவும், குறியீடுகளாகவும், சடங்குகளாகவும், எச்சங்களாகவும் வெளிப்படுத்துகின்றனர் என்றும் சில உளவியலாளர்கள் கூறுகின்றனர்” (தி.சு.நடராசன்; “திறனாய்வுக் கலை”; 2009:191,192). இவ்வாறான தொல்படிமங்கள் இலக்கியங்களில் சொற்கள், தூழ்நிலைகள் போன்றவற்றினாடாக வெளிப்படுகின்றன.

ஆலவா (மித) என்ற ஆங்கிலச் சொல் ஆலவா என்ற கிரேக்கச் சொல்லின் வேர்ச்சொல்லாகும். இதற்கு நிகரான தமிழ்ச்சொல்லாக “தொன்மம்” கையாளப்படுகிறது. அகராதிகள் “தொன்மம்” என்பதற்கு பழைமை, செய்யுளில் இடம்பெறும் என்வகை வனப்புகளில் ஒன்று எனப் பொருள்தருகின்றன.

“தொன்மை தானே சொல்லுங்காலை உரையொடு புணர்ந்த பழைமை மேற்றே”

என்கிறது தொல்காப்பியம். “தொன்மை எனப்படுவது, உரையோடு கூடிய பழைமையான கதைப் பொருளில் வருவது” என இதற்கு இளம்பூரணர் உரை எழுதியுள்ளார்.

தொன்மம் எனப்படுவது பண்டைய மக்களின் சமயம், பழக்க வழக்கங்கள், வரலாற்றுக் குறிப்புகள், கலைகள் போன்ற வாழ்க்கையைச் சார்ந்த நம்பிக்கை கள் மற்றும் சடங்கு முறைகளைக் குறிக்கும். “தொன்மம் செயல்பாட்டின் அடிப்படையில் சடங்குகளுடனும் சமயங்களுடனும் தொடர்புடைய சமுதாயம் சார்ந்த கதை” என யாழ் சு.சந்திரா (தொன்மவியல் கட்டுரைகள்; ப.49) கூறுகின்றார்.

தொன்மப் படைப்புகளை படித்து கிரகிக்கும் திராணி உடைய ஆளுமையாக புதுமைப்பித்தன் திகழ்ந்திருக்கிறார். அதாவது அவருக்கு பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் நல்ல பரிச்சயமும் பயிற்சியும் இருந்தன. புதுமைப்பித்தனுக்கிருந்த இந்தத் தனிச்சிறப்பையும், அதனால் அவர் அடைந்த பலனையும் க.நா.சு. பின்வருமாறு சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்.

“நவீன ஜேரோப்பியச் சிறுக்கதை இலக்கியப் பரிச்சயம் போலவே, தமிழில் பழைய யாப்புக் கவிதைகளின் பயிற்சியும் புதுமைப்பித்தனுக்கு அவரது சிறுக்கதை முயற் சிகளில் கைகொடுத்திருக்கிறது. சொந்தக் கற்பனை மேதையினாலும், யாப்புக் கவிதைப் பரிச்சயத்தை என்னாலும், உலக இலக்கியச் சிறுக்கதை அறிவினாலும், புதுமைப் பித்தனுக்குச் சிறுக்கதை எழுதும் கலை மிகவும் நேர்த்தியாகக் கைவந்திருந்தது. வேறுபலருக்கும் சொல்ல முடியாத தகுதி இது” (ரகுநாதன்; 2000:526).

இத்தகைய தகுதியின் காரணமாக, புதுமைப் பித்தன் தொன்மங்களை மறுஞக்கம் செய்யும் படைப்பு உத்தியைத் தம் சிறுக்கதைகள் பலவற்றில் கையாண்டு வெற்றி பெற்றுள்ளார். புதுமைப்பித்தன், இந்தியத் தொன்மங்களில் பரந்த வீச்சுடைய இராமாயணக் கதையைத் தீடக்கும் கதையாக்கிப் பகடி பண்ணுகிறார். இராமாயணக் கதையைத் தலைகீழாக்கி விகடம் பண்ணு வதற்குப் பாரதியைத்தான் முன்னோடி எனச்சொல்ல வேண்டும். நினைவான ராமாயணக் கதை என்று அவரே கிண்டலாகக் குறிப்பிடும் அவருடைய “குதிரைக் கொம்பு” என்ற கதையில் இராவணன் கதைத் தலைவன், இராம - லக்குமணர் எதிரிகள், முத்தவன் பரதனுக்குப் பட்டம் கட்டக் கூடாது, தனக்கே கட்டவேண்டும் என்று இராமன் லக்குவணோடு சேர்ந்து கலகம் பண்ணுகிறான். இதனால் நாட்டை விட்டுத் துரத்தப்படுகிறான். போகும் போது இராமன் சீதையைத் தூக்கிச் செல்ல, தொடர்ந்து சென்று இராவணன் சீதையை மீட்கிறான். முடிவில் இராம - லக்குமணர்கள் திருந்துகிறார்கள்! புதுமைப் பித்தனின் நாரத ராமாயணம், இராஜாஜீயின் பச்சாதாபம் கதைகளுக்குப் பாரதியின் குதிரைக்கொம்பு முன்னோடி யாகக் காணப்படுகிறது (ராஜ் கௌதமன்; “புதுமைப் பித்தன் எனும் பிம்மராட்சஸ்”; 20). இப்படித் தொன்மக் கதை மரபுகளை நவீன உத்தியால் கேவிச் சித்திரங்களாக்கிப் பகடி பண்ணுவது மேலை இலக்கியப் படைப்பாக்க உத்திகளிலிருந்து பெறப்பட்டது.

காலந்தோறும் தொன்மங்கள் மறுபடைப் பாக்கம் பெறுவது எல்லா மொழி இலக்கியங்களிலும் வழக்கமானதுதான் என்றாலும் புதுமைப்பித்தன் போன்றவர்கள் தொன்ம மரபுக் கதைகளைத் தம் படைப்பாக்கத்திற்குப் பயன்படுத்தும்போது புதிய மதிப்பீடுகளை அத்தொன்மங்களில் இடம்பெறச் செய்வதோடு, புதிய விமர்சனங்களையும் அதனுள் பொதிந்துவைக்கிறார்கள்.

வடமொழியில் முதல்காவியம் செய்த வான் மீகியே முதன்முதலில் அகலிகை தொன்மத்திற்கு இலக்கிய உருவம் கொடுத்தவர். தமிழில் முதன் முதலில் அகலிகைத் தொன்மம் இடம் பெற்ற நூல் பரிபாடல். மிகச்சருக்கமாக அகலிகைக் கதை இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது. பரிபாடல் கூறும் வடிவத்திலேயே கம்பர் தம் இராமகாதையில் இக்கதையை விவரித்துள்ளார்.

கம்பராமாயணத்தில் உள் எ பால காண்டத்தின் ஒன்பதாவது படலமாக “அகலிகைப் படலம்” அமைந்துள்ளது. இது 28 பாடல்களைக் கொண்டது. இராமனுக்கு விசுவாமித்திர முனிவர் கூறியதாகவே இராமாயணத்தில் அகலிகையின் கதை உள்ளது. தொன்ம பெண் பாத்திரங்களில் சுவாரசியம் மிகுந்தவளாக, சர்ச்சைக்குரியவளாக அகலிகை (அகல்யா) கவனிக்கப்படுகிறாள். அகல்யா என்றால் அழகின்மை இல்லாதவள் என்று பொருள். அத்தகைய பேரழகியை அடைய அனைத்து தேவர் களும் நினைத்தனர். அதில் முக்கியமாக இந்திரன் அவள் மேல் தீரா மையல் கொண்டிருந்தான். சுயம் வரத்தில் வென்ற கோதமர் அகலிகையை மனைவியாக்கிக்

கொள்கிறார். இந்த தொன்மத்தின் ஒரு முக்கிய விடயம் கோதமமுனிவர் அகலிகையைவிட அதிகவயது மூத்தவர். தக்க தருணம் பார்த்து இந்திரன் அகலிகையை அடைகிறான். அந்த சமயத்தில் அகலிகைக்கு அது தன் கணவன் இல்லை என்று தெரிகிறது. ஆனாலும் அவள் தடுக்கவில்லை. இதனை கம்பனின் கவிமொழி இவ்வாறு சொல்கிறது:

“புக்கு அவளோடும் காமப் புதுமண மதுவின் தேறல்

ஒக்கஉண்டு, இருத்தலோடும், உணர்ந்தனள், உணர்ந்த பின்னும்

தக்கது அன்று என்ன ஓராள், தாழ்ந்தனள் இருப்பத், தாழா

முக்கண்ணன் அனைய ஆற்றல் முனிவனும் முடுக்கிவந்தான்”

கம்பனுக்கு அகலிகை “தாழ்ந்தனள்” ஆகிறாள். கோதமன் “தாழா முக்கண்ணன் “ ஆகிறான். எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான இந்திரனுக்கு “தீயவனே” என்று எந்த அடைமொழியும் இல்லை.

இதுபோன்ற கிரேக்க தொன்மக் கதையில் Zeus என்னும் கடவுள் Amphitryon என்பவரின் மனைவி Alcmeneஜை நயவஞ்சகமாக அடைகிறான். அகலிகை மாதிரியே Alcmene உம் தன் கணவனைப் போல வேடமிட்டு வந்த Zeus இடம் ஏமாறுகிறான். ஆனால் அங்கே அவளின் அந்த செயலை பழிபாவமாகவும் தான் சுக்துக்காக செய்த செயலாகவும் பார்க்கப்படவில்லை.

கம்பருக்குப் பின்னர் அகலிகைத் தொன்மத்தை விரிவான வகையில் தனிநூலாக 295 வெண்பாக்களால் உருவாக்கியவர் வெள்ளைக்கால் சப்பரமணிய முதலியார். புதுமைப்பித்தன் அகலிகைத் தொன்மத்தை கையாண்டு அகல்யை (1939). சாபவிமோசனம் (1943) என்ற இரண்டு சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். அகலிகை இராமனால் சாபவிமோசனம் பெற்றினின் வாழ்ந்ததாகப் புதுமைப்பித்தனால் கற்பனை செய்யப் பட்ட வாழ்க்கையை சாபவிமோசனம் பேசகின்றது. தொன்மக் கதையாகவே, தொன்மக் கதையின் நீட்சியாகவே இதனை புதுமைப்பித்தன் படைத்துள்ளார்.

கோதம முனிவனின் (கணவன்) சாபத்தினால் கல்லாகிப் போனவள் அகலிகை. இந்திரனிடம் தெரியாமல் சோரம்போனதால் அவனுக்கு கிடைத்த தண்டனை கல்லாகிவிடும் சாபம்தான். சிறிது காலத்தின் பின்னர் அந்தப்பக்கமாக வந்த இராமனின் கால் பட்டு அகலிகை மீண்டும் உயிர் பெறுகிறாள். பிற்கொரு தருணத்தில் சீதையுடன் உரையாடும் அகலிகை, பதினான்கு வருடம் வனவாசமிருந்து திரும்பும்போது அயோத்தி மக்களுக்கு சீதை புனிதமானவள் என்று காணப்பட்டதற்காக இராமனின் கட்டளைப்படி சீதை தீக்குளித்ததை அறிந்து வெகுண்டு, “என்னை உயிர்ப் பித்த இராமனா இப்படிச்செய்தான்” என்று மனம் நொந்து மீண்டும் கல்லாகிப் போனாள். இதுதான் புதுமைப் பித்தனின் சாபவிமோசனம். தொன்மையை உடைத்து புதிய ஒளியை பாய்ச்சுகின்ற அற்புதமான படைப்பு.

இச்சிறுகதையின் தொடக்கத்தில் புதுமைப் பித்தன் இரத்தினச்சுருக்கமாக இப்படி ஒரு முன்னுரை தருகிறார்.

“ராமாயண பரிச் சயமுள் எவர் களுக்கு இந்தக் கதை பிடிப்பாமல் (பிடிக் காமல் கூட) இருக்கலாம். அதைநான் பொருட்படுத்தவில்லை”

தன்னுடைய கதைக்கு தொன்மைவாதிகளிட மிருந்து எதிர்ப்பு வரும் என்று எதிர்பார்த்திருந்த மையாலேயே குறிப்பிட்ட முன்னுரையுடன் சாப விமோசனத்தைப் படைத்திருக்கிறார்.

அகலிகை இராமனால் சாபவிமோசனம் பெறுவதில் கதை தொடங்குகின்றது. இராமன் கால் துகள் பட்டுச் சிலை பெண் னாகிறது. “நெஞ்சினால் பிழை செய்யாதவளை நீ ஏற்றுக் கொள் நூவதுதான் பொருந் தும்” என் கிறார் விசுவாமித்திரர் கோதமனிடம். சாபவிமோசனத்தில் தொன்மம் உடைகின்ற முதல் சந்தர்ப்பம் இது.

அகலிகை களங்கமற்றவள் என்பதை கோதமர் ஏற்றுக்கொள்கிறார். ஆனால் ஊர் அவளைத் தூற்றுகிறது. “சாபவிமோசனம் கண்டாலும் பாப விமோசனம் கிடையாதா?” கதையின் முதல் பகுதி முழுவதிலும் இது தொடர்கிறது.

சாப விமோசனம் கதையின் இரண்டாம் பகுதி, இராமன் கதை என்ற ஒற்றைத் தொன்மத்திற்குள் இயங்கும் சீதை, அகலிகை என்ற இரட்டைத் தொன்மங்களைக் குறித்தது. அதாவது சீதைத் தீக்குளிப்பு ஒரு தொன் மம்; இத் தொன் மம் கற்புநெருப்புலகம் என்பதோடு தொடர்புடையது. அகலிகை கல்லுயிர் பெறல் மற்றுமொரு தொன்மம்; இத்தொன்மம் கற்புஷ்டல் + மனம் என்பவற்றோடு தொடர்புடையது. இந்த இரண்டு தொன்மங்களையும் இணைக்கும் தொன்மம் இராமன் குறித்த தொன்மம். சீதை, அகலிகை என்ற இரண்டு தொன்மங்களுக்குள் இயங்கும் செயற்பாடுகள் ஒரே வாய்பாட்டில் இயங்குகின்றன. ஒத்த வாய்பாட்டில் இயங்கும் இக்கதைகளில் மாறுபடும் மதிப்பீடுகள் குறித்த விசாரணையே புதுமைப்பித்தனின் சாபவிமோசனம் முன்வைக்கும் சிக்கல். இச்சிக்கல் அகலிகை வழியாக எழுப்பப்படுகிறது. தொன்மத்தில் இது அகலிகையின் குரலாக ஒலித்தாலும், வரலாறு நெடுகிலும் பெண்களின் ஒற்றைக் குரலாகவே எதிரொலிக்கிறது (பேராசிரியர் நா.இளங்கோ; இணையம்).

சீதை சிறை மீட்புக்குப் பின் சீதையும் இராமனும் ஒருநாள் அகலிகையைக் காண வருகின்றனர். அகலிகை, சீதை இவர்களின் தனித்த உரையாடலில், ராவணன் தூக்கிச் சென்றது, துன்பம், மீட்பு எல்லாவற்றையும் துன்பக்கறை படியாமல் சொன்னாள் சீதை. கதையின் உச்சம் இவ்வாறு தொடர்கிறது.

அக்கினிப் பிரவேசத்தைச் சொன்னாள். அகலிகை துடித்து விட்டாள்.

அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்? என்று கேட்டாள்.

அவர் கேட்டார் நான் செய்தேன் என்றாள் சீதை அமைதியாக.

அவன் கேட்டானா? என்று கத்தினாள். அவன் மனசில் கண்ணகிவெறிதான்டவமாடியது.

அகலிகைக்கு ஒருநீதி அவனுக்கு ஒருநீதியா? ஏமாற்றமா? கோதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா?

இருவரும் வெகுநேரம் மௌனமாக இருந்தனர்.

உலகத்துக்கு நிருபிக்க வேண்டாமா? என்று கூறி மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை.

உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிருபிக்க முடியுமா? என்றாள் அகலிகை. வார்த்தை வறண்டது.

நிருபித்து விட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகி விடப் போகிறதா உள்ளத்தைத் தொடவில் வையானால்? நிற்கட்டும் உலகம் எது? என்றாள் அகலிகை.

உள்ளாம் களங்கமற்று இருந்தாலே போதும் என்று அகலிகைக்கு பேசப்பட்ட அறம், சீதை விசயத்தில் உலகத்துக்கு நிருபிக்க வேண்டாமா? என்கிறதே, ஏன்? அகலிகைக்கு ஒரு நீதி அவனுக்கு ஒரு நீதியா? ஊருக்கு உபதேசம் செய்துவிட்டுத் தன் மனைவி என்கிற போது நியாயம் ஏன் மாறுகிறது? எது மாற்றுகிறது? கோதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா? என்று கொதிக்கும் அகலிகையீண்டும் கல்லாகிறாள்.

அகலிகையை புதுமைப்பித்தன் கல்லாக்காமல் இருந்திருந்தால், இராமனையே சுட்டெரித்திருப்பாரோ தெரியாது. பெண்மையின் தார்மீக கோபத்தை இராமாயண தொன்மத்தை உடைத்தலின் மூலமாக

புதுமைப்பித்தன் வெளிச்சமாக்கியுள்ளார் என்பது வெளிடைமலை!

3

“கண் ணகி உருவில் வீர வணக் கம் செய்யப்பட்ட கற்பை மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள் கேள்விக்கு உட்படுத்தினர்” என்று விமர்சகர் கேசவன் குறிப்பிடுகின்ற கருத்து, அக்கால எழுத்தாளர்கள் எவரினையும் விட, புதுமைப்பித்தனுக்கு மிகவும் பொருத்தமாக அமைகின்றது. பொன்னகரம், இரண்டு உலகங்கள், ஆண்மை, வாடா மல்லிகை, விழி, ஒப்பந்தம், சாப விமோசனம் முதலான உரைப் படைப்புகளில் புதுமைப்பித்தன் கற்பு பற்றி உளவியல், சமூகவியல் நோக்கில் அனுகியுள்ளார்.

அழக் கப்பட்ட மக்களின் குரலாகவே சிறுகதை என்ற இலக்கிய ஊடகத்தைக் கையாண்ட புதுமைப் பித்தன், கற்பு என்ற வாழ்க்கை மதிப்பால் பலவகை அழக் தங் களுக்கு ஆளாக்கப்பட்ட பெண்ணின் குரலைத்தன் படைப்புக்கள் பலவற்றிலும் ஒலிக்க விட்டிருப்பதோடு, அக்கருத்துக்களின் அனைத்து உளவியல், சமூகவியல் பரிமாணங்களையும், அது சிக்கலாக்கும் வாழ்க்கைக்க களங்கள் பலவற்றையும் தன்படைப்புக்களில் விரிவும், ஆழமு மாக விமர்சிக்கும் போக்கு, தனித்துவம் மிக்கது.

“என்னமோ கற்பு, கற்பு என்று கதைக்கிறீர்களே!

இதுதான் ஜ்யா பொன்னகரம்”

என்று உரத்த குரலில் பிரகடனம் செய்யும் “பொன்னகரம்”, இதிகாச மீள் உருவாக்கம் செய்து அகவிலைகையை மீண்டும் கல்லாக்கும் “சாபவிமோசனம்” முதலிய பரவலாக அறியப்பட்ட புதுமைப்பித்தனின் கதைகளில் மட்டுமன்றிப் பொதுவான வாசிப்புக் கவனத்தை அதிகம் பெற்றிராத அவரது பல சிறுகதைகளிலும் “கற்பு கற்பு என்று கதைப்பவர்” களின் கதையை, அவ்வாறு அவர்கள் கதைப்பதிலுள்ள முரண்பாடுகளை எவ்வித சமரசமுமின்றி வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.

“இந்தக் கற்பு, காதல் என்று பேத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்களே... அதெல்லாம் சுத்த ஹம்பக். சுத்தப் பொய். மனிதன் எல்லாவற்றையும் தனது என்று ஆக்கிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறானே அதில் பிறந்தவை. தன் சொத்து, தான் சம்பாதித்தது, கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்தது தனக்கே வேண்டுமென்ற ஆசை... தனக்கில்லா விட்டால், தனது என்று தெரிந்த, தனது இரத்தத்தில் உதித்த குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்க ஆசைப்படுகிறான். பெண்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி இருந்தால் அது எப்படி முடியும்? அதற்குத்தான் கல்யாணம் என்ற ஒன்றை வைத்தான். பிறகு தனக்குத் தெரியாமல் ஒன்றும் நடந்துவிடக் கூடாது என்பதற்குக் கற்பு என்பது பெருமை என்று சொல்லி வேலி கட்டினான்.”

கற்புக்கோட்டபாட்டின் தோற்றுவாயைப் பற்றித் தான் உள்வாங்கிக் கொண்டிருக்கும்

சமூகவியல் கருத்தைத் தனது “இரண்டு

உலகங்கள்” என்ற சிறுகதையில் இவ்வாறு மிக எளிமையாகவும், அங்கதப் போக்குடனும் முன் வைத்துள்ளார்.

“கற்பு”, “தியாகம்” என்ற மதிப்பீடுகளை எந்த தூழிலும் கைவிடாதவர்களாக இல்லாமல், உயிரும், உணச்சிகளும், பலவீனங்களும் கொண்ட இயல்பான மனிதர்களாக மட்டுமே பெண்களைக் காட்டும் யதார்த்த வாதப்போக்கே புதுமைப்பித்தனுடையது.

“இந்த இரத்தத்தை அந்தப் பிரம்மாவின் முஞ்சில் பூசிடுங்கோ”

என்று கூறியபடி உயிர்துறக்கும் விதவை “அலமி”யும்(வழி),

“நான் பரத்தையல்ல பெண்! இயற்கையின் தேவையை நாடுகிறேன்”

என்று கூறிக் கிணற்றில் உயிரைமாய்க்கும் “சரசு”யும்(வாடாமல்லிகை),

“அவன் கேட்டானா?”

என்று கண்ணகி வெறியுடன் தாண்டவமாடி, இராமனை திரஸ்கரித்து மீண்டும் கல்லாகும் “அகவிலைக”யும் (சாபவிமோசனம்), கற்பின் பெயரால் பெண்ணின் வாழ்வுரிமையை மறுக்கும் சமூகப் பொதுப்புத்தியின் மீது ஒங்கி அறைந்திருப்பதை எவராலும் மறுக்க இயலாது.

மனதால் எந்த ஆடவனையும் நினைக்காது தான் மனந்தவனையே தெய்வமாக நினைத்து வழிபடவேண்டும் என்று சங்க இலக்கியம், திருக்குறள், காப்பியங்கள் முதலான இலக்கியங்கள் வழியாகச் சொல்லப்பட்டுவரும் செய்தியை “சாபவிமோசனம்” சிறுகதை மாற்றிக்காட்டியது.

“மனத்தாய்மையில் தான் கற்பு. சந்தர்ப்பத்தால் உடல் களங்கமானால் அபலை என்ன செய்ய முடியும்?”

என்று “அகல்யை” (ணாழியன்; 24.08.1934) சிறுகதையில் கௌதமர் மூலமாக கேள்வி எழுப்புகின்ற புதுமைப்பித்தன் சாபவிமோசனத்தில்,

“நெஞ்சினால் பிழை செய்யாதவளை நீ ஏற்றுக் கொள்ளுவது தான் பொருந்தும்”

என்று விசாவாமித்திரர் மூலமாக கோதமனுக்கு பதில் சொல்லுகிறார். இதுதான் புதுமைப்பித்தனின் கற்புக்கோட்பாடாகும். இந்தப் பிரதியின் உயிர் எதுவெனில், இந்திரனின் கபட நாடகத்தால் கோதமன் மூலம் சாபம் பெற்ற அகவிலை, பின்னாளில் கோதமனே விரும்பி வந்து தன்னைத்தழுவும்போது இந்திர நாடகம் மனத்திரையில் தோன்ற, அவளது நெஞ்சம் கல்லாய் இறுகி கற்சிலையாகிறாள். கோதமன் கைக்குள் சிக்கிக் கிடந்தது ஒரு கற்சிலை. அகவிலைகையின் மனச்சுமை மடிந்தது. கற்சிலையாவது அவளது பெண்ணியச் சுதந்திரமாகும்.

அகவிலைக மீண்டும் கற்சிலையாவது உளவியல் சார்ந்தது என்றபோதிலும், அறங்கள் குறித்த அவளின் விசாரணை சமூகக் கட்டுமானங்கள் பற்றியது. சாப விமோசனத்தில் அகவிலைக வாயிலாக புதுமைப்பித்தன் இரண்டு விவாதங்களைதொடங்கிவைக்கிறார்.

ஒன்று, மனிதனாதர்மா எது முக்கியம்?

இரண்டு, உள்ளமா? உலகமா?

இரண்டில் எதற்கு உண்மையாய் இருத்தல் வேண்டும் என்ற கேள்வியையே முன்மொழிந்துள்ளால். கைகேயிடம் உரையாடும் தருணத்தில் அகவிகை தர்மங்கள் குறித்த சர்ச்சையைக் கிளப்புகிறாள்:

“மனிதருக்குக் கட்டுப்படாத தர்மம், மனித வம்சத்துக்குச் சத்துரு”

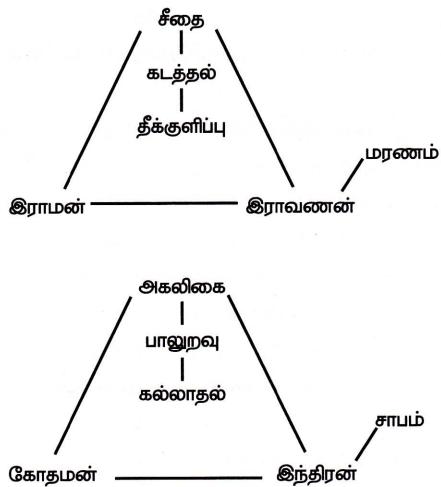
இது அகவிகையின் வாதம். இதுவே புதுமைப் பித்தனின் மெய்யியல். இந்த மெய்யியலில் தர்மத்துக்கு முதன்மையில்லை. மனிதத்திற்கே முதன்மை.

“உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகத்துக்குநிருபிக்க முடியுமா?”

என்ற வாதத்தில் அகவிகை உள்ளமா? உலகமா? என்ற கேள்விக்கு அவளே விடையையும் முன் வைக்கிறாள். உலகம் எது? என்ற அகவிகையின் கேள்வியே இதற்கு பதிலாகிறது. காலம், இடம், நபர் சார்ந்து உண்மைகள் மாறுபடும் போது உலகம் என்பது எது? என்ற கேள்வி எழுகிறது.

சீதை, அகவிகைகத் தொன் மங்களின் செயற்பாடுகளை இரண்டு வரை படங்கள் மூலமாக பேராசிரியர் நா.இளங்கோ (இணையம்) பின்வருமாறு விளக்குகிறார்.

சீதை அகவிகை தொன்மங்களின் செயற்பாடுகள்

மேலே உள்ள வரைபடங்கள், இரண்டு தொன்மங்களும் செயல்பாடுகளின் வழி ஒரே வாய் பாட்டில் இயங்குவதை உணர்த்துகின்றன. இரண்டு தொன் மங்களிலும் இராமனும் கோதமனும் பரிசுத்தமானவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆனால் பரிசுத்தமாயிருக்கும் போது பெண்களும் அப்படியிருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பதில்- நிர்ப்பந்திப்பதில் என்ன தவறு? என்பது போன்ற தர்க்கம் இரண்டு தொன்மங்களிலும் கட்டுமைக்கப்படுகிறது.

ஆனால் இராவணன், இந்திரன் ஆகிய இரண்டு ஆண்களின் பாலியல் மீறல்கள் ஓரங்கட்டப் படுகின்றன. ஆண்களின் பாலியல் மீறல்கள் உள்ள சமூகத்தில் பெண்கள் உடலாலும் மனத்தாலும்

களங் கப்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திப்பது எப்படிச் சாத்தியமாகும். “ஆப்பிளின் ஒரு பாதியைத் தின்றுவிட்ட பிறகு முழு ஆப்பிளைக் கையில் வைத்திருக்க முடியாது என்பதைப்போல்” என்று இதனை விளக்குவார் எங்கல்ஸ் (எங்கல்ஸ், குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றும், ப.110).

சீதையின் தீக்குளிப்பு அகவிகையின் மனதில் கோபக்கனலை எழுப்பிவிடுகிறது. அவர் கேட்டாரா? என்று இயல்பாகத் தொடங்கிய அகவிகையின் பேச்சில் இராமன்தான் கேட்டான் என்று தெரிந்ததும் அவன் கேட்டானா? என்று அனல் வீசத் தொடங்குகிறது. இதனைக் கண்ணகி வெறி என்கிறார் புதுமைப்பித்தன். தீக்குளிப்பு பற்றிய சீதையின் எதிர்வினை என்னவாக இருந்தது? அகவிகைபோல் வெளிப்படையாக எதிர் குரல் எழுப்பவில்லை சீதை. மாறாக, “உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா? என்று கூறி மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை.” என்ற புதுமைப்பித்தன் வரிகளில் வரும், மெதுவாகச் சிரித்தாள் என்பதில் சீதையின் கேலியும், கிண்டலும், கோபமும், ஆத்திரமும், இயலாமையும், அழுகையும் அடுக்கடுக்காக வெளிப்படுவதை உணரும்தியும். உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா? என்று வேண்டுமென்றே அகவிகையின் கோபத்தைக் கிளரிவிடும் வார்த்தையைக் கையானுகிறாள் சீதை. தான் பேசாத்தையெல்லாம், பேச வேண்டியதையெல்லாம் அகவிகை பேசகிறாள் என்பதால்.

பேசட்டும்.. பேசட்டும்.. வரலாற்றின் வழி நெடுகிலும் ஒடுக்கப்பட்ட பெண்களின் குரல், குரல்வளை நெரிக்கப்பட்ட பெண்களின் கோபக்குரல், உள்ளுக்குள் மகிழ்கிறாள் சீதை. சீதையின் மௌனம், சீதை பேசாத பேச்சு அது. இங்கு புதுமைப்பித்தனின் அகவிகை “சிறுகு முளைத்த பெண்”னாகிறாள்.

அகவிகைத் தொன்மத்தை மறுபடைப்பாக்கம் செய்த அனைவரும் உளவியல் அனுகுமுறையிலேயே இத்தொன்மத்தை அனுகியுள்ளனர். சாபவிமோசனத் தின் பின்னர் வாழுத்துவங்குகின்ற அகவிகை, கோதமன் இருவரினதும் உள்ளக்கடலில் கொந்தனிக்கின்ற பேரலைகளை புதுமைப்பித்தன் கலைநுட்பத்தோடு படம்பிடித்துள்ளார். மாதிரிக்கு சில அலைகள்:

(அ) கோதமனுக்கு அவளிடம் முன் போல் மனக்களங்களின்றிப் பேசநாவெழுவில்லை.

அவளை அன்று விலைமகள் என்று சுட்டது, தன் நாக்கையே பொக்க வைத்து விட்டது போல இருக்கிறது. என்ன பேசவது? என்ன பேசவது?

(ஆ) அவர்களது மனசில் பூர்ணமான கனிவு இருந்தது. ஆனால் இருவரும் இருவிதமான மனக்கோட்டைக்குள் இருந்துதவித்தார்கள்.

(இ) கோதமனுக்குத் தான் ஏற்றவளா என்பதே அகவிகையின் கவலை. அகவிகைக்குத் தான் ஏற்றவனா என்பதே கோதமனின் கவலை. சாலையோரத்தில் புத்திருந்த மலர்கள் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

(ஈ) அவள் மனசில் ஏறிய கல் அகலவில்லை. தன்னைப்

பிறர் சந்தேகிக்காதபடி

விசேஷமாகக் கூர்ந்து பார்க்கக் கூட இடங் கொடாதபடி நடக்க விரும்பினாள். அதனால் அவர் நடையில் இயற்கையின் தன்மை மறைந்து இயல்பு மாறியது. தன்னைச் சூழ நிற்பவர்கள் யாவருமே இந்திரர்களாகத் தென்பட்டார்கள். அகலிகைக்குப் பயம் நெஞ் சில் உறையேறிவிட்டது. அந்தக் காலத்திலிருந்த பேசுக் கீழோடிப் போயின. ஆயிரம் தடவை மனசுக்குள் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிப் பாடம் பண்ணிக்கொண்டு, அந்த வார்த்தை சரிதானா என்பதை நாலுகோணத்திலும் ஆராய்ந்து பார்த் துவிட்டுத் தான் எதையும் சொல்லுவாள். கோதமன் சாதாரணமாகச் சொல்லும் வார்த்தை களுக்குக் கூட உள்ளர்த்தம் உண்டோ என்று பதைப்பாள்.

வாழ்வே அவனுக்கு நரக வேதனையாயிற்று.

4

“உரைநடை வரலாற்றில் புதுமைப்பித்தனுக்கு முக்கியமான ஒர் இடம் உண்டு. இலக்கியத்திற்கேற்ற வசனத்தை எழுதியவர் என்ற பெருமை அவருடையதே” என்று பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி “தமிழில் சிறுக்கதை களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்” (பக்.50) என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், “புதுமைப் பித் தன் வாழ்க்கையும் சிறுக்கதையும்” என்ற கட்டுரையில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

“புதுமைப்பித்தனது நடை, இன்று புதிய வசன நடைக் குச் சிறந்த எடுத் துக்காட்டாகக் காட்டப்படுகிறது. இந்நடையைப் பற்றிக் கூறும் அழகிரிசாமி அவர்கள், புதுமைப்பித்தன் இலக்கியம் தமிழ் நாட்டு வசன இலக்கியத்தின் சொத்து, அவர் வசன இலக்கிய மன்னர் என்று கூறுகிறார் (நான் கண்ட எழுத்தாளர்கள், பக்கம் 82). தம் நடையைத் தவணைப் பாய்ச்சல் நடை என்று அவரே குறிப்பிட்டுள்ளார் (இணையம்).

புதுமைப்பித்தனின் படைப்புலகத்துக்குள் முதலில் காலடி எடுத்து வைக்கும் வாசக்களைக் கவர்வது அவரது மொழி. அவரது மொழி, “சுயமானது” அவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது; என்றெல்லாம் நாம் கூற விரும்புகிறோம். அவரது நடையில் அவருடைய ஆளுமை வெளிப்படும் கோலங்கள் நூதனமானவையாகவும் எண் ணற் ற வகை பேதங் கள் கொண்டவையாகவும் வெளிப்படுகின்றன. மொழியைப் பண்டிதத்துகளின் சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுவித்து மக்களுக்குச் சொந்தமாக்கும் பெருமுயற் சியில் பாரதிக்கு ஈடான சாதனை இது. மொழி எந்தளவிற்கு மனித மனங்களுடன் நெருங்குகிறதோ அந்தளவுக்குத்தான் அது படைப்பு மொழியாக உயிர்ப்பு கொள்கிறது என்ற உண்மையின் வற்புறுத்தல் இது (பார்க்க, சுந்தரராமசாமி; “புதுமைப் பித்தன் கதைகள்”; 2001:42,43).

வாசக மனத்தில் நுட்பமான, வலிமையான,

ஆழமான அதிர் வுகளை எழுப் பி அவர் களது அனுபவங்களை எல்லையற்று விரித்துக்கொண்டு போவதே புதுமைப்பித்தன் மொழிநடையின் நோக்கம். இந்த நோக்கத்தினை “சாபவிமோசனம்” பிரதி முழுமையாக நிறைவேற்றியிருக்கிறது என்பது முகில்மூடாத உண்மை.

நடை வேறுபாடுகளில் பல்வேறு சோதனை களைச் செய்து பார்த்தவர் புதுமைப்பித்தன். “கருத்தின் வேகத்தையே பிரதானமாக்கிக் கொண்டு வார்த்தை களை வெறும் தொடர்பு சாதனமாக மட்டும் கொண்டு தாவித் தாவிச் செல்லும் நடை ஒன்றை நான் அமைத்தேன். அது நானாக எனக்கு வகுத்துக்கொண்ட ஒரு பாதை. அது தமிழ்ப் பண்புக்கு முற்றிலும் புதிது” என்று புதுமைப்பித்தன் கூறியுள்ளார். தன்மூலம் ஒரு நடையையே உருவாக்கிப் பின்வற்றியுள்ளார் என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. இது அவர் கூறுகின்ற தவணைப் பாய்ச்சல் நடை. ஒரு நேர்கோட்டில் ஒரு தொடரிலிருந்து மற்றொரு தொடருக்குச் சொற்கள் தாவிச்சென்று, நின்று பொருளைத் தருவது தவணைப் பாய்ச்சல் நடையாகும். வாக் கியம் என்பது எழுவாயும் பயனிலையும் வேற்றுமையேற்ற சொற்களும் அடங்கியது. நடையில் ஒன்று எழுவாய் இருக்கும்; பயனிலை இருக்காது. எழுவாயால் பயனிலை உய்த்துணரப்படும். இந்த நடையில் புதுமைப்பித்தனின் சிந்தனை வேகம்தான் புலப்படுகிறது. அவர் கருத்துக்களைக் கொட்டுவது தெரிகிறது. பின்வரும் சாபவிமோசன வரிகள் இதனை மெய்ப்பிக்கின்றன.

“விசுவாமித்திரிருக்குப் புரிந்து விட்டது. இவள் அகலிகை. அன்று இந்திரனுடைய மாய வேஷத்துக்கு ஏமாறிய பேதை மீதிருந்த அளவுக்குள் அடங்காத பாசத்தின் விளைவாக, தன் உடம்பை, மாய வேஷத்தால் ஏமாறி, மாகப்படுத்திக் கொண்டவள். கோதமனின் மனைவி. அவ்வளவையும் ராமனிடம் சொல்லுகிறார். அதோ நிற்கும் புற்று இருக்கிறதே; அதில் வலை முட்டையில் மோனத்தவங்கிடக்கும் பட்டுப்பூச்சி போலத் தன்னை மறந்து நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து இருக்கிறான். அதோ அவனே எழுந்து விட்டானே.”

படைப்பாளன் தன் மனதில் உருவாக்கும் உள்ளத்து வெளிப்பாட்டைக் கதை பாத்திரத்தின் வாயிலாக வெளிப்படுத்திப் படிப்பவர் மனதில் பதிய வைக்கும் ஒருவகை மொழிப்பாங்கு உணர்ச்சி நடை என்னாம். “எடுத் துக்கொண்ட ஒரு விஷயத்தை உயிரோடு, உணர்ச்சியோடு பிரதிபலிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த நடை. கையாளும் நடையின் பெருமிதத்துக்கு ஏற்ப மிக ஆழ்ந்த விஷயம்; கதையின் உருவும் பூரணத்துவம் பெற்றது” உருவும் கதைப் போக்கும் தனித்தன்மை பெற்றவை; என்று கு.அழகிரிசாமி புதுமைப் பித் தனின் கதை களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். “சாபவிமோசனம்” கதையில் பின் வரும் பகுதி உணர்ச்சிநடைக்கு உதாரணமாக அமைகிறது.

“அவள் மனச ஓரேயடியாகச் சுடுகாடு மாதிரி வெந்து தகித்தது. சிந்தனை திரிந்தது. “தெய்வமே!

சாபவிமோசனம் கண்டாலும் பாப விமோசனம் கிடையாதா?" என்று தேம்பினாள். யந்திரப் பாவை போல அன்று கோதமருக்கும் சதானந்தருக்கம் உணவு பரிமாறினாள். மகனும் அன்னியனாகிவிட்டான். அன்னியரும் விரேதிகளாகி விட்டார்கள். இங்கென்ன இருப்பு? என்பதே அகலிகையின் மனச அடித்துக் கொண்ட பல்லவி."

"சிறுகதை மர்மங்களை நன்கறிந்துள்ள "புதுமைப்பித்த" னின் கதைகளுக்கிடையே திரியும் பொழுது ஒரு கவி- யுலகிலே திரிகின்ற உணர்ச்சி எனக்குவருகிறது. இவருடைய கதை ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனி அநுபவ முத்திரை பெற்றிருக்கிறது. ஒவ்வொன்றி லும் உண்மையின் நாதம் தொனிக்கிறது. இவருடைய சில கதைகளை ரஸம் ததும்புகின்ற பாடல் கள் என்றே சொல்லி விடலாம்; ஏன் ரா.ஸ்.தேசிகன் ("புதுமைப் பித்தன் கதைகள்" முன் னுரை; 2.2.1940) கூறுகின்ற கருத்து சாபவிமோசனத்துக்கு சாலவும் பொருந்துகிறது. ஏனெனில், "சாப விமோசனம்" சிறுதையில் உரைநடை, கவிதைக்குரிய காம்பியத்துடனும் நுண்ணுணர்வுடனும் தொழிற்பட்டிருக்கின்றது. எடுத்துக்காட்டாக சில வரிகள்:

"அந்தக் காட்டுப் பாதையில் கல்லில் அடித்து வைத்த சோகமாகப் பேதமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கும் தூறவி போன்ற இயற்கையின் மடியிலே கிடக்கிறாள். தூரியன் காய் கிறது. பனி பெய் கிறது. மழை கொழிக்கிறது. தூசும் தூம்பும் குருவியும் கோட்டானும் குந்துகின்றன; பறக்கின்றன. தன் நினைற்ற தபஸ்வியாக -கல்லாகக் கிடக்கிறாள்."

தொன்ம - இதிகாசக் கதைகளை அடியொற்றி எழுந்த "சாபவிமோசனம்" சிறுகதையில் அதிகமான வடமொழிச் சொற்பிரயோகங்கள் உள்ளன. சிறிய பெரிய வாக்கியங்களுடன் அங்கத்தச்சவை மூலமான மூலமான எள்ளல்நடை காணப்படுகின்றது. கவிதையில் கையாளுவது போன்ற உவமை, உருவக அணிகளின் பியோகங்களும்ள்ளன. சொல்லாற்றித் திறன் இரசனை யுணர்வை மீட்டுவதுடன் கருத்துச் செறிவையும் பாய்ச்சு கின்றது. சொற்களின் சேர்மானத்தில் கூடும் நூதனமும் புத்துணர்ச்சியும் அழகும் பொருளாழும் சாப விமோசனம் சிறுகதையை சிகரத்துக்கு கொண்டு செல்கிறது.

5

"நவீன் எழுத்தாளர்களுள் புதுமைப்பித்தன் அளவு விமர்சனத்துக்கு உள்ளான வேறு ஒரு எழுத்தாளன் இல்லை எனலாம். இந்த விமர்சனம் போற்றுத் தூற்றுதலும் நிறைந்தது; என்று பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் கூறுகின்றார். "விமர்சனத்தைவிட ஆழ்ந்த விமர் சனத்தை உருவாக் குபவை படைப்புகள் தாம். புதுமைப்பித்தனோ சமூக விமர்சனத்தையே தன் உயிராகக் கொண்டபடைப்பாளி; (சுந் தரராமசாமி; 2001:33). என வேதான்

புதுமைப்பித்தனே பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"விமர்சர்களுக்கு ஒரு வாழ்த்தை. வேதாந்திகள் கைக்குள் தீக்காத கடவுள் மாதிரிதான் நான் பிறப்பித்து விட்டவைகளும். அவை உங்கள் அளவு கோல் களுக்குள் அடைப்பாதிரிக்கிறதால் நானும் பொறுப்பாளி யல்ல. நான் பிறப்பித்து விளையாடவிட்ட ஜீவராசிகளும் பொறுப்பாளிகள்லை; உங்கள் அளவு கோல்களைத் தான் என் கதைகளின் அருகில் வைத்து அளந்து பார்த்துக் கொள்கிறீர்கள் என்று உங்களுக்குச் சொல்லி விட விரும்புகிறேன் ("காஞ்சனை" முன் னுரை; 23.12.1943).

புதுமைப் பித்தன் எழுதிய கதைகளில், சாபவிமோசனம், காஞ்சனை போன்ற கதைகள் கடுமையான விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகின. புதுமைப் பித்தனே காஞ்சனை முன் னுரையில் இதனை இவ்வாறு உறுதிசெய்துள்ளார். "காஞ்சனைக்குப் பிறகு சாப விமோசனம் இதேமாதிரி அவதிக்கு உள்ளாயிற்று. முக்கால் வாசிப்பேருக்கு அந்தக் கதை பிடிக்க வில்லை".

சாபவிமோசனம் கதையின் மீது கடுமையான விமர்சன குண்டுகளைப் பொழிந்தவர் அசோக மித்திரன். "சாபவிமோசனம்" சிறுகதை எனும் இலக்கணத்திற்குச் சற்று விலகியே உள்ள படைப்பு. இருபதாண்டுகளுக்கும் அதிகமான காலப்போக்கை விவரிக்கும் கதையாகும்! இது அசோகமித்திரன் கூறும் முதற் குற்றச்சாட்டாகும். சிறுகதை என்பது இவ்வளவு ஆண்டுகளைத்தான் உள்ளடக்கியதாக இருக்க வேண்டும் என்று இலக்கணம் இருக்கிறதா என்ன? சாபவிமோசனம் இருபது ஆண்டுகளை உள்ளடக்கி கிய தாக இருக்கிறது என்பதனால் அது சிறுகதை இலக்கணத்திலிருந்து விலகிவிட்டது என்று முடிவு கட்டும் அசோகமித்திரன் செல்லப்பாவின் கதையைப் பற்றி எழுதவரும்போது என்ன எழுதுகிறார் தெரியுமா? "செல்லப்பாவுடைய சிறுகதையாகிய "சரஸாவின் பொம்மை" அவருடைய இலக்கி கியக் கோட்டபாடுகள் பலவற் றையும் கோடிகாட்டுவதாக அமைந்திருக்கிறது. இக்கதையின் காலமும் பல ஆண்டுகளைத் தழுவுவதாக இருந்தாலும் சிறுகதையுணர்வை மீறிச் செல்வதில்லை; என்றே எழுதுகிறார் அவர். இதுவே அசோகமித்திரனின் சிறுகதை இலக்கணத்துக்கான அளவுகோல், புதுமைப்பித்தன் விஷயத்தில் வேறு விதமாகவும், செல்லப்பா விஷயத்தில் வேறு விதமாகவும் செயல் படுகிறது என் பதை உணர்த்தவில்லையா? என்று கேள்வி எழுப்பகிறார் தொ.மு.சி.ரகுநாதன் (புதுமைப்பித்தன் கதைகள்: சில விமர்சனங்களும் விஷயத்தனங்களும்; 2000:229).

புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் திருத்தத்துக்கு இடமளிக்கும் அவசரக்காலப் படைப்புக்கள் என்பதற்கு அசோகமித்திரன் "சாபவிமோசனம்" கதையையே உதாரணம் காட்டுகிறார். "சாபவிமோசனம்" கதையிலே ஒரிடம், அகலிகை கேட்கிறாள்: "அகலிகைக்கு ஒரு நீதி. இராமனுக்கு ஒரு நீதியா?" இது உண்மையில் கோதமனுக்கு ஒரு நீதி, இராமனுக்கு ஒரு நீதியா என்றிருக்க வேண்டும். இரு சிக்கல்களிலும் அபவாதம்

பெற்றவர்கள் மனைவிகள். அவசுகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் கணவன்மார்கள் மனநிலையே இந்த ஒப்பாய்வில் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று எழுதுகிறார் அசோகமித்திரன்.

புதுமைப்பித்தனின் சாபவிமோசனம் கதையில் மேற்குறித்த விமர்சனம் சம்பந்தப்பட்ட பகுதியை இங்கு மேற்கோள் காட்டுகிறோம்:

அக்கினிப் பிரவேசத்தைச் சொன்னாள். அகலிகைதுடித்து விட்டாள்.

அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்? என்று கேட்டாள்.

அவர் கேட்டார். நான் செய்தேன் என்றாள் சீதை அமைதியாக.

அவன் கேட்டானா? என்று கத்தினாள். அவள் மனசில் கண்ணகி வெறி தாண் டவமாடியது. அகலிகைக்கு ஒருநீதி, அவனுக்கொருநீதியா?

இங்கு அவதார புருஷனான அயோத்தி ராமனை “அவன்” என்று சற்றேனும் மரியாதை இல்லாமல் சொன்னது, அசோகமித்திரனால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை என்று ரகுநாதன் (2000:230) குறிப்பிடுகிறார்.

பேராசிரியர் சி.சிவசேகரம் அசோகமித்திரனின் இத்தகைய விமர்சனங்களுக்கு பின்வருமாறு விளக்கம் தருகிறார்.

“அசோகமித்திரன் கட்டுரையில் அவர், தனது இந்து- இந்திய மனோபாவக் கண்ணோட்டத்தில் முன்வைக்கும் கருத்துக்களில் குறைபாடுகள் உள்ளன. அகலிகை ராமனிடம் அகலிகைக்கு ஒருநீதி, ராமனுக்கு ஒரு நீதியா? என்று கேட்பது கௌதமனுக்கு ஒரு நீதி, ரமானுக்கு ஒரு நீதியா என்று அமைந்திருக்க வேண்டும் என்று அவர் வாதிடுகிறார். புதுமைப்பித்தனின் கேள்வி “ஆனுக்கு ஒரு நீதி, பெண்ணுக்கு ஒரு நீதியா?” என்பதுதான். கணவன்மார்களின் மனநிலையிலேயே ஒப்பாய்வு நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற அசோகமித்திரனின் வாதம் ஆண்-பெண் சமநீதிக் கோட்பாட்டைத் தவறவிடுகிறது. ராமனைப் புதுமைப்பித்தன்

சித்திரித்த விதமும், இறைத்தத்துவம் பற்றிய அவரது பார்வையும் அசோகமித்திரனுக்கு ஏற்படையனவாக இல்லை(காலச்சுவடு இதழ்15; 1996).

புதுமைப்பித்தனின் இந்தச் சாப விமோசனம் கதை ஆழ்ந்து படிப்போர்க்கு இரண்டு சிக்கல்களை எழுப்பியிருப்பதாக பேராசிரியர் க. கைலாசபதி கருதுகிறார்.

1. நெருக்கடி ஏற்படும் பொழுது கணவன் மனைவி உறவுப் பிரச்சனை எப்படித் தோன்றுகிறது,

அதாவது மனித உறவுகள் பற்றிய சிக்கல்.

2. ஒழுக்கம், அறம் என்பவைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் எவ்வாறு முரண்பாடு தோன்றுகிறது,

அதாவது அறவியல் - பெற்றுள்ள வலிமை பற்றிய சிக்கல்.

மனித உறவுகள் பற்றிய சிக்கலையும், அறவியலின் வலிமை பற்றிய சிக்கலையும் பேசும் சாப விமோசனம் இச்சிக்கல்களுக்கு வெளிப்படையாக விடைக்குறிவில்லை என்று பேராசிரியர் க.கைலாசபதி “அடியும் முடியும்” (ப.156) நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

புதுமைப்பித்தன் எல்லாவற்றையும் போட்டு உடைத்தாரே தவிர அதற்கு மாற்றீடாக எதனை முன் வைத்தார் என்ற கேள்வி எழுவதுண்டு. புதுமைப் பித்தனுடைய இலக்கியக் கோட்பாட்டில் மாற்றீடு களுக்கு இடம் இல்லை. “முடிவில் தர்மத்துக்கு வெற்றி கொடுக்க வேண்டியது கதைத்தொழிலில் ஈடுபடு கிறவனுடைய கடமை; என்பதைப் புதுமைப்பித்தன் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. “தர்மம் இலக்கியத்தில் மட்டும் வெற்றி பெற்றுக் கொண் டிருப்பதால் வாழ்வு அப்படியோய்விடுமோ” என்று கேட்கிறார் அவர் (எம்.நுல்மான்: இணையம்).

சாப விமோசனத்தின் ஒவ்வொரு அமிசமும், தலைப்பு முதல் இறுதிக் குறியீடுவரை, ஒவ்வொன்றும் புதுமைப் பித்தனின் படைப் புத் திறனின் ஆழ் க் குவிவிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி யிருக்கிறது. அதனால் தான் அது சிகரச் சாதனைக்குரிய கலைப்படைப்பாக ஒளிர்கிறது.

“ஐவுகுமாரன் சிறுக்கதைகள்” வெளியீட்டு விழா 2015.4.11 அன்று கலாநிதி த. கலாமனி தலைமையில் யா/தேவரையாளி இந்துக்கல்லூரியில் நடைபெற்றது. வாழ்ந்துரையை திருத்தனியான் அவர்களும் அறிமுகவுரையை திருத்தனியான் அவர்களும் வெளியீட்டுரையை கலாநிதி கந்ததயா ஸ்ரீகணேசனும், மதியீட்டுரையை விரிவுறுப்பாளர் திரு கி. ரோஜேஸ்கல்லண்ணனும் நிகழ்ந்தினார்கள்.

நோல் வெளியீடு
நேதாமோகனின் “துணிச்சல்காரன்” கவிதைத்தொகுதி வெளியீட்டுவிழா திரு.க. பரணீதரன் தலைமையில் திருமறைக்கலாமன் கலைத்தாது அரங்கில் 2015.4.26 அன்று நடைபெற்றது. வாழ்ந்துரைகளை திரு.சத்தியவரதன், திருமதி மீரா அருள்நேசன் ஆகியோரும் வெளியீட்டுரையை திரு.வேலைன் தான் அவர்களும் மதியீட்டுரையை பேராசிரியர் ம. இருநாதன் அவர்களும் நிகழ்ந்தினார்கள்.

உன்னைப் பற்றி எழுதுதல்

உன்

ஒற்றைப் புன்னகைக்குள்
ஓளிந்திருக்கும்
ஆயிரமாயிரம் அர்த்தங்களை
கண்டு பிடிக்க முடியாது
திண்ணியவர்களில்
நானும் ஒருவன்.

உன் மிழுக்கேறிய

நடையின் கம்பீரத்தில் தான்
புமித்தாய் அடிக்கடி
தனக்குள்ளேயே
பெருமை கொண்டிருப்பான்.

வலிகளாயிரம் சூழ்

எண்ணுக்கணக்கற்ற

உன்

வரலாற்று வெற்றிகளால் தான்
பரவிப் பிரபந்தத்தின் மீள் எழுச்சி
உணர்ச்சி ததும்ப
சாத்தியமானது மீண்டும்
எம் மன்னில்.

ஒற்றை நாளில்

வெளிக்கிளம்பும்

உன்

ஒற்றைக் குரவில் தான்
எம்மைப்பற்றிய
அனேகமானவை தீர்மானிக்கப்பட்டன
உலகால்.

அநித்தியத்தில் உறையும்

மன்னில் உன் நிச்சயமான

தீர்க்க திரிசாங்களை கண்டு

தான்

எதிர்காலத்தை அறியும்

தேடலுக்குள் தள்ளப்பட்டோம்.

மாய உலகில்

இப்போதும்

உன்னால் மூட்டப்பட்ட

தீயில் தான்

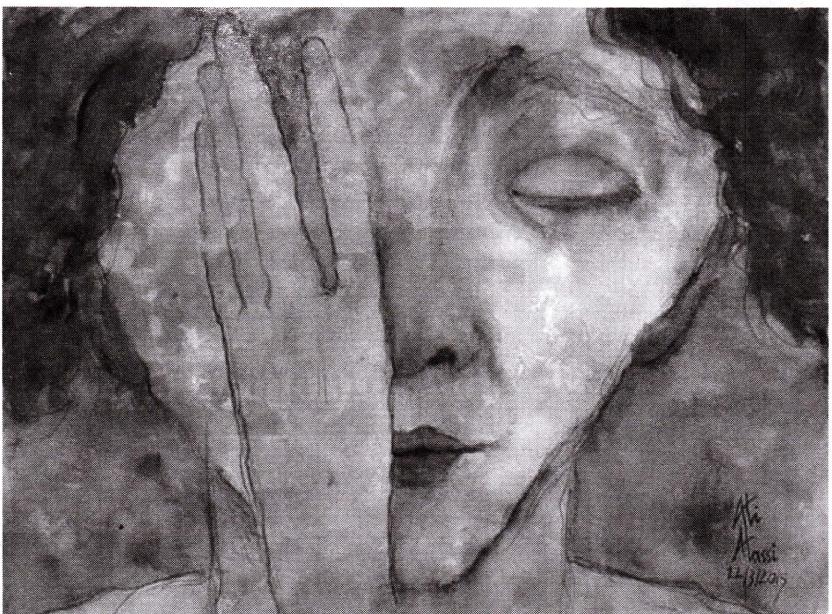
குளிர்காய்கின்றனர்

குள்ள நரிகள்.

நீ பரிபுரணமானவன்

நிமிர்த்த முடியாத கனம் நிறைந்த

ஒற்றைச் சிலுவையை

முதுகில் தாங்கியவன்

அரிதார வெளியாய்

கிடக்கும்

இக்கொடு வெளியின்

இன்றைய

கால நேர சுசி கூட

உன்னைப்பற்றித் தான்

சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இன்றும் வழுமை போல

வாகன நெரிசல்கள்,

நகர இரைச்சல்கள்

இன்னும் இன்னுமாய்

எவ்வளவோ

என்னத்தை எழுதியும்,

என்னத்தை பாடியும்

என்ன

உன்னை எழுதாத விரல்களும்

உன்னை பதியாத எழுதுகோலும்

என்றைக்குமே

துரதித்டம் நிறைந்தவையே.

கொடு நகரத்து ஆவிகள்

இருளின் கனவை புரியா

நகரில் தான்

இன்னுமாய்

நகர்ந்தபடி இருக்கிறது

விபுதலை பற்றிய

சொல்லாடல்.

மொழியின் கனத்தை

அறியா

இக்கொடு நிலத்தில் தான்

இன்னுமாய்

உள்ளூர் ஓலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது
எங்கள் உயிர்ப்பாடல்

ஒன்று.

விழியின் நீர் சொரிதலை

விளங்கா நகரில் தான்

எங்கள் இரத்தச் சொட்டில்

நனைந்தபடி

உயர்ப்பறக்கின்றது

கொடி ஒன்று.

மாற்றங்களால் தன்னிலும்

மாற்றப்பட இல்லாத படி தான்

இன்னுமாய் இறுகிக் கொள்கின்றன
எங்கள் குரல்வகைகள்.

நடுகற்களிலும், விதை மன்னிலும்

கால மிதித்து அரியாசனம்

ஏறிய நிரிகள்

கொடி உயர்த்த கைகொடுக்கின்றன.

இப்படி இப்படித்தான்

உனர்வத் தடிப்பில் எழுந்து

விரல்களின் இடுக்கில்

வலிகளை வார்த்தையாய்

கொட்டும்

எழுதுகோல்களின் வீச்சையும்

இன்னும் அடக்கிய படிதான்

அலைந்து தீரிகின்றனர்

இந்தக் கொடுநகரத்து ஆவிகள்.

கே.எஸ். சிவகுமாரன்

ஜீவகுமாரன் கதைகளும் விள்ளூவர்த்திரீயின் திறனாய்வும்

பிரபல எழுத்தாளர், டென்மார்க்கைச் சேர்ந்த நமது ஜீவகுமாரன் தமிழில் தந்துள்ள சிறுகதைத் தொகுப்பை “ஜீவநதி” பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது.

“ஜீவநதி” என்ற இலக்கிய ஏட்டின் ஆசிரியர் கலாமணி பரணீதரன், ஜீவகுமாரன் கதைகளுக்கு எழுதிய பதிப்புரையில், கூறுகின்றார்;

“இன் று உள் எ கதை சொல் லிகளில் ஜீவகுமாரன் தனித்துவமான சிறந்த கதை சொல்லி யாகத் திகழ்கின்றார்”

இந்தக் கூற்று எனக்கும் உடன்பாடானதே. காரணம் ஜீவகுமாரன், லாவாகமாக எழுதும் பண்புடையவர் என்பதே எந்தவொரு படைப்பும் வெறுமனே கதையொன்றைக் கூறுவதனால் மட்டும் கலைப்படைப்பாக அமைவதில்லை. வேண்டுமானால், நல்ல கருத்துக்காக அல்லது யதார்த்த சித்திரிப்புக்காக பாராட்டப்படலாம். ஆனால் அவ்விதமான கதைகள் அந்த நிலையில் மாத்திரம் ஒரு சில காலத்துக்கு நின்று பிடிக்கும்.

ஆயினும், காலத்தை வெல்வதற்கு அத்தகைப் படைப்புக்கு அத்தியாவசியமாக வடிவம் தேவை. அதனால் தான் உருவமும், உள்ளடக்கமும் இணைந்த ஒன்றே கலைப்படைப்பாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

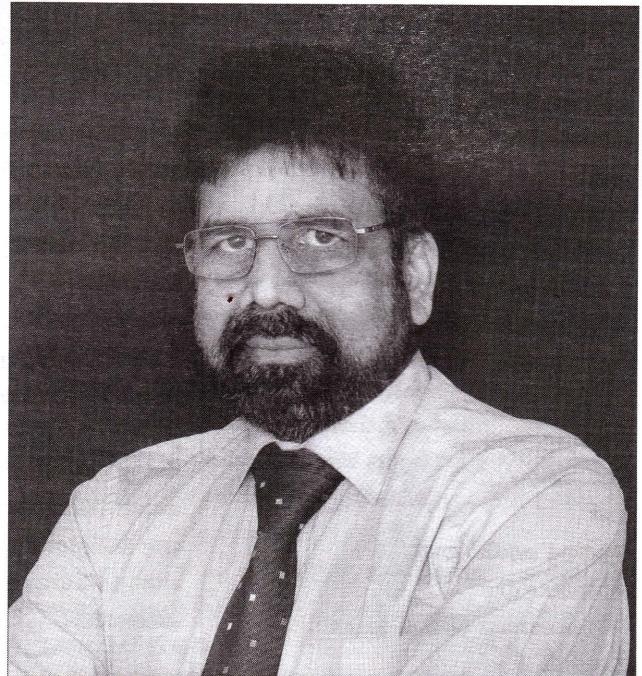
இந்த நூலில் நூலாசிரியர் என்ன கூறுகிறார் என்பதையும் நாம் கவனித்தல் வேண்டும்.

29 வருடங்களாக டென்மார்க்கில் வசித்து வரும் ஜீவகுமாரன் இவ்வாறு கூறுகின்றார்:

“இந்த மண்ணில் இருந்து பெற்றவையை இந்த மண்ணுக்கே எழுத்து வடிவத் தில் கொடுக்கும் பயணத்தின் ஒரு தரிப்பிடந்தான் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பு” என்கின்றார்.

எனவே, தெளிவான அவரது கூற்று நமக்கு இந்தத் தொகுப்பில் எதனை நாம் எதிர்பார்க்கலாம் என்பதையறிந்து கொள்கின்றோம்.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் கதைகள் அத்தனையையும் “ஜீவநதி” பிரசரித்துள்ளது. அச்சஞ்சிகையின் வாசகர்களுக்கு ஜீவகுமாரனும், அவருடைய கதைகளும் நன்கு பரிச்சயமானவை. ஜீவகுமாரன் கதைகள் எவ்வாறு கலைப்படைப்பாக அமையக் கூடும் என்பதையறிய இளைய திறனாய்

ஜீவகுமாரன் கதைகள்

வாளரின் கணிப்புநமக்கு உதவுகின்றது.

மன உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளும் ஒரு உளவியல் பட்டதாரிப் பெண்ணின் பார்வை, சம்பிரதாய மான கணிப்புக்களிலும் வித்தியாசமான பரிணாமத்தை நமது திறனாய்வு வளர்க்கிக்கு அளிக்கின்றது.

பரணீதரன் விள்ளூவர்த்தினி கவனிக்கத்தக்க ஒரு சிறுகதை ஆசிரியர் என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். ஒரு பெண் திறனாய்வாளர் அன்றைய தழலில் நடப்பு உலக விவகாரங்களை எவ்வாறு பார்க்கின்றார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்வது அவசியமாகின்றது.

விள்ளூவர்த்தியின் பின்வரும் அதொனிப்புக் களை நான் எனது பார்வையாகவும் ஏற்றுக் கொள்கின்றோம்.

“ஜீவகுமாரன் தனது சிறுகதைகளைச்

சொல்லில் சொல்லும் விதத்தில் உயிரோட்டம் நிறைந்துள்ளது. தான் கூறவந்த விடயங்களை, இலகுவான மொழி நடையில் அடிமட்ட வாசகர்களும் விளங்கிக்கொள்ளும் விதமாக சொற்களைப் பிரயோகித்துள்ளார். ஒரு சிறுக்கையினை வாசிக்கத் தொடங்கிய வுடன் ஒரே மூச்சில் முழுவதையும் வாசித்து விடவேண்டும் என்ற விறுவிறுப்பு கதை சொல்லும் போக்கில் காணப்படுகின்றது. இந்நூலில் உள்ள சிறுக்கைகளின் இறுதியில் காணப்படும் திருப்பமானது இவ்வாறு தான் அமையும் என வாசகரால் ஊக்கிக்கு முடியாத அளவிற்கு வித்தியாசமான திருப்பு முறையாக அமைந்துள்ளன” விட்னுவர்த்தியின் மற்றுமொரு அவதானிப்பும் எனதுபார்வையாக அமைகிறது.

“ஓவ்வொரு சொல்லையும் பொருத்தமாகத் தெரிந்தெடுத்த, கட்டுக்கோப்பான மொழிநடை மூலம் சிறுக்கையில் ஜாம்பவானாக உலா வருகின்றார். ஜீவுகுமாரன் அவர்கள். ஒரு மனிதனின் ஆளுமை என்பது புறத்தோற்றமன்று, மனிதர்கள் ஓவ்வொருவரும் வெவ் வேறுபட்ட ஆளுமைக் கோலங்களால் பின்னப்பட்டுள்ளனர். ஓவ்வொருவரின் வெவ்வேறுபட்ட மனஉணர்வுகளே அவர்கள் எவ்வாறான ஆளுமையுள்ளவர்கள் என்பதைத் தீர்மானிக்கின்றன”.

விட்னுவர்த்தியின் மேற்கோள்களை நான் அதிகம் எடுத்துக் கூறுவதற்கு இரண்டு காரணங்கள். ஒன்று உளவியல் சார்ந்த அவரது பார்வை எனது பார்வையுடன் ஒத்துப்போவது. இரண்டு, நமது புதிய பெண் திறனாய்வாளர்களில் அவர் தனித்துவமாகத் திகழ்வது.

இன்னும் இரண்டு மேற்கோள்கள் “ஓவ்வொரு கதையையும் நகர்த்திச் செல்லும் விதமும், அதில் கையாளப்படும் சொல்லாட்சிகளும், சிறுக்கைகளும் மேலும் வலுவுட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. கதை களின் நிகழ்களங்களிற்கு ஏற்ப சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன.”

“தான் கூறவந்த விடயங்கள் சிலவற்றை நேரிடையாகக் கூறாமல், குறியீட்டுப் பாங்கான வகையில் சொற்கள், வசனங்கள் அமைக்கப் பட்டுள்ளன. இத்தொகுப்பிலுள்ள பெரும்பாலான கதைகளில் சிந்தனையோட்டங்கள் ஒரே மாதிரியான தன்மைகொண்டு காணப்படுகின்றன”.

“சிறுக்கை இலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரையில் கதையோட்டம் முழுவதிலும் ஒரு சீர்த் தன்மை பேணப்படவேண்டும். என்பதும் முக்கியமான தாகும். ஜீவுகுமாரனின் சிறுக்கைகள் யாவற்றிலும் எடுத்துக்கொண்ட மையக் கருப்பொருளை ஒட்டியதாய் சிறுக்கையின் முக்கியமான கூறுகள் யாவும் அமைந்திருப்பதோடு, அக் கூறுகள் யாவும் ஒரு சீர்த் தன்மையைப் பேணுவதையும் காணக்கூடியதாக ஏன்களுது. ஆற்றொழுக்கமான நடையில் சென்று கொண்டிருக்கும் ஓவ்வொரு சிறுக்கையின் முடிவிலும் காணப்படும் திருப்பமானது சிறுக்கைகள் பற்றிய ஜீவுகுமாரனின் புரிதலுக்குச் சாட்சியமாக விளங்குகின்றது.”

புதிய பரம்பரையினரில் ஒருவர் எவ்வாறு நவீனத்துவ அறிவுடன் எழுத்தாளர்களின் கதைகளைப் பகுப்பாய்வு செய்கின்றனர் என்பதை இதுவரை

கண்டோம். ஜீவுகுமாரனின் கதைகள் அவருடைய நோக்கத்தை முழுமையாக நிறைவேற்றுகின்றன என்பதை நாம் காண்கின்றோம்.

இக்கதைகள் மூலம் நாம் இலக்கியத்தைச் சுவையாகப் பெறுக்கின்றோமா? நிச்சயமாகக் கண்டோம், யாழ்ப்பாணத்தின் செழுமையினால் நாளாந்தப் பேச்சு வழக்கில் இலக்கியச் சுவையைக் காண்கின்றோம். சிறுக்கை எழுதப்படும் முறையில் இலக்கியச் சுவையை ரசிக்கின்றோம்.

படிப்பினை, சமூகப் பயன்பாடு சொல்லாமலே உணர்த்தப்படுகின்றன. எனவே ஜீவுகுமாரன் கதைகள் தமிழில் எழுதப்படும் எழுத்துத்துறையில், உலகானுபவம் ஓப்பீடு, அதிகம் சொல்லப்படாத விஷயங்களை நேர்த்தி யான பரிவர்த்தனை செய்யும் பாங்கு, அனைத்தும் சிறப்படைகின்றன.

சரி, இக்கதையைப் பற்றி உமது திறனாய்வு எங்கு இருக்கின்றது? கதைகளின் கருப்பொருள்களையும்,

கதைப் பொருள்களையும் கூறாமல் வருவது சம்பிரதாயமான திறனாய்வாக இல்லையே என்று நீங்கள் என்னைக் கேட்கலாம்.

உண்மைதான் சம்பிரதாயமான முறைகள் எல்லாம் மாறிவிட்டன. கதைகளின் உள்ளடக்கத்தை வரவேற்பதுடன் நிறுத்திக்கொள்கின்றன. விபரமாக அதனை எடுத்துக் கூறுவது அவசியமில்லை. வாசகர்கள் தாமே தமது அனுபவ ரீதியாகப் பொருள் கொண்டு விளங்கிக்கொள்வதே சிறப்பு. அவரவர் ரசனை அவரவர்க்கே உரியது. என்னைப் பொறுத்தமட்டில் ஜீவுகுமாரனை மனிதாபிமானமுள்ள ஒர் உலக மனிதனாகக் காண் கின்றேன். அவருடைய கதைகள் மூலம் புதிய அனுபவங்களைக் கற்பண்ணயாகத் தன்னும் அனுபவிக்க முடி கின்றது. பிறநாடுகளில் வாழும், சமூகத்தில் பிறந்தவர்கள் எழுத்து என்னை, எனது இன்றைய நிலைப்பாட்டில், எனக்கு முதிர்ச்சி அனுபவத்தையும் பரிவர்த்தனை செய்கின்றன. ●

சிகப்பு கனவுகள்

முதலாவது கனவு

இந்த வாசனை எனக்கு
நினைவிருக்கிறது.
கனவினால் தோய்த்த வாசனையா?
“இன்று இலக்கிய விழாவுக்கு போக
வேண்டுமல்லோ... விருது வேண்ட...
எழுந்திருங்கோ”
எனக்கு தெம்பு அளிப்பவள் அவள்
தான்.

“நீங்கள் விருது வேண்டிறதப்
பார்க்க வேண்டுமென்று எனக்கும் ஆசை
கைத்தட்ட வேண்டும்.”

“உங்களை அழைத்துச் செல்லவும் ஆசைதான். என்றாலும்...
பிள்ளைகளின்ற பள்ளிக்கூட வேலைகள்?”

அவளது கண்ணத்தில் முத்தமிட்டு
விட்டு வெளிக்கிடத் தயாரானேன்.

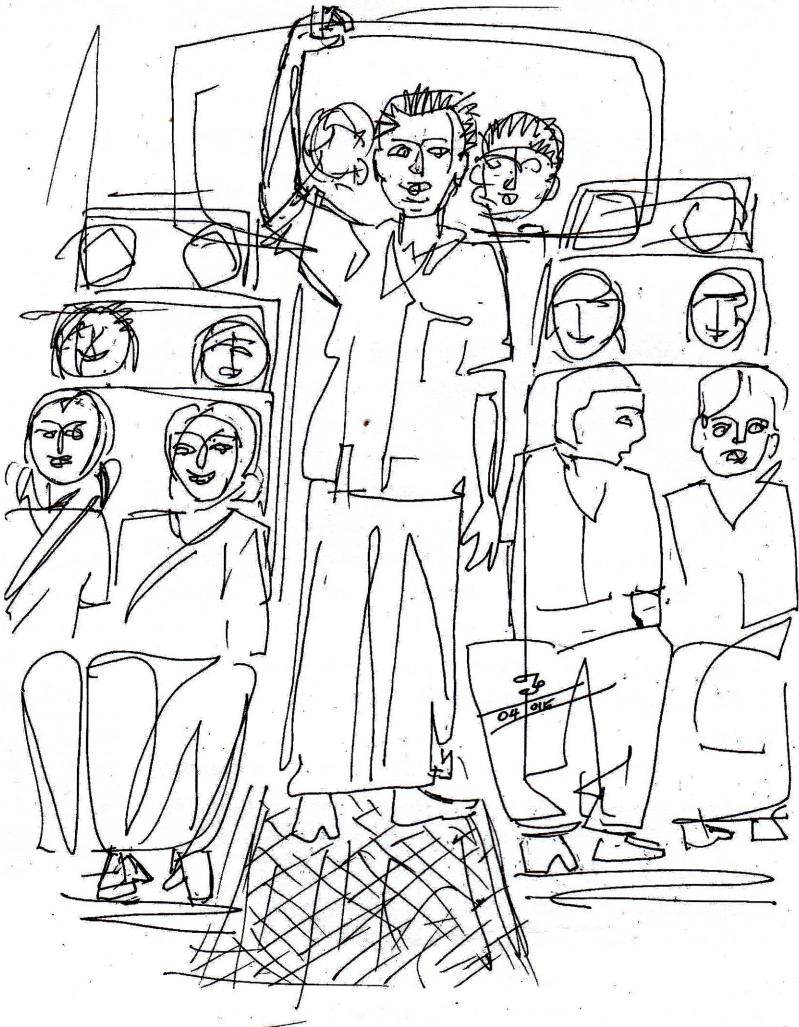
“பிள்ளைகள் இருவரையும்
பார்த்துவிட்டு வெளிக்கிடுங்கள்.”

பிள்ளைகள் இருவரும் உறங்கிக்
கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும் போதுதான்
மலர்களும் உறங்கும் என்பதை நான்
அறிந்து கொண்டேன்.

“நல்ல சேர்ட் ஒன்று இருந்த
தென்றால் நீங்கள் ரொம்பவும் அழகாக
இருப்பிரகள். நானும் வேலைக்கு போனே
ணன்றால்... உங்களுக்கு எல்லாமே
வேண்டித் தரலாம். சென்ற மாத
சம்பளத்தில் ஆயிரம் ரூபாதான் மிச்சம்.”

நாமிருவரும் முற்றத்தில் தினமும்
கதைத்துக் கொள்வோம்.

“நீங்கள் இந்த இரண்டு குழந்தை
களையும் அம்மாவையும் அப்பாவையும்
பார்த்துக்கொண்டே வீட்டு வேலைகளை
யும் செய்வதற்கு நான் உங்களுக்கு சம்பளம்
தருவதானால் நான் இன்னொரு வேலையும்
பார்க்க வேண்டியிருக்கும். உண்மை
யிலேயே இந்த வீட்டில் அதிகமாக வேலை
செய்வது நீங்கள் தான். உங்களுக்காகத்தான்

நான் இப்படி இருக்கிறேன்.”

கண்ணீர் பெருக்கெடுப்பது ஏனென்று எனக்குத்
தெரியாது. என்றாலும் பெரும்பாலான மக்களுக்கு கண்ணீர்
பெருக்கெடுத்திருக்கலாம் என்பதை மட்டும் நானறிவேன்.

இரண்டாது கனவு

மனிதர்கள் பாதைகளில் செல்லும் விதம் மிகவும் அழகு.
வாகனங்களுக்கு வழிவிட்டு, பாதையிலிருந்து ஒதுங்கிச் செல்லும்
இவர்கள் பஸ் தரிப்பு நிலையங்களில் தரித்து விடுகிறார்கள். பஸ்
தரிப்பு நிலையத்தில் அடுத்து வரக்கூடிய பஸ் குறித்தும் பயணங்
களின் முடிவுகள் குறித்தும் பல மொழிகளில் அறிவிப்புப் பதாகை
மிகத் தெளிவாகவே தெரிகின்றது.

நான் பயணிக்க வேண்டிய சேதனுவர பஸ் 5.50க்கு வரவேண்டும். பஸ் வரும் வரையில் பஸ் தறிப்பிட நிலையத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பத்திரிகையைப் படிக்க விரும்பினேன். என்றாலும் சரியாக 5.50க்கு பஸ் வந்து சேர்ந்தது. அழகான சீருடை அணிந்திருந்த பஸ் காப்பாளர் என்னருகிற்கே வருகை தந்து பயணச் சீட்டும் மிகுதி ஒரு ரூபாவையும் என் கையில் தந்தார். பஸ் வண்டியின் முன் பக்கத்தில் சேதனுவரவிற்கு உள்ள தூரமும் அங்கு செல்ல எடுக்கும் நேரமும் காட்சிப் படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எல்லோராலும் ரசிக்கக்கூடிய வகையில் பாடல்கள் பல மொழிகளில் மாறி மாறி ஒலி பரப்பாகின. இதனை விரும்பாத எவரும் இருப்பின் அவரது ஆசன்த்திற்கு மேலாகவுள்ள சவிட்சை உபயோகித்து தமக்குரிய ஒலிபெருக்கியின் சத்தத்தை குறைத்துக் கொள்ள முடியும்.

பஸ் வண்டி உரிய வேகத்தில் சட்ட திட்டங்களுக்கு அமைவாக பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. பஸ் தறிப்பு நிலையங்கள் தவிர்ந்த வேறு இடங்களில் நிறுத்தாமலும் வேகத்தைக் குறைக்காமலும் பஸ் வண்டி பயணித்துக் கொண்டிருந்தது.

பின் புறக் கதவால் ஒழுங்கு முறையாக பஸ்ஸில் ஏறும் மனிதர்கள் முன் புறக் கதவால் ஒழுங்கு முறையாக இறங்கினர். கையடக்கத் தொலைப்பேசிகள் பயணபடுத்தப்பட்டதாகக் கூடத் தெரியவரவில்லை.

மூன்றாம் கனவு

என்னருகில் அமர்ந்திருந்த நபர் யார் என அறிந்துகொள்ளக் கூடிய தேவை எனக்கு ஏற்பட்டது. வெள்ளை நிற ஆடையில் மிகவும் அடக்கமான அழகானத் தோற்றம் காட்டினார்.

எப்படி பேச்சினை ஆரம்பிப்பது என சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன். பாதையோரத்தில் நின்றிருந்த பாடசாலை மாணவர்கள் சிலரைக் கண்டேன்.

“பிள்ளைகளின் பாடப் புத்தகங்கள் இரண்டு மூன்றாகக் குறைந்து விட்டுள்ளது போல...என்ன?..”

“ஓமோம்...ஒரு பெரிய புத்தகம் மாத்திரிந்த தான். அந்த புத்தகம் ஒன்பது பாடங்களாக பிரிக்கப் பட்டு பயணபடுத்தப்பட்டு. மூன்று மாத விடுமுறையும் இருக்குத்தானே.”

இப்படியானதோரு நீண்ட பதிலை நான் எதிர்ப்பார்த்திருக்கவில்லை. எங்களிடையே பேச்சு சற்று வளர்ந்தது.

“நீங்கள் எங்கே செல்கிறீர்கள்?”

“நான் சேதனுவர இலக்கிய விழாவிற்கு”

“விருதேனும் உண்டா?”

“இல்லை. நான்தான் பிரதம விருந்தினர்.

நேற்றைக்கு முதல் நாள் நான் பதவியேற்றதை ரி. வி. யில் காட்டினார்களே... ஏன்... இங்குள்ள சென்ல்கள் பார்ப்பதில்லையா?”

“இல்லை ஐயா. நான் வழக்கமாகவே வெளிநாட்டுச் செனல்களை மட்டுமே பார்ப்பேன். மனச வெறுமையாக இருந்தால் - வேதனையாக இருந்தால் இந்த நாட்டு செய்திகளைப் பார்ப்பேன். சிரித்தால் மனக்கு இதமாக இருக்கும்.”

“ஓமோம். அப்படியொரு கடந்த காலம் இருந்தது. இப்போது மாறிவிட்டது.”

“எனக்கு சற்று வியர்த்து விட்டது.

“ஐயோ என்னை மன்னித்து விடுங்கள் ஐயா...”

“ஏன் மன்னிப்பு கேட்கிறீர்கள்?... கடந்த காலங்களில் செய்த செயல்களுக்காக நாங்கள்தான் உங்களிடம் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும்...”

எவ்வித பாதுகாப்புமின்றி என்னுடன் பஸ்ஸில் பயணிக்கும் அமைச்சரினால் எனக்கு அச்சமும் ஏற்பட்டது. இது குறித்து அவரிடம் கேட்டேன். தனக்குப் பின்னால் மேலும் இருபது பேர் காலத்தை வீண் விரயம் செய்து கொண்டு வருவது தேவையற்றது என்றும் தான் எவ்விதக் குற்றமும் செய்யாதவன் என்பதால் தனக்கு பிரச்சினை எதுவும் ஏற்படாது என்றும் அவர் கூறினார்.

நான் ஆச்சரியமடைந்தேன். காண்பது கனவா என அறிய கையைக் கிள்ளிப் பார்க்க வேண்டி ஏற்பட்டது.

நான்காம் கனவு

பஸ் வண்டி சற்று தரித்து நின்றது.

“சரியாக 15 விநாடிகள் பஸ் இங்கு நிற்கும்.

விரும்பிய இடத்தில் தேநீர் குடித்துவிட்டு வாருங்கோ”

அந்த இடத்தில் சுமார் பத்து உணவு விடுதிகள் காணப்பட்டன. வியாபாரத்தில் போட்டி நிலவியதால் பயணிகளுக்கு நியாயமாக நடந்து கொண்டனர்.

இங்கே மலசலகூடங்களை துப்புரவு செய்கின்ற செயல்களில் ஈடுபடுகின்ற பணியாளர்களுக்கு அவர் களது வாழ்க்கைச் செலவிற்கு ஏற்றதொரு ஊதியம் அரசினால் வழங்கப்படுகின்றது. எனவே நீங்கள் பணம் கொடுக்கத் தேவையில்லை. பணம் பெற எவ்ரேனும் முயற்சித்தால் அல்லது இங்கு துப்புரவில் நீங்கள் திருப்தியடையா விட்டால் கீழுள்ள இலக்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ளவும் - என்றொரு அறிவிப்பு அங்கு காணப்பட்டது.

எல்லோர் முகங்களிலும் சிரிப்பைக் காண முடிந்தது. மனிதர்களது பெருந்தன்மை பொறுமை மற்றும் மற்றவர்களுக்கு வழங்கும் மரியாதை என்பன என்னை ஆச்சரியத்திலும் அதே நேரம் மகிழ்ச்சியிலும் ஆழ்த்தியது.

செல்போனுக்கு செவிமடுத்தேன்.

“பிள்ளைகள் இருவரும் எழுந்துவிட்டார்கள். அப்பா ஏன் சொல்லிக்கொள்ளாமல் சென்றார் எனக் கேட்டார்கள்.”

“.....”

“அத்தையும் மாமாவும் நானும் சாப்பிட்டு விட்டு தோட்டத்திற்கு போகப் போகிறோம். சென்ற

மாதம் நீங்கள் தந்த சம்பளத்தில் எல்லாமே செலவாகிவிட்டது. ஆயிரம் ரூபா எஞ்சியது. பிள்ளைகள் இருவருக்கும் ஐநாறு ஐநாறு ரூபா வங்கியில் போடுகிறேன்"

"உங்கள் விருப்பம்"

ஐந்தாவது கனவு

பேருந்து வேகமாக ஆனால் கட்டுப் பாட்டுடன் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த இடம் எனக்கு நன்றாக ஞாபகம். வயோதிபர் இல்லம் ஒன்று இருந்தது.

"இந்த இடத்தில் வயோதிபர் இல்லமொன்று இருந்தது தானே?"

"இப்போது இல்லை. பிள்ளைகள் வந்து மன்னிப்பு கேட்டு பெற்றோர்களை அழைத்துச் சென்று விட்டார்கள்."

"எப்போது?"

"அண்மையில்"

"திருமண ஒப்பந்தத்தில் புதிதாக சட்ட மொன்றை சேர்த்துள்ளனர். அதாவது பெற்றோர்கள் வாழும் வரை அவர்களை பராமரிப்பது இருவரதும் கடமையும் பொறுப்புமாகும். இதனை மீறினால் எந்தவொரு தண்டனைக்கும் ஆளாக நேரிடும் என அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

"அப்படியென்றால் தண்டனைக்கு பயந்துதான் பெற்றோர்களை பார்த்துக் கொள்கிறார்களா?"

"இல்லை. பெற்றோர்களை பாதுகாத்து பராமரிப்பது குறித்து எல்லா மதத் தலைவர்களும் மக்களுக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளனர்."

"மனிதர்களது சிந்தனைகளை ஊடகங்கள்தான் நெறிப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறான நல்ல விடயங்களை ஊடகங்கள் செய்தால் மக்களது சிந்தனைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படுவது ஆச்சரியமானதல்லவே"

"ஓமோம்... உண்மைதான்."

"பிரசவ விடுதிகளில் தாய்மார்களது கதறல்களை பிள்ளைகள் கேட்க வழி செய்ய வேண்டும். பாலாக மாறுவது இரத்தமல்லவே... தாய்மார்களது உயிர் தானே பாலாக மாறுகிறது."

"அங்கில் இறங்கப் போகிறீர்களா?"

திடீரெனக் கண் விழித்தேன். தொப்பியைத் திருப்பிப் போட்டிருந்த அரைக் காற்சட்டைக்கு மேலாக மே சேர்ட் அணிந்திருந்த பேருந்து காப்பாளர் எனது முதுகில் தட்டினார்.

"அடக் கடவுளோ... எனது பர்வை காணவில்லை. 500 ரூபா அதில் இருந்தது. பால் மா 2 கிலோ அரிசி வாங்குவதற்காக நான் வந்தேன். பைத்தியம் பிடித்தவன் போல் பாதைக்கு வந்தேன்.

நேற்று அருந்திய சாராயத்தின் ஆசிக்கம் என்னை நாலா பக்கமும் தூக்கி வீசியது. நீர்த் தேங்கி இருந்த பள்ளத்தின் மீதாக வரிசையாகச் சென்ற அமைச்சர் ஓருவரின் வாகனங்களால் நான் நன்றாக நன்றாக விட்டேன்.

நீல் ஆம்ஸ்ட்ரோங் போல் நிலவுக்குச் செல்ல பைகளைத் தூக்கியவாறு பாடசாலை மாணவர்கள் பாதையில் செல்கிறார்கள்.

பிச்சை எடுப்பதே தொழிலாக மாறியிருப்பதால் தொழில் செய்கின்றவர்கள் பிச்சைக்காரர்களாக மாற்றப்பட்டிருந்தனர்.

விடை கிடைக்காத பிரச்சினைகளால் சிக்குண்டு நோக்கம் எதுவுமற்று நாலா புறமும் ஒடித் திரியும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களால் பாதை நிரம்பி வழிந்தது.

மலசலகூடம் செல்ல வேண்டி ஏற்பட்டது. மலசலகூடக் கட்டணம் 10 ரூபா.

சட்டைப் பையில் ஒரு சதமேனுமில்லை.

பஸ் தரிப்பு நிலையத்தில் அமரக் கூடிய எல்லா இடங்களிலும் யாரேனும் ஒருவர் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

ஓரிடம் காலியாக இருந்தது. அங்கு நான் அமர்ந்தேன்.

வீட்டுக்குச் செல்ல பயணச் செலவுக்கு பணம் வாங்கிக் கொள்ள நண்பர் எவ்ரேனும் வரும் வரைக் காத்திருந்தேன்.

என்னைவிட வயதான முதியவர் ஒருவர் அங்கு வந்து அமர்ந்தார். சிறிய ரின் ஓன்றிலிருந்து சில்லறை காசுகளை எண்ணி சட்டைப் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டார்.

காணியை விற்று பிள்ளைகளுக்கு படிப்பித்திருப்பார் போலும்...

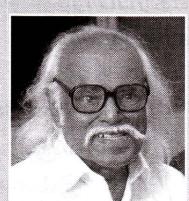
நான் கண்களை மூடிக் கொண்டேன்.

இன்னுமொரு கனவு காண ஆசையாக இருந்தது.

வாளொலி அறிவிப்பாளராகவும், தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சித் தொகுப் பாளராவும் தமிழ் நடிகையாகவும் விளங்கி பல நெஞ்சங்களைக் கொள்ள கொண்ட கமலினி செல்வ ராசன் அவர்களின் திடீர் மறைவிற்கு ஜீவந்தி தன் அஞ்சலிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

படைப்பிலக்கியவாதியாக, பத்திரிகை யாளராக, சினிமா வசனகார்த்தாவாக, பாடலாசிரியராக திரைப்பட இயக்கு ராக விளங்கி தமிழ் கலை உலகுக்கு பெருமை சேர்த்த ஜீயகாந்தன் அவர்களின் மறைவிற்கு ஜீவந்தி தனது அஞ்சலிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

அய்யர் அறபது

“சோமன்” என்றிரும் சொல் அம்புவியே!
 ஆமது நாதன் ஆனது சிவனே!
 எந்த ஊருமே எம் ஊர் எனவே
 வந்தார் ஊரின் வழி அறியோமே!
 திருமலை கிண்ணியா செந்தாமறைவில்
 அருகினில் காட்டை அழித்தே முத்துப்
 பிள்ளையை மனந்து பெருமா தென்னம்
 பிள்ளையும் கவந்து பெருமணால் தூரவால்
 குடத்து நீர் நிலவில் கொண்டுற்றினரே!
 நடத்தில்லறத்தால் நாவிரண்டாறு
 மக்களைக்கண்டு மகிழ்ந்திரு நாளில்
 பக்கத் தீச்சர் தீவிலும் பார்த்தோர்
 இடமெடுத்ததையும் எட்டுக்கட்டுதே
 நடந்தார்த் தீவின் நற்றிடல் சேர்ந்த
 கண்டற்காட்டுக் கழனி உழுவதும்
 கண்டு நெற்பயிரால் கடின உழைப்பால்
 விதைநெல் பட்டறை வீட்டிற் போடுமுன்
 சிதையாக் கட்டுகள் சேரிடம் சேரும்!
 ஆத்திப்பிள்ளையார் நறுவிலி அம்மன்
 சேர்த்துப் பட்டந்த சிங்கிலித்தெய்வம்
 மஞ்சள் புற்றின் மாநாக பிரான்
 விஞ்சவில் வெம்பின் வேம்படி வைரன்
 அந்தனை பேர்க்கும் அமுது பகடக்கும்
 வித்தகர் எனவும் விளங்கினார் அப்பர்!
 ஊர்த்திடல் வருகைக் குதவிடும் குல்லா!
 ஊர்க்கிணியா செல உதவிடும் வண்டில்!
 நடந்தும் செல்வோம், நற்கடற்கரையால்!
 கிடந்திரு கஞ்சல் கேடகற்றிருவார்!
 விற்கடலோரம் வெள்ளைப்படையார்
 அற்புதம் செய்த அந்நாற்பத்து
 இரண்டிலே யப்பான் எண்ணெய்க்குத்தில்
 புரண்டடித்திட்ட பேர்க்குண்டெரிய
 இடம்பெயர்ந்தன்றே ஏதிலியாகிக்
 கட்டுத்துமே ஆற்றறைக் காட்டினார் தீவை!
 அதனையும் கடந்து அடைந்தோம் ஊர்த்திடல்!
 இதனையும் அப்பர் எடுத்திராவிட்டால்
 எங்கு சென்றிருப்போம், எவர் அருள் புரிவார்?
 தங்கினோம் சிலநாள் தாங்கினோம் துயரை!
 பாரதக்கதைகள் பலர்க்கும் சொல்வார்!
 சீருடைப் பாடல் சிறுவர்க்கருள்வார்!
 தாயினும் நல்ல தந்தையாய் வாழ்ந்தார்!
 சேயுடன் சேர்ந்து சிரித்து மகிழ்வார்!
 தவறுகள் செய்யின் தாங்கிட மாட்டார்!
 எவர்க்கும் நீதிகள் எபுத்தோதிருவார்!

பஞ்சாங்கத்தால் பயன்மகூட சொல்வார்!
 நெஞ்சறிவெள்ளி நேரம் கணிப்பார்!
 தம்பை விழாவில் “சாமி” கூம்பப்!
 நம்பியே பிறரும் நம்ப நடப்பார்!
 பிறமதந்தனையும் பேனுதல் செய்வார்!
 உறவாய் மதித்தே உரையிடும் இல்லாம்!
 களவே மாற்று கனவிலும் பிடியா!
 உழவும் தொழிலும் ஓரிரு விழிகள்!
 காய்க்கல் எனிலோ கம்பளி தேவை!
 பயங்க்கல் வேலை மறந்தும் செய்யார்!
 முழு உழைப்பாலே மூல நோய் பெற்றார்!
 பொழுதினை வீணாய்ப் போக்கிடமாட்டார்!
 அவரின் மகறவால் அழுதோம் – இன்றும்
 கவலைகள் உறுவோம், காணி இழந்தோம்!
 மானத்தந்தையை மறவோம் – அவரால்
 ஆன பயன்கள் அளவிலத்தன்றோ?

பூக்களின் கனவுகள்

ஒருநாள் என் கனவில்
ஒரு கவிஞர் கீழிறங்கி வந்து
என் காதோடு முழுமூன்தான்
“பூக்களின் கனவுகளென்றே.”

என் கனவழிந்தது
நான் விழித்தபோதில்.
ஆயினும் நான்
அடிக்கொரு தரம் எண்ணி வியந்தேன்
எதைக் கனவு கானும் பூக்கள் என்றே.

எவரும் அறியாத எது எதுவோ கண்டு
தூக்கத்திற் சிரிக்கும்
பச்சிளம் சிக்ககளின்
கனவுகளை ஒத்திருக்குமா
பூக்களின் கனவுகள்?

அன்றி, குளிரோடு பயணிக்கும்
தம் வாழ்வை
கூடான பக்காயினது
வெம்மையில் குளிர்காயவிட்டு
உறக்கத்தில் எதையெதையோ
உள்ளிக் கொட்டும்
வயதான முதியோரின்
கனவுகளைப் போலிருக்குமா
பூக்களின் கனவுகள்?

எதைக் கனவு கானும் பூக்கள்?
அவைதும் கனவுகள்
வண்ணத்துப்புச்சிகளின்
சிறகடிப்பாய்ப் பறப்பதுவா?
அவைதும் கனவுகள்
தேவீக்களின் ரீங்காரம் போலவா?
அவைதும் கனவுகள்
மழையினது தூறலாய்
மென்னிசை சிந்திருமா?
அவைதும் கனவுகள்
வானவில்லின் வண்ணக்கலவையெனத்
தோற்றும் காட்டுவதா?
அன்றி, காலைப்பொழுதின்
மிருதுத் தென்றவில்
மிதந்து மிதந்து போமோ
அவற்றின் கனவுகள்?
பூக்களுக்கு அச்சம்
தஞ்சாவூர் அமையுமா
அவற்றின் கனவுகள்
புந்தாதுகளிலிருந்து கீழே
உதிர்வதான அச்சமோ அன்றி,

அறியாத அந்நியக் கரங்களால்
பறிக்கப்பட்டு விடுவோம் என்ற அச்சமோ?

நான் அவதானிக்கிறேன்
அன்றாடம் காலையில் பூக்களை
சிந்திக்கிறேன் நான்.
அவற்றுக்கு ஒவ்வொரு இரவும்
புதிது புதிதாய் கனவுகள் தோன்றுமோ?
அல்லது கண்டதையே
அவை மீள மீளக் கானுமோ?

நானறியேன் எங்கே அந்தக் கவி
மழறந்து போனான் என.
ஆயினும் நிச்சயமாய் மறுபடி
அவனைக் கண்டால் கேட்பேன்
எதைக் கனவு கானும் பூக்கள் என்றே.
அவைதும் கனவுகள் நமதை ஒத்திருக்குமா?
அன்றி அதிலும் அவை
நம்மில் இருந்து வேறுபட்டிருக்குமா?

எதிர்வினைக்கு ஓர் எதிர்வினை

கைலாசபதி மட்டுமின்றிக் கவிஞர்கள் மகாகவியும் முருகையனும் புதுக்கவிதையை நிராகரித்தோரே (மாசி.2015.ஜீவநதி.பக்.36) எனக்கூறும் சிவசேகரம் முருகையன் நிராகரித்த காரணங்களும் கைலாசபதி நிராகரித்த காரணங்களும் வேற்றல் என்கிறார். (சித்திரை.2015. ஜீவநதி.பக்.45). இவ்னாணோதயம் முருகையன் தொடர்பாக நான் எடுத்துக் காட்டிய ஆதாரங்களுக்குப் பிறகே வந்துள்ளது (பங்குனி.2015. ஜீவநதி.பக்.37-38). என் எதிர்வினை சிவசேகரத்துக்கு தெளிவினைத் தந்தாலும் அதனை அவர் வெளிப்படையாக ஏற்கத் தயாரில்லை என்பதை அவர் எதிர்வினை தெள்ளத் தெளிவாக விளக்கி நிற்கிறது.

கடந்த மாசி மாதம் வெளிவந்த “ஜீவநதி” இதழில் “திறனாய்வின் தினறல் கள்” என்னும் தலைப்பில் சிவசேகரம் அவர்கள் நான் எழுதிய “நவீன கவிதை குறித்த திறனாய்வுகள் அறிமுகக் குறிப்புக்கள்” கட்டுரைக்கு ஒர் எதிர்வினையை ஆற்றி இருந்தார். அவர் என் கட்டுரையை எதிர்கொண்ட நோக்கையும் அவர் கட்டுரையில் நான் கண்டறிந்த குறைபாடுகளையும் மற்றும் ஏலவே என் கட்டுரையில் என்னால் பூர்த்தி செய்யப்படாமல் விடப்பட்ட விடயங்களையும் கூட்டிக் காட்டி “சிவசேகரத்தின் திறனாய்வின் தினறலுக்கு நிதானமான பதில்” என்னும் தலைப்பில் அவருக்கு ஒர் எதிர்வினையை ஆற்றி இருந்தேன். தன்னை இலக்கியப் பரப்பில் தொடர்ந்துக் கூட்டிக் கொள்வதற்காக வும் தன் தகைசார் இருப்பைத் தொடர்ந்தும் பேணும் நோக்கில் என் கட்டுரைக்கு விஷயத்தனமான ஒரு எதிர்வினையை ஜீவநதி 2015 சித்திரை இதழில் ஆற்றி இருந்தார்.

ஏழு பக்கங்களில் எழுதப்பட்ட (2676 சொற் களில்) என் எதிர்வினை முதலில் சிவசேகரம் கூறுவது போல் அங்கூரம் பிழையையும் வெறுமனே எழுத்துப் பிழைகளையும் கூட்டிக் காட்டி எழுந்தது அல்ல. சிவசேகரத்தின் பார்வைக் கோணங்கள் பார்க்கத் தவறிய பக்கங்களை இலக்கிய உலகுக்கு எடுத்தும் காட்டும் நோக்கிலேயே அவ்வெதிர்வினை என்னால் ஆற்றப்பட்டது. அவர் கூறிய எக்கருத்தையும் நான் திரிக்கவில்லை என்பது என், அவர் எதிர்வினைகளை ஒப்புநோக்கி ஆய்ந்தவருக்கு நன்கு தெரியும். நான் நேர்மையின்றி அவருடைய கருத்துக்களைத் திரிக்க முனைவது எனக்கூறுவது அவரால் உருவாக்கப்பட்ட கற்பிதம் ஆகும். இது ஆய்வு நேர்மையுமன்று.

கைலாசபதி மட்டுமின்றிக் கவிஞர்கள் மகாகவியும் முருகையனும் புதுக்கவிதையை நிராகரித்தோரே (மாசி.2015.ஜீவநதி.பக்.36) எனக்கூறும் சிவசேகரம் முருகையன் நிராகரித்த காரணங்களும் கைலாசபதி நிராகரித்த காரணங்களும் வேற்றல் என்கிறார். (சித்திரை.2015. ஜீவநதி.பக்.45). இவ் ஞாணோதயம் முருகையன் தொடர்பாக நான் எடுத்துக் காட்டிய ஆதாரங்களுக்குப் பிறகே வந்துள்ளது (பங்குனி.2015. ஜீவநதி.பக்.37-38). என் எதிர்வினை சிவசேகரத்துக்கு தெளிவினைத் தந்தாலும் அதனை அவர் வெளிப்படையாக ஏற்கத் தயாரில்லை என்பதை அவர் எதிர்வினை தெள்ளத் தெளிவாக விளக்கி நிற்கிறது.

புதுக்கவிதை ஆக்கமானதொரு நிலையைப் பெற்ற பின் கைலாசபதி ஏற்றுக் கொண்டார் என்பதற்கு சிவசேகரம் கூறும் விளக்கம் நகைப்புக்குரியது. 1975 களனி சஞ்சிகையில் சிவசேகரம் புனைபெயரில் எழுதிய மரபுசாரா கவிதையைக் கண்டு இதனை எழுதியவர் யார் என் சிவகுமாரனிடம் கைலாசபதி வினாவினால் அது பேராசிரியர் புதுக்கவிதையை அங்கிகரித்தார் / அதனை ஏற்றுக் கொண்டார் என்பது அர்த்தமா? பேராசிரியர் இல்லாத நிலையில் எவ்வித ஆதாரமுமற்று தனக்கொரு கிரீட்த்தை தரித்துக் கொண்டு சிவசேகரம் கூறும் கூற்று பிற்போக்குதனமானது. நாகரீகமற்றது.

தமிழில் இறுக்கமான எதுகை, மோனை சீர் தனைக் கட்டுப்பாட்டுக்களுடன் வந்த செய்யுட்கள் காலத்தால் பிற்பட்டவை என்று விளக்கமின்றி மனம் போன போக்கிலே சிவசேகரம் தன் கருத்தை (மாசி.2015.ஜீவநதி.பக்.35) முன் வைக்க அவரின் கருத்தில் உள்ள தவறை உணர்த்தும் முகமாக “இறுக்கமான எதுகை” ஒன்று தமிழில் உண்டா?... என

நாகரீகமான முறையில் நான் வினாவினேன் (பங்குனி.2015. ஜீவநதி.பக்.35). ஆனால் தன்கூற்றில் உள்ள தவறைச் சிறிதும் உணராது இவ்வினாவே என் அறியாமை நேர்மையீனத்தின் பாற்பட்டது எனச் சிவசேகரம் கூறுவது அபத்தத்தமாகும். அத்துடன் “சிவசேகரம் கூறுவது போல் எதுகை, மோனை சீர் தனைக் கட்டுப்பாட்டுக்களுடன் வந்த செய்யுட்கள் காலத்தால் பிற்பட்டவை அல்ல சங்க மருவிய காலத்தில் தோன்றிய வெண்பாவுடனேயே எதுகை, மோனை சீர் தனைக் கட்டுப்பாடுகள் முதன்மை பெற்றதொடங்கி விட்டது” (பங்குனி.2015. ஜீவநதி.பக்.35) என்பதை வெண்பாகுறித்த விளக்கங்களுடன் என் எதிர்வினையில் சுட்டிக் காட்டினேன். ஏலவே என் எதிர்வினையில் சுட்டப்பட்டக் கூற்றை தான் புதிதாகக் கூறும் கூற்று போல் சிறிது திரித்து “வெண்பா உருவான சங்க மருவிய காலம் சங்க காலத்தின் பிற்பட்டது” என்று கூறுவது எதன் பாற்பட்டது? இதுதான் ஆய்வு நேர்மையின் பாற்பட்ட செயலா?...

“விற்மனோ பாரதியோ தமது எழுத்தைப் புதுக்கவிதை என்று அழைத்ததில்லை. உண்மையில் அவர்கள் எழுதியது கவித்துவமிக்க உரைநடை ஆக்கங்களோ” (மாசி.2015.ஜீவநதி.பக்.36) என்று எழுந்த மாதிரியாக கூறிய சிவசேகரம் ஜீவநதி சித்திரை இதழில் அதனை மறுத்து “பாரதி தனது கவித்துவமிகு உரைநடை ஆக்கங்களே வசன கவிதை எனக் குறிப்பிடவாறு அதை அடையாளப்படுத்தினேனன்றி அவை பற்றிய மதிப்பீட்டை அத்தாற் குறிக்கவில்லை” என விழுந்தாலும் மீசையில் மண்படாக் குறையாய்க் கூறிச் சப்புக்கொட்டுகிறார். பாரதி குறித்த என் பதிவு கணைத் (பங்குனி.2015. ஜீவநதி.பக்.36) தொடர்ந்தே மேற்குறிப்பிட்ட முடிவுக்கு சிவசேகரம் வந்துள்ளார் என்பது வெளிப்படை.

என் கட்டுரையில் நா.வானமாமலையின் புதுக்கவிதை தொடர்பான முற்போக்கு கருத்துக்களில் கவனம் செலுத்தினேனேயன்றி அவரின் புதுக்கவிதை தொடர்பான பிற்போக்கு கருத்துக்களில் நான் கவனம் செலுத்தவில்லை. என் கட்டுரையில் அவை நோக்கப் பட்டு இருக்க வேண்டும் என்பதை நான் இன்றளவும்

மறுக்கவுமில்லை. என் எதிர்வினை வெளியான அன்று நா. வானமாமலையின் புதுக்கவிதை தொடர்பாக என்னால் முன்மொழியப்பட்ட கருத்துக்கள் பலவீன மானவை என என் நண்பர்களால் சிவசேகரத்துக்கு முன்னரே சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.அதனால் அது குறித்து வெளிவந்த விமரிசனம் என்னைப் பெரிதும் பாதிக்க வில்லை. இக்கருத்து ஒன்றுக்காகவே சிவ சேகரம் அவர்களால் நான் கோமாளியாக கருதப்பட்டால் ஜீவநதி மாசி இதழில் சிவசேகரம் தகவல் பிழையுடன் முன் வைத்த எதிர்வினைக்கு எத்தனை தரம் என்னால் அவர் கோமாளியாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை அவரே சுட்டிப் பார்த்துக் கொள்ளாட்டும். இக்கருத் தொன்றினை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு என் விவாதம் நேர்மையற்றது என மார்த்தடி சிவசேகரம் கூறிக் கொள்ளும் பட்சத்தில் தனையசிங்கத்தின் கருத்தினைக் கூறி என் எதிர்வினையை நிறைவு செய்கிறேன்.

“முகத் தின் பருக்கள் கண் ணாடியில் தெரிவதால் கண் ணாடி தன் பருக்களை மட்டுமே

காட்டுகிறதென்று நினைத்து விடக்கூடாது. நம்மிடையே இருக்கும் விமர்சகர்கள் தம்

பக்கம் கண் ணாடியைத் திருப்பாமல் மற்றவர்கள் பக்கம் மட்டுமேதிருப்பிக் கொண்டிருக்கிறார் கள். எப்போதாவது தம் பக்கம் திருப்பினால் பருக்கள் இல்லாத பக்கமாகத்

தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொண்டே திருப்புகிறார்கள். அதற்குப் பின் கண் ணாடித்

திருப்பப்படும்போது அவர்களின் நல்ல பக்கம் மட்டும் தான் தெரியவரும்.....

அவர்கள் கையிலிருக்கும் கண் ணாடியை நம்கையில் எடுத்து அவர்கள் எதிர்

பார்க்காத நேரமாகவும் காட்ட விரும்பாத பக்கமாகவும் பார்த்து காட்டுகிறோம்.

இப் போது கண் ணாடியில் தெரிவது பக்கவாட்டு முகம். பாவம் தான். என்றாலும்

எல்லோரும் பார்க்க வேண்டிய பக்கம் அது...”

-விமர்சக விக்கிரகங்கள்

(ஒரு பக்கவாட்டு முகபாவக் கட்டுரை)

குருக்கவிதைகள்

ஆட்சி

இப்பொழுதும் நாங்கள் வந்திருப்பது

ஓன்பதாம் இலக்க அறைதான்

ஆணி கழன்று

அது ஆறாகத் தெரிந்தது.

தேசியம்

மாற்றி வைத்தார்கள் மக்கள்

ஒன்று சேர்ந்து

பகிர்ந்து கொண்டார்கள் அவர்கள்

கூட்டுச் சேர்ந்து!

-பாலமுனை பாறாக -

வெள்ளவத்தையிலிருந்து ஒரு சனி காலை, பாணாந் துறையில் கடமையாற் றும் பொலிஸ் மாமாவின் வாதுதலை இல்லத்திற்கு இவன் தந்தை யுடன் சென்றிருந்தான்.

மதியவேளைக்கு சற்று முன்பாக மாமி இவனை அழைத்து, “தம்பி, இறக்கத்திலை இருக்கிற கடைக்குப் போய் தேங்காயெண்ணை ஒரு போத்தல் வாங்கி வாறியா..?” எனக்கேட்ட போது இவன் தலை யசைத்தான்.

“சைக்கிளுருக்கு பிறேக் குறைவு. கவனமாப் போய் வரவேணும்” என்ற எச்சரிக்கையுடன் மாமி இவனை அனுப்பிவைத்தாள், “சிங்களம் தெரியுமா,” என்றொரு வார்த்தை கேட்க மறந்தவளாய்.

தனியாக ஊர் சுற்றும் குஷ்யில் காசை வாங்கிக்கொண்டு இவன் புறப்பட்டான்.

அப்போது இவனுக்கு சிங்கள அரிச்சவடி கூடத்தெரியாது. ஏதோ ஒரு உதவேகத்தில் புறப் பட்டவன், தேங்காயெண்ணைக்கு சிங்களமென்ன என்று கேளாமல் வந்துவிட்டோமேயென்று சிறிது யோசித்தான்.

திரும்பிப்போய்க்கேட்டு வரலாமென்றால், சைக்கிள் இவன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வர மறுத்து அடம்பிடித்தது. அப்படியே போய்க்கேட்டாலும், மாமியும் மற்றவர்களும் சிரிப்பார்களே என்ற கூச்ச உணர்வும் தடுத்தது.

இடைவழியில் இறங்கவும் முடியாமல் தவித்தவன், ஏன்டாவந்தோமென்று சங்கடபட்டான்.

இனி இறக்கம் வரை போய் அலுவலை முடித்துக்கொண்டுதான் திரும்பி வரவேண்டுமென்று தீர்மானித்தான்.

சட் டென் று, அண் மையில் பார்த்த “கொடிமலர்” திரைப்படக் காட்சியொன்று மனதில் தோன்றி தெரியத்தை வரவழைத்தது.

அதில் வரும் ஊமைப்பெண்ணான கதாநாயகி, கணவன் விபத்தில் சிக்கியதை அறிந்து வீதிக்கு ஓடி வருகிறாள். வீட்டில் யாரும் துணையில்லாமையால் எவரது உதவியையும் நாட வழியின்றி புறப்பட்டு வந்து விட்டாள்.

ஆஸ்பத்திரி எங்கையென்று எவரிடம் எப்படிக் கேட்பதென்று புரியாதவளாய், கண்ணில்பப்பட்ட கல்லொள்ளில் காலை மோதிக்காயப்படுத்துகிறாள்.

வலது காற் பெருவிரலிலிருந்து ரத்தம் குபீரெனப் பாய்கிறது. மதிய வேளையில் கொப் பளிக்கும் குருதியுடன் இவள் நொண்டி நடந்து வருவதைக் கண்ட ஒருவர், தூரத்தே தெரியும் கட்டிடத்தைக்காட்டி ஆஸ்பத்திரிக்கு வழி சொல்கிறார்.

அவள் நினைத்தபடியே வேலை கலபமாகிறது.

அதனை நினைத்துக்கொண்டே, இவன் கம்பீரமாகக் கடையடியில் இறங்கி, “கோக்கனற் ஓயில் வன் பொற்றில்” என்று கூறிப்போத்தலை நீட்டுகிறான்.

அந்த நாட்டுப்புற சிங்களவருக்கு ஒன்றுமே

நாண்மீ

புரியவில்லை.

இவன் போத்தல் முடியைத்திறந்து மூக்கருகே கொணர்ந்து முகர்ந்து காட்டியதும், அவர் சிரித்துக் கொண்டே தானும் முகர்ந்து பார்த்து, “பொல் தெல் ஓன்தே?” என்றார்

“பொல் தெல்” என்பதற்கு “ஒரு போத்தலா” எனக்கேட்பதா அர்த்தம் கற்பித்துக்கொண்டு இவன் தலையசைத்தான்.

கால் போத்தல் அளவிற்கு அளந்து ஊற்றி, அவர் இவனிடம் நீட்டினார்.

இவனுக்கு குழப்பமாய் இருந்தது.

இவன் மௌன பாசையில் கையை உயர்த்தி, பெருவிரலைச் சரித் து மேலும் ஊற் று மாறு விளக்கினான்.

அவர் இன்னொரு காலபோத்தல் ஊற்றிவிட்டு இவனைப் பார்த்தபோது, இவன் மறுபடியும் இரு தடவை சைகையில் பேசினான்.

கடைச்சிப்பந்திகளும், பொருள் வாங்குவதற் காக வந்தோரும் இவன் செய்கையைப் பார்த்துச் சிரித்த போது, இவனுக்கு கோபம் வரத்தான் செய்தது. என்ன செய்ய? வலிந்து அடக்கிக்கொண்டான்

நாளைக்கு இவர்களைக் காணவா போகிறேன்? என்ற அலட்சியத்துடன் ஐம்பது ரூபா நோட்டினை நீட்டினான்.

இந்தக்களேபரத்தில் சிரித்தவாறே காசை வாங்கியவர், நூறு ரூபாய்க்கு மீதி கொடுத்தார்.

இவன் நினைத்திருந்தால், பேசாமல் வாங்கிப் பொக்கெற்றில் வைத்ததுக்கொண்டு போயிருக்கலாம்.

நாண்மீஸ்தனான இவனுக்கு, அதற்கு மனம் ஒப்ப வில்லை.

ஜந்து விரல்களைக் காட்டியவாறே, ஐம்பது ரூபாவைத் திருப்பி நீட்டியபோது கடைக்காரர் இவனை மெச்சி, “பொஹோமஸ் துதி மல்லி” என்றுகூறி வாங்கிக்கொண்டார்.

அதற்கான அர்த்தம் புரிந்ததால், இவனும் புன்னைக்கைத்தவாறே சைக்கிளில் ஏறி மிதித்தான்.

இமய மலையின் உச்சிக்கே ஏறியதான் ஒரு சந்தோஷத்தில் மிதந்தான்.

காடு மிழத்தல்

சுவரில் பூட்டிய வெளில்
ஷஸ்கவரி பார்க்கிறேன்

ஓட்டகச்சிவினங்கியாகி
பெருங்கழுத்தெடுத்து
நடக்கிறது மனம்
மரங்களுக்கு மேலாக

மனமெங்கும்
வளர்ந்து கிடக்கின்றன
மரங்கள்

பசுமையும் வரட்சியும்
குளிரும் அடர்மழையுமாய்
என்னைக் கடந்து கொண்டேயிருக்கிறது
காலம்

உனக்கான சாபங்கள்

சுவர்ப் பல்லி
நாக்கை நீட்டி
பிடிக்கப்பார்க்கிறது
அமேசான் சிலந்திகளை

சகாராவின் கோடையில்
தாக்கமெடுத்தது
நுயாகராவில் நீர் குடிக்க
நடக்கின்றேன்

வழியைங்கும்
பசும்புல் மேயும்
துருவமான்கள்
புலிகளின் துரத்தலில்
பயந்து பாய்ந்தோடுகின்றன
சுவரில்

அகற்றந்து சாந்தப்பட்ட
கதவின் ஒலியில்
திருக்கிட்டுப் பறக்கின்றன
வண்ணத்துப்புச்சிகள்

காடு பிடித்திருக்கிறது
இங்கு ஆத்திரத்தைக் காட்டவும்
அகற்றந்து சாந்தவும்
கதவுகள் இல்லை.

உன் நாற்காலிகளை
ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்

அகவ இல்லாதபொழுதுகளில்
உனக்கான அடையாளம்
ஏதுமற்றிருப்பாய்

மனிதக்கழிவுகளைச்
சமுன்றெழும்
மாட்டு இலையான் போல்
“விம்மம்” எனும் சிரிப்பும்

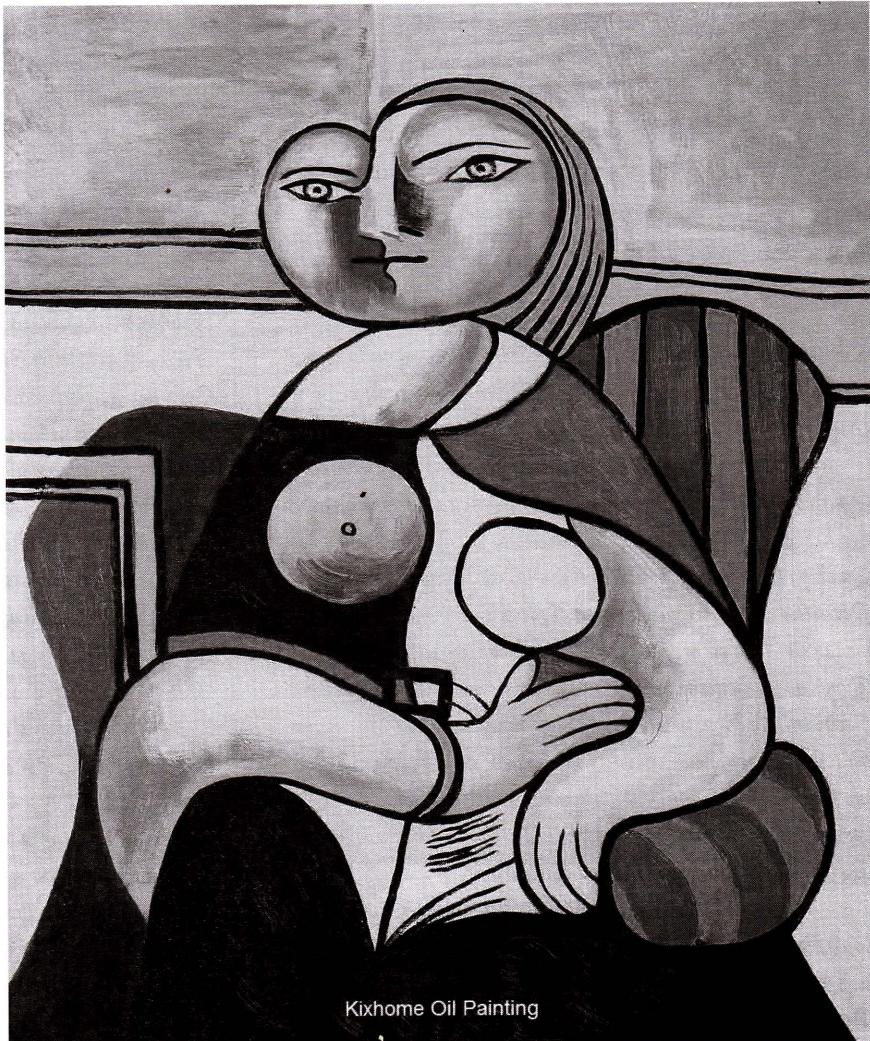
சீழ்வடிந்த பெரும்புண்ணில்
நெளியும் புழுக்களுமாய்
உன்னைச்சுற்றும்
பெருங்கூட்டமும்
இல்லாதிருப்பாய்

எளியோருக்கு பகிரப்படாத
முன்னிருக்கக்களை
வெற்றிடமாகவே வைத்திரு
நீதிமான்களின் வருகைக் காலத்தில்
உனக்கவை உதவக்கூடும்

உன்னிருக்கக்கள்
இன்னொருவதனாக்ட்டும்.

அடர்த்தியான கரும் புகையைக் கக்கி, தன்னை முச்சுக்கத்தினாற் வைத்து நகரும் பஸ்சுக்குப் பின்னே நடந்து, பின் தங்கி, வலது கையால் புகையைக் கலைத்து நின்றாள். பஸ்சை விட்டு இறங்கிய போது, தன் உடல் வியர்வையில் அணிந்திருந்த மெல்லிய நெலெலக்ஸ் துணிச் சுடிதார் உடலுடன் ஓட்டி, தன் உடலை அருவருப்பாக வெளிப்படுத்துவதற்காக கவலைப்பட்டாள். தன் மீது கவிழ்ந்திருந்தவனின், தடித்த உதட்டிலும், அடர்ந்தமீசையிலும், வீசிய வடிசாராயத்தின் நெடி, தன் உடல் மீதும் படிந்து விட்டது போல் சினமடைந்தாள். போக்கு வெயிலுடன் அனல் காற்று முகத்தில் அறைந்து தாக்கி தன் நினைவுகளில் படிந்திருந்த அடையாளங்களின் மீது கவனத்தை குவிக்க முடியாது சிதறாடிப்பதாக கருதினாள். எப்போதும் தன் இருப்பை உணர்த்திக் கொண்டே இருக்கும் இடப்பக்க ஒற்றைத் தலைவலி விண்டு விண்டு வலிக்கத் தொடங்கியதை உணர்ந்தாள். உரப்பையாலான தன் இடது கமக்கட்டுக்குள் நசிந்திருந்த பயணப்பை, தன் சமூகத்தையும், தன்னையும் பழைமையானதொரு காலத்தில் உலாவ விட்டிருப்பதற்காக வருத்தப்பட்டாள். தன் வெண்ணிற துப்பட்டாவின் ஒரு

நினைத்தாள். வெண் மணல் பரப்பில் இருந்து உயரமாகவும், தெளிவான வெண் நிற நீளக் கோட்டுடன், அகலமாக இருந்த தார் வீதியில் அன்னியப்பட்டு, பாதுகாப்பின்றி தனிமையில் நிற்பதற்காக வேதனைப்பட்டாள். சன நெரிசலாலும்,

கிஞ்சில்

அந்தத்தினால் தன் இடது கையைச் சுற்றி மறைத்து, மற்ற அந்தத்தை கழுத்தில் மாலை போல் சுற்றிப் போட்டுக் கொண்டாள். தனக்குப் பரீட்சயமான அகல மற்றதும், குண்டும் குழியுமான, வெண்மணல் பரப்போடு படிந்த வீதியாக அது இல்லாதிருப்பது இனம்புரியாத தவிப்பை ஏற்படுத்துவதாக

நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் வருகின்ற பதட்டத்தாலும், இரண்டு பஸ் கோல்ட் முன்னதாகவே இறங்கி விட்டதை அடையாளங்கள்டு கொண்டாள்.

தன் நெற்றிப்புருவத்திற்கு நேர் எதிரே கட்டெரிக்கும் சூரியன், கலங்கி இருந்த விழிக்குள் வர்ணக் குமிழிகளாக சிதைந்து கரைய, கூச்ச

உணர்வுடன் தலை குனிந்து நின்றாள். உயரமான மின்கம்பத்தின் நிமில் தன்னைப் போல் கூனி, சவண்டு பள்ளத்தினுள்ளேயே குறுகிக்கிடப்பதாக அவருக்குப்பட்டது. தன் வியர்வையால், உடலுடன் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும், யாருடையதோ அளவுக்கு வாங்கிய சுடிதாரினால் அசௌரியப்பட்டு நின்றாள். நெந்து போன அதன் வடிவமும், கத்தரிப்பு நிறத்தில் கருத்தப் பொட்டுக்கள் நிறைந்த, யாருடையதோ விருப்பத்துக்கு வாங்கிய, தான் அணிந்திருக்கும் உடையின் மீது அருவருப்புக் கொண்டாள். புனர்வாழ்வு முகாமின் சீமெந்து தரையில். உரப்பையில் கொண்டு வந்து கொட்டிய துணிக் குவியல்களில், மற்றவர்கள் பொறுக்கிய பின், தனக்கு அளவாக இருக்கும் என நினைத்து எடுத்து வைத்தது அவருக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஈச்சம் புதர் ஓரமாக வெளிப்பட்ட வெள்ளாடொன்று தன்னைக் கண்டு திரும்பவும் புதருக்குள் மறைந்து போவதைப் பார்த்தாள்.

தன்னை அருவருப்படையச் செய்யும் உணர்வுகளுடன், கிறவல் ஒழுங்கையால் செல்லாது, சண்ணாம்புச் சூளை ஓரமாகப் போகும் ஒற்றையடி மணல் பாதையில் போவதென்ற நினைவுடன் நகரத் தொடங்கினாள். நாய்க்களியால் செங்கற்கள் வெளித் தெரியக் கின்று போல் கட்டிய சூளையின் விளிம்பில் சாம்பலும் கரியும் படிந்து கிடக்க, உமி வெக்கையில் வெந்து கொண்டிருக்கும் சிப்பியின் வெண்மை நினைவில் படிய நடந்தாள். புகை படிந்து, கறள் கட்டிப் போன சண்ணாம்புச் சூளை கூர்முகட்டில் இருந்து துகள்கள் சிதறிப் பற்பதான் நினைவு உந்த, சண்ணாம்புச் சூளையை நெருங்கி நின்றாள். சுட்ட சிப்பியின் அவிந்த மணம் நாசியில் கனதியாகப் படிய, பனை மட்டை வரிந்த சண்ணாம்புச் சூளை வேலி ஓர, ஒற்றையடி மணல் பாதையை நோக்கி, தார் வீதியில் இருந்து, தாழ்வாக இறங்கி ஓடினாள்.

வெயிலின் தகிப்பை தவிர்ப்பதற்கு மரமுந்திரிக்குக் கீழால் செல்வதற்கு தன் எண்ணம் உந்துவதை உணர்ந்தாள். மரமுந்திரியின் கெந்துகள், கொடியைப் போல் சவண்டு வெண்மணல் பரப்பில் பச்சைக் கூடாரம் போல் குவிந்து கிடப்பதாக நினைத்து நடந்தாள். காயான் பற்றைகளும், சப்பாத்திக் கள்ளியும், விடத்தல் மூன்பற்றைகளும் நிறைந்த, இலக்கற்ற பாதையில் வளைந்து வளைந்து, நேர் எதிரே முகத்தைச் சுட்டெரிக்கும் வெயிலில் போவதால், தான் அதிகம் களைப்படைந்து விட்டதை உணர்ந்தாள். மீண்டும் தன் ஒற்றைத் தலை வலி தன் இருப்பை காட்டத் தொடங்கியது. தன் இடப்பக்கத் தலைக்குள் இருக்கும் ஏறிகளைத் துண்டு சூடாகி, முகம் முழுவதும் தூடு பரவி வருவது போல் உணர்ந்தாள். தன் தட்டையான செருப்பு மணலுக்குள் புதையும் போது, கால்கள் சள்ளிட்டு ஏரிவதை உள்வாங்கி நடையை வேகப் படுத்தினாள்.

தென்னை மரத்தின் அரைவாசி உயரத்துக்குக்

கிடந்த, கைவிடப்பட்ட வெற்றிலைத் தோட்ட மணல் பிட்டியின் உச்சி விளிம்பில், அதன் பக்க அடைப்புக்கு நட்ட பணை முருங்கையின் உச்சியில் இருந்த பசிய துளிர்கள், தனக்கு ஏதோ நம்பிக்கையை தருவதாக நினைத்தாள். சிதைந்து கிடந்த மணல் பிட்டியின் சாய்வில் தன் தந்தையின் வியர்வைத் துளிகளையும், நம்பிக்கைகளையும் தேடுவது போல் முதுகை கூனிய படி ஏறினாள். செருப்புக்கும் தன் கால்களுக்கிடையிலும் உந்திச் சிதறும் மணல்கள், கழுத்தடியில் விழுந்து, சட்டைக்குள் கொட்டுண்டு, வியர்வையில் ஒட்டி உறுத்துவதால் ஏரிச்சலடைந்தாள். மணல் பிட்டியின் உச்சி விளிம்பில் ஒரு காலும், சாய்வில் ஒரு காலுமாக நின்று, தான் என்றோ தொலைத்து விட்டுப் போன எதோ ஒன்று பின்னே கிடப்பதான் உணர்வில் திரும்பிப் பார்த்து நின்றாள். கொஞ்ச நீருக்குள், அடர்த்தியாக கரும்பாசியும், பன்புற்களும் மண்டிய துரவு, தான் நிற்கும் மணல் பிட்டியில் இருந்து தூரமாகப் போய்விட்டது போல் அவருக்குப் பட்டது. தன் அப்பா இந்த மணல் பிட்டியில் வெற்றிலைத் தோட்டம் வைத்திருந்த போது, தூரவு அதிக தண்ணியுடன் பெரிதாகவும், தோட்ட அடைப்புக்கு நெருக்கமாகவும் இருந்தது, அவள் நினைவுகளில் பசிய துளிர்களுடன் படிந்து மறைந்தது. கரிய வந்திப் போன உடலில் கச்சைத் துண்டுடன், பெரிய மண் குடம் சுமந்து தந்தை தூரவில் நீர் மொண்டு, மணலில் கால் புதைய தோட்டப் பிட்டியில் ஏறுவது தூரவு நீரில், விம்பம் போல் அவள் நினைவில் படிந்து, நீர்க் குழியில் அலையில், அழிவது போல் அழிந்தும் போனது. நீண்ட பச்சை நிறக் காய்கள் தொங்கும் வாகை மரத்தின் அடியில், தம்பியும், தானும் சுட்ட மரவள்ளிக் கிழங்கின் சூட்டை கை உணர, பிய்த்து உண்பது போல், விறகுக்குக் கொத்திய வாகையின் அடிக்கட்டை வெதும்பிக் கொண்டிருக்கும் வெம்புமணலின் கானல் நீரில் சலனமாக உருக் கொள்ளக் கண்டாள். தமக்கு உணவாக, பாடப் புத்தகங்களாக இருந்த பசிய நிற வெற்றிலைக் கொடிகள் அலம்பல்களில் அசைந்து, வீரியமான அனல் காற்றை தன் மீது உமிழுந்து தன்னை நிலை குலையச் செய்வது போல் தள்ளாடி நின்றாள். ஒவ்வொரு முறை கொடி பதிக்கும் போதும், மணலும், சாணமும், வியர்வையும் கலந்து, கடக்கத்தில் அப்பா மன் சுமந்து கொட்டிய மணல் பிட்டி இது என்ற நினைவு, தன் இடது கையைப் போல், கால்களும் பலம் இழுந்து துவழ்வது போல் அவருக்குப்பட்டது.

கொதிக்கும் சுடு மணல் பிட்டியின் மையத்தில் வந்து, தன் பார்வையை குடியிருப்புக்கள் இருந்த பக்கமாக தூரப் போக விட்டாள். வெண்மணல் திட்டுக் களும், புதர்களும், பச்சையற்ற தடித்த இலைகளைக் கொண்ட மரமுந்திரிகைகளுக்குமிடையே, சிகப்பு ஓடுகளில், வெள்ளை நிறத்தில் நிறுவனங்களின் பெயர் பொறித்த உயரமில்லாத கல் வீடுகள், தூரமொன்றாய்க் கிடப்பதைக் கண்டாள். தான் இயக்கத்துக்குப் போகும்

போது இருந்த தகரம் பாதியும், ஒலை பாதியுமாகக் கிடந்த சூரி முகட்டுக் குடில்கள் முற்றாக மறைந்து விட்டதைக் கண்டாள். அவை அலையாய் அடிக்கும் அனல் காற்றையும் தாண்டி, பார்வையை தன் குடில் இருந்த பக்கம் கூர்மைப் படுத்தினாள்.

வெண்ணிறத்தில், நீல நிறப் பெயின்றால் “யுனிசெப்” எனப் பொறிக்கப்பட்டு உயரமாகக் கட்டியிருந்த படங்கிற்குக் கீழ், ஒடுங்கிக்கிடந்த, நிறுவனம் கட்டிக் கொடுத்த சிறிய ஓட்டு வீடுதான் தங்களுடையது என்பதை உறுதிப் படுத்திக் கொண்டாள். தன் பார்வையை, வெயிலின் தகிப்பையும் மீறிக் கூர்மைப் படுத்தினாள்.

படங்கிற்குள்ளும், வீட்டிற்கு
வெளியே, வீட்டின் தாழ்வாரத்தை
விட உயரமானவர்கள், வெள்ளை
உடையுடன் நடமாடுவதை தன்
விழிகள் கிரகித்து விட்டதை
உணர்ந்தாள். சவம் எடுப்பதற்கான
ஏற்பாடுகள் துரிதமாக நடைபெறும்
நெருக்கமான காட்சிகளில்,
துலக்கமற்ற உறவின் முகங்கள்
நினைவில் வந்து போவதை தன்
கலங்கிய விழிகளுக்குள் கண்டாள்.

செஞ்சிலுவைச்

சங்கத்தினுாடாக வந்த தம்பியின்
மரணச் செய்திதான், தன்
விடுதலைக்குக் காரணமாகிப்
போனதை நினைத்து
துக்கப்படுவதா, மகிழ்வதா என்று
புரியாது புறப்பட்டு வந்ததை
நினைவுபடுத்திப் பார்த்தாள்.

“ஆரோ கல்வி

அதிகாரியின்ட பொட்டைய
கெம்பக்க விரும்பி இருக்கிறான்...,”

பொட்டையிட தகப்பன்
கெம்பக்க... புள்ளியளுக்க வைச்சு
அறைஞ்சிருக்கான்..., அண்டிரவே மரத்தில தூக்கு
மாட்டிற்றான்...., மூண்டு நாளைக்கு வைச்சுப்
பாக்கிறம்..., விட்டா வந்து கடைசியா அவன்ட
முகத்தப் பார்..”

செஞ்சிலுவைச் சங்கத்துடன் வந்த கோவிந்தன் மாமாதான் சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தார்.

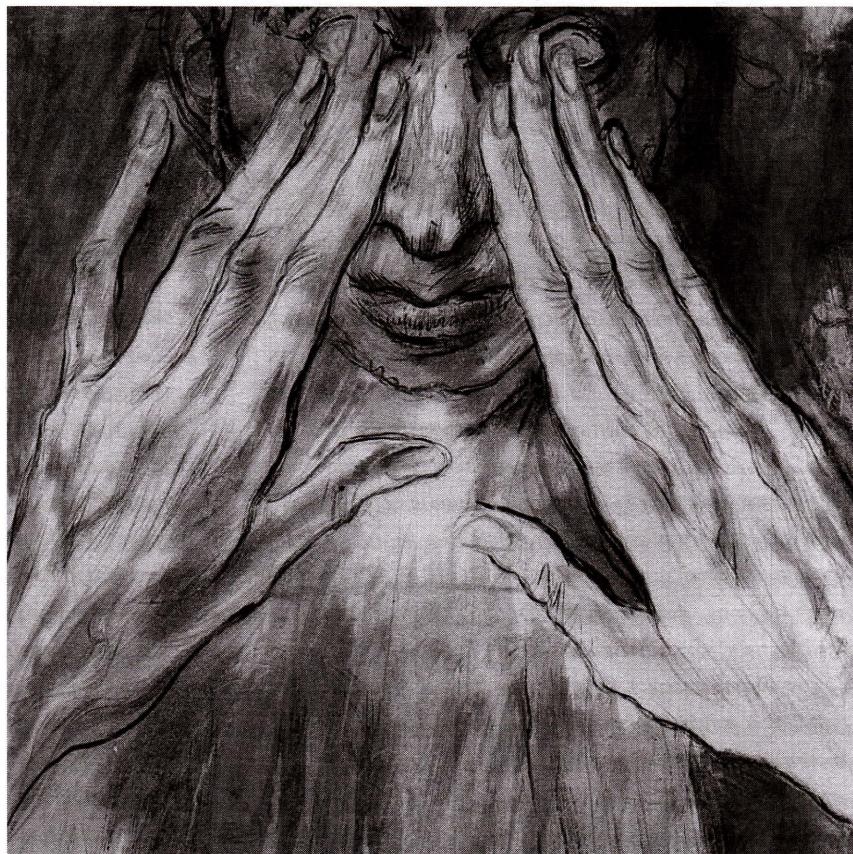
அப்பாவைப் போல் வெள்ளாந்தியாய் தன் மீது பாசம் வைத்திருந்த பரிசாரக்க் கிழவர் தான் பிணைக்கு ஒப்பமிட்டு, பஸ் ஏற்றி விட்டதை, அவரது வெற்றிலை குதம்பிக் கொண்டிருக்கும் வாயுடனும், கயர்படிந்த ஆடைகளுடனும் நினைவு கொண்டாள்.

பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டிகளிலும், பொது நிகழ்வுகளிலும், ஆணோ, பெண்ணோ... வீட்டுக்கு ஒருவர் கட்டாயம் போராட வர வேண்டும் என அம்மான் தொடர்ச்சியாக பேசிக் கொண்டிருந்தது தன் நினைவுகளில் ஒலி பெருக்கியின் அலறலுடன்

செவிப்பறைகளை தாக்குவதாக நினைத்தாள்.

“பொடியன் படு சுட்டி... கெட்டிக்காரன்.. எப்பிடியும் கெம்பஸ்க்கு எண்ட பண்ணிப் போடுவான்.. ஆம்பிளப் பிள்ளா நிமிந்திற்றான் எண்டா... குடும்பத்த கரையேத்திப் போடுவான்..”

கோவிந்தன் மாமா திரும்பத் திரும்பச் சொன்ன போது அதன் உள்ளர்த்தம் புரியாது வெள்ளாந்தியாய்... அப்பா கேட்டுக் கோண்டிருந்ததை நினைவு படுத்திப் பார்த்தாள். தம்பிக்காகவும் தன் குடும்பத்துக்காகவும், இரவோடு இரவாக கடிதம் எழுதி

வைத்துவிட்டு இயக்கத்துக்குப் போன இரவையும், நிலவில் வெளிறிக் கிடந்த வெண் மணல் ஒழுங்கைகளையும் நினைவு படுத்திக் கொண்டாள்.

போக்கு வெயிலின் தகிப்பில், தலையுடன் தங்கி விட்ட “செல்லின்” துண்டு சூடாகி, தன் நரம்புகளும், இரத்தமும் சூடாகி, தலை, உடல் எல்லாம் கொதிப்பது போல் உணர்ந்தாள். மணல் திட்டில் இருந்து இறங்கி, தன் வீடு இருந்த பக்கம் புலன்களைக் குவித்து நடந்து போனாள். வீட்டை தூரமாக நெருங்கும் போதே, ஒப்பாரிச் சத்தத்தையும், சடங்குகளுக்கான அடங்கிய கட்டளைச் சத்தங்களையும், தன் புலனுணர்வுகள் கிரகிக்கத் தொடங்கி விட்டதை உணர்ந்தாள்.

நெருக்கமாக சலசலப்பான உரையாடல் களையும், ஒப்பாரிச் சத்தத்தையும் கேட்கத் தொடங்கிய போது, தான் வெளிப்படுவதற்கு திடலில் இருந்த விடத்தல் பற்றையும், ஈசை மரப் பற்றைகளுமே திரையாக தடுத்து நிற்பதாக கருதினாள். திடீர் என்று

காற்றில் கந்தக நெடியை சுவாசித்தாள். ஒற்றைச் சீன வெடி, மிக நெருக்கமாக வெடித்து தலைக்குள் அதிர்ந்து அடங்குவதை பயத்துடன் உணர்ந்தாள். எதிர்த் திசை அடிவானில் சலவைக் கல்லில் துணி அடிப்பது போன்று அந்த ஒற்றை வெடி எதிரொலித்து அடங்குவதைக் கேட்டாள்.

தன்னை வெளிப்படுத்துவதற்கான உந்துதலில், சுய கட்டுப் பாடின்றிய கால்களின் இயங்குதல் இடற, காய்ந்த விடத்தல் மூன் பற்றைகளும் சுடு மணலும் முகத்துக்கு நேரே நெருங்கி வருவதைக் கண்டாள். தன் வலுவிழந்த இடக்கையை பிரயோகிக்க முடியாது என உணர்ந்து, தன் உடலை உந்தி வலம் மாற்றி, வலப்பக்கத் தோள்ப்பட்டையை நிலத்தில் வலுவாக மோதி, தன் தலையை சுடு மணலில் கிடத்தி விழுந்தாள். மீண்டும் கந்தக நெடி நாசியை தாக்கியது, தொடர்ச்சியாகக் கட்டுடன் சர வெடிகள் தனக்கு மிகக் கிட்டவாக வெடிப்பதைக் கேட்டாள். புகைகளுக்கிடையே, திழர் திழர் எனத் தோன்றும் நெருப்புப் பொறிகளும், பேப்பர் துகள்களும் பறக்கும், நினைவுகளுக்குள், தான் அமிழ்ந்து போவதை உணர்ந்தாள்.

தொடர்ச்சியான வெடி ஓசையும், அதன் எதிரொலிப்பும், தன் தலைக்குள் எண்ணற்ற ஊசி முனைகள் குத்துவது போன்ற வலியையும், விறைப்பையும் உணர்ந்தாள். வலி மிகையாக, தன் கால்கள் தன்னிச்சையின்றி நடுங்கிப் பின் சுடு மணலில் உதரத் தொடங்குவதை கட்டுப்படுத்த முடியாது தவித்தாள். தன் தாடைகள் கட்டிக், கொண்டு பற்கள் நெறு நெருப்பதைக் கேட்டாள். தன் உடல் கொடுகி நடுங்கி உதறல் எடுக்கத் தொடங்கிய போது, தன் கண்கள் முற்றாக இருண்டு கறுத்துப் போவதை உணர்ந்தாள்.

வெறும் வெளிர் வானம் போன்ற நினைவுகள் மிஞ்ச, உடல் தன் நினைவுகளில் இருந்து முற்றாக அழிந்து போய்விட்டதை உணர்ந்தாள். காதுக்குள் தொடர்ச்சியாக கேட்டுக் கொண்டிருந்த சீன வெடி ஓசையும் எதிரொலியும், மெல்ல மெல்ல எதிரொலியற்ற துப்பாக்கி வேட்டோசைகளாக மாறுவதை உணர்ந்தாள். தன் துப்பாக்கியின் இரும்புப் பகுதிகள் மாத்திரமன்றி, பலகைப் பகுதிகளும் சூடாகிக் கொண்டிருந்த போதும், தான் நிறுத்தாது தொடர்ச்சியாக சுட்டுக் கொண்டிருந்தது, எதுவித உருவமுற்று அவள் நினைவுக்கு வந்தது. எதிர்த்து வந்த துப்பாக்கி ரவை ஒன்று சீமெந்துக் காப்பரணில் பட்டுத் தெறித்த போது, தெறித்த கற்களின் துகள்கள் தன்னை வலுவாக காய்ப்படுத்திய வலி மட்டும் நினைவில் நின்றது. ரவை பட்டுக் கருகிய சீமெந்துக் கட்டின் நெடி தன் நாசியை வலுவாக தாக்கி நிலை தடுமாற வைத்தது, தொடர்ச்சியற்று விட்டுவிட்டு வருவதை உணர்ந்தாள். தொடர்ச்சியாக தான் சுட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதுதான், தனக்கு முன்னே மின்னல் ஒன்று வெட்டியது போன்ற ஒளிப்

பிரவாகத்தைக் கண்டதை, காட்சியாக தன் நினைவுகளுக்குள் கொண்டுவர முயற்சி செய்தாள். எது வித ஓசையுமற்று, திரண்ட வலுவான மணல் குவியல் ஒன்று தன் காப்பரணை நோக்கி வருவதைமட்டும் உணர முடிந்ததை நினைத்துப் பார்த்தாள். பேரோசை ஒன்றும், மணல் புயலொன்றும் தன்னை கடந்து போன பின் தன் காப்பரண், மணல் குவியலாலும், சிதைந்த மரக்கெந்துகளாலும் மூடுண்டு இருந்ததை, சினிமாக்களில் நெக்கட்டிவில் வரும் வண்முறைக் காட்சிகள் போல் நினைவு கொண்டாள். தன் இடது கையின் இரண்டு விரல்கள் கூரிய பிளேட் ஒன்றினால் சீவியது போல் இருந்த இடத்திலிருந்தும், இடது பக்கத் தலையில் இருந்து கண்ணத்திலும், இளஞ்சிடான் இரத்தம் பரவுவது போன்ற உணர்வு வந்த போது, அவள் காதுக்குள் இரைந்து கொண்டிருந்த இரைச்சலும் முற்றாக நின்று போவதை உணர்ந்தாள்.

இடப் பக்க ஒற்றைத் தலை இடியுடன் தன் உணர்வு மீள்வதை உணர்ந்தாள். வியர்வையால் தன் உடல் மழையில் நனைந்தது போல் ஊறிக்கிடப்பதை உணர்ந்தாள். யாருடையதோ விருப்பத்துக்கு வாங்கிய, தான் அணிந்திருந்த சல்வாரையும், மணலையும், வியர்வை உடலுடன் ஒட்டி இறுக்கமாக்கி அருவருப்படைய வைப்பதாகக் கருதினாள். கண் விழித்த போது தலைக்குள் கிறு கிறுப்பு இருந்து கொண்டே இருந்ததை அவளால் உணர முடிந்தது.. வானம் சாம்பல் படர்ந்து பொழுது மங்கத் தொடங்கி விட்டதை உணர்ந்து திடுக்கிட்டாள். செத்த வீட்டின் இரைச்சல்கள் முற்றாக அடங்கி விட்டிருப்பதை தன் புலன்கள் தனக்குணர்த்தி கவலையடைய வைப்பதாக கருதினாள். பகல் வெய்யிலின் சூட்டை மணல் தக்க வைத்திருப்பதை தன் உடல் உள்வாங்குவதை அவளால் உணரமுடிந்தது. தன் பற்கள் கிட்டியதால் உதட்டில் உப்புக் கரிப்பையும், தாடையில் வலியையும் அவளால் உணர முடிந்தது.

அழுந்து, தன்னை வெளிப்படுத்தத் திரையாக இருந்த விடத்தல் பற்றையையும், ஈச்சை மரப் பற்றைகளையும், தாண்டி வந்த போது, வெள்ளாந்தியாய் யாரோ உறவினர்களுக்கு முன் தன் தந்தை கூனுண்டு இருப்பதைக் கண்டாள். தன் இடக்கையை வெள்ளைத் துப்பட்டாவால் மறைத்துக் கொண்டு, பொழுது இருட்டும் வரை, மீண்டும் திரையாக இருந்த விடத்தல் பற்றைக்கும், ஈச்சை மரப் பற்றைக்கும், பின்னே போய் அமர்ந்து கொள்ளுமாறு, இனம் புரியாத உணர்ச்சிகள் கொப்பிளிக்க துவண்டு போய் நின்றாள். வெம்பு மணலில் கீரைப் பாத்திகளுக்கு நீர் வார்த்த, மரமுந்திரி பருப்புகள் சுட்டுத்தின்ற, தன் தம்பியுடனான நினைவுகளை இரை மீட்டு, திரையாக இருந்த விடத்தல் பற்றைக்கும், ஈச்சை மரப் பற்றைக்கும், பின்னே போய் அமர்ந்து கொண்டு, வெதும்பி அழுதாள்.

ம.பா. மகாவிஸ்கசிவம்

ஒரு தொழியன் மூன்று டலர்கள்

புலோலி வ.கணபதிப்பிள்ளை
புலோலி வ.முருரூவாமியுலைய்
புலோலி வ.ஸ்ரவநி மூம்மையர்

சமுத்து இலக்கிய உலகைத் தமது வாரிசுகளால் வளப்படுத்திய குடும்பங்களுள் ஒன்று புலோலி வல்லிபுரநாதர் - சின்னாச்சிப்பிள்ளை குடும்பமாகும். ஆண்கள் மூவரும் பெண்கள் ஐவருமாக எட்டுப் பிள்ளைகளைக்கொண்டது இக்குடும்பம் இவர்களுள் வ.கணபதிப்பிள்ளை, வ.குமாரசுவாமிப்புலவர், வ.பார்வதி அம்மையார் ஆகியோரின் இலக்கியத் துறைப் பங்களிப்புக்களை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

வ.கணபதிப்பிள்ளை (1845-1895)

இக்குடும்பத்தின் இரண்டாவது ஆண் மகனாக 1845 ஆம் ஆண்டிற் பிறந்தவர் கணபதிப்பிள்ளை. இவர் தமது ஆரம்பக்கல்வியை உடுப்பிட்டி அ.சிவசம்புப் புலவரிடம் பெற்றக்கொண்டார். பின்னர் சென்னை சென்று அங்கு ஆங்கிலமும் வடமொழியும் கற்று அங்குள்ள சர்வ கலாசாலையில் பிரவேசப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து அங்கு கல்விகற்றார். இங்கு வடமொழிநூல்களைக் கற்பதிலேயே நாட்டங் கொண்டு வடமொழியிற் புலமைமிக்கவர் ஆனார்.

இவரது வடமொழிப்புலமையை அறிந்த அறிஞர் சிலரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கிக் காஞ்சி புரம் சென்று அங்குள்ள பச்சையப்பன் கல்லூரியிலே தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்து தமிழ் நூல்களை மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தார்.

பின் னர் திருவனந்தபுரம் சென்று திருவனந்தபுரம் மஹாராஜாக் கல்லூரிக்குப் பிரதம ஆசிரியராகச் சென்று தமிழ், வடமொழி ஆகிய இரு மொழிகளையும் கற்பித்தார். திருவனந்தபுரம்

மஹாராசாவின் சமஸ்தான வித்துவானாகவும் இருந்தார். இவரது வடமொழிப் புலமை பற்றி “வடமொழிக்கல்வியில் இவர் தனி சிறந்த புலமையாளர். அம்மொழியாலே அம்மொழி அறிஞர்கள் மத்தியில் பல மணிக்கணக்கில் பேசும் வடமொழிப் பேச்சாளர்.” என நா.சிவபாத சுந்தரனார் கூறுகின்றார் (சைவப்பெரியார் ச.சிவபாத சுந்தரம் - சைவப்பெரியார் நூற்றாண்டு விழாச்சபை வெளியீடு. 1978.பக.1)

திருவனந்தபுரம் மஹாராசக்கல் லூரியிலே கற்பித்த காலத்தில் அங்கு தமிழ்த்துறைப்பேராசிரியராக இருந்த மனோன் மணியம் சுந்தரம்பிள்ளையுடன் இவருக்கு நட்பு ஏற்பட்டது. சுந்தரம்பிள்ளை ஆங்கில மொழியிலிருந்து மனோன் மணியத்தை மொழி பெயர்த்தத்தைப் பின்பற்றித் தானும் வடமொழியிலிருந்து நூல்களை மொழி பெயர்த்தார்.

இவரது நூல்கள்

1.வில்ஹைணியம்

வடமொழியில் வில்ஹைண கவிஞரால் தனது வரலாற்றைக் கூறும் வகையில் இயற்றப்பட்ட நூலைக் கணபதிப்பிள்ளை மொழிபெயர்த்துத் தமிழ் உரை நடையில் எழுதினார். வில்ஹைண கவிஞர் யாமினி பூரணதிலை என்னும் இளவரசிக்கு காவிய நாடக அலங்கார சாத்திரத்தைக் கற்பித்தார். அவ்வாறு கற்பிக்கும் போது திருவருக்குமிடையே காதல் ஏற்பட்டு பலத்த எதிர்ப்புக்களின் மத்தியில் இருவரும் திருமணம் செய்து கொண்டனர். இக்கதையோடு சுந்திர உதய மகத் துவம், கல் வியின் சிறப்பு முதலியனவும் வில்ஹைணனால் தனது நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

இந்நாலைத் திராவிட வர்த்தன சபையரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க உரைநடையில் கணபதிப் பிள்ளை மொழி பெயர்த்தார். இடையிடையே கவிதை களும் இவரால் இயற்றப்பட்டுச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

“மந்திரி கேளாய் எந்தன் மாதவத் தன்னால் வந்து

சந்திர வத்தையாகுந் தயல் சங்கீதம் தன்னில்

தந்திரி வீதை தன்னில் சமயிலான் சாகித்யந்தான்

வந்திரும் வகையாதென்ன மகிழ்ந்தனக்கு உறரப்பாய் நீயே”

என்னும் பாடல் கணபதிப்பிள்ளையின் கவித்து வத்துக்கு சான்றாக அமைகின்றது. இந்நாலை மொழி பெயர்க்கும் போது ஆண் பெண் சேர்க்கை தொடர்பான வர்ணனைகளை நீக்கியும், வாசிப்பவர்களுக்கு உபயோகமாகும்படி நீதி நூற்போதனைகளைத் தாமாகவே புதிதாகச் சேர்த்துக்கொண்டும் மொழிபெயர்த்துவினாக நூலின் இறுதியிலுள்ள விஞ்ஞாபனப் பகுதி யிலேயே கணபதிப்பிள்ளை தெரிவித்துவினார். 1875 இல் சென்னைப் பட்டனம் இலஷ்மி விலாச அச்சுக் கூடத்தில் இந்நால் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டது.

2. இருகுமச் சரித்திரம்

வடமொழியில் காளிதாசன் எழுதிய இருகவம்ச காவியத்தின் மொழிபெயர்ப்பான இந்நால் 1874 இல் சென்னைப் பட்டனத்தில் இலஷ்மி விலாச அச்சுக் கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. 62 பக்கங்களைக் கொண்டது. சென்னைத் திராவிட சபையினரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க எழுதப்பட்ட ஐந்து சருக்கங்கள் மட்டும் உள்ளன. ஏனைய சருக்கங்கள் பின்னர் வெளியிடப்படும் என்ற குறிப்பும் உள்ளது.

3. மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் புராண வசனம்

1875 இல் சென்னைப்பட்டனம் இலஷ்மி விலாச அச்சுக் கூடத்தில் 184 பக்கங்களைக் கொண்ட தாக இந்நால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. மாணிக்க வாசகரின் வரலாற்றை விரிவாகக் கூறுவது. ஹாலாஸ்ய மஹாத்மியம், திருவிளையாடற்புராணம், திருவாதவுரடி கள் புராணம் முதலிய நூல்களிலுள்ள கதைப்பகுதி களைக் கருக்கி எழுதப்பட்டது.

இதில் மந்திரச்சருக்கம், திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம், குதிரையிட்ட சருக்கம், திருவம்பலச் சருக்கம், பெளத்தரை வாதில் வென்ற சருக்கம், திருவடிபெற்ற சருக்கம் என்னும் ஆறு சருக்கங்களை உடையதாக நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இவரது திருக் கலியான விநாயகபுரம், சுப்பிரமணியக்கடவுள் பதிகம் என்னும் நூல் விநாயகபுர முருகன் பெருமையை கூறுவது. 1875 இல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இவற்றுடன் இந்திரசேனை நாடகம் என்ற நூலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. வ.கணபதிப்பிள்ளை சென்னைத் திராவிட வர்த்தனி சங்கத்தின் பண்டிதராக இருந்தமையால் இவரது நூல்கள் இச்சங்கத்தினரின் வேண்டுகோளால் அழுத்தப்பட்டு இவர்களாலேயே வெளியிடப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இவரது மார்க்கண்டேய புராண வசனம், தருக்க

சாஸ்திர வினாவிடை, பதப்பிரயோக விவரணம் என்னும் நூல்களும் வேறுசில சமஸ்கிருத நூல்களும் எழுதிய போதும் அவைவெளியிடப்படவில்லை என வித்துவான் சி.கணேசையர் கூறுகின்றார். (அழுநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம் பக்.86)

சிறந்த கவிஞராகவும் விளக்கிய இவர், சமயம் சார்ந்த பிரபந்தங்கள் சிலவற்றையும் இயற்றியிடுவார். அவற்றுள் வேதாரணியத்திலுள்ள (திருமறைக்காரு) இறைவன் மீது பாடப்பட்ட வேதாரணியேசவர் ஊஞ்சல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்நாலிலுள்ள காப்புப்பாடல்,

“மணியோங்கு மனோததிபின் பாலாய

மறங்காட்டு மதியோளிரு மௌலியார் மேல்

அணியோங்கும் ஊஞ்சல் இசை அடியார் தங்கள்

அடிக்கு அடியேன் தமியேன் ஆதரத்திற் பாடப் பணியோங்கு மென்பாயற் பழங்கு கண்ணன்

பழிதொலைந்தாட் கொண்ட அந்தப்பரமனார் தங் கணியோங்கு வீர்க்கத்தில் சேந்தன் செங்

கமலமலர் நிகாடிகள் காப்பதாமே”

எனச்சிறப்பாக அமைகின்றது.

இவரது மாணவப்பரம்பரையினராக சென்னைத் திராவிட வர்த்தன சங்கத்தைச் சேர்ந்த சதுரவேத வையாகரண பூர்ண வாசாரிய சுவாமிகள் என்றும் சமஸ்கிருத வித்துவ சிரோன்மனி மொழிநூல் ஆசிரியரான மாதகல் கார்த்திகேய முதலியார், ஆசியோர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். முதலியார் தமது மொழிநூலின் ஆசிரிய வணக்கத்தில் கணபதிப்பிள்ளையையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வ.கணபதிப்பிள்ளை தமிழகத்தில் தாசில்தார் ஒருவரின் மகளாகிய சுந்தரம்மா என்பவளைத் திருமணம் செய்தார் எனினும் இவருக்குப் புதல்வர் பேறு கிடைக்கவில்லை. கந்தசட்டி விரதத்தைத் தவறாது அனுட்டிக்கும் இவர் விரதகாலத்தில் தணிகை முருகன் கோயிலுக்குச் செல்வது வழக்கமாகும். 1895 ஆம் ஆண்டும் கந்தசட்டி காலத்தில் தணிகை முருகன் கோவிலில் இருந்த போதே இவர் மரணமடைந்தார்.

வ.குமாரசுவாமிப்புலவர்

புலோலி வ.கணபதிப்பிள்ளையின் இளைய சகோதரரே புலோலி வ.குமாரசுவாமிப்புலவர். இவரை கோவிந்தப்பிள்ளை என்ற பெயராலும் அழைத்தனர். இவர் தமயனாரிடம் வடமொழியைக்கற்றுக் கொண்ட பின்னர் உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவரிடம் இலக்கிய இலக்கணங்களை ஜைமறக் கற்றார். அதன் பின்னர் வித்துவ சிரோன்மனி பொன்னம்பலப்பிள்ளையிடமும் கற்றார்.

மற்றவர்களுடன் சாதாரணமாக உரையாடும் போது கூட இலக்கண சுத்தமான செந்தமிழிலேயே உரையாடுவார். சிறுவர்கள் பேசும் போது வரும் இலக்கணத் தவறுகளையும் உடனுக்குடன் திருத்தி விடுவார். இதனால் இவரை இலக்கணக் கொத்தர் என்று அழைப்பார்கள். இலக்கணக்கொத்து என்ற இலக்கண நூலொன்று உள்ளமை, இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சிறந்த கவிஞராகவும் விளங்கிய குமாரசவாமிப் புலவர் பாடிய கவிதைகள் அச்சிடப்படாமையால் இன்று அழிந்து போடுவதினால் அவர் என்னென்ன பிரபந்தங்களை இயற்றினார் என்பதைக்கூட அறிய முடிய வில்லை. எனினும் பதிப்பக்த்தாரது நூல்களுக்கு இவர் வழங்கிய பாயிரப்பாடல்கள் பலவற்றிலிருந்து இவரது கவித்து வத்தை அறிந்துகொள்ள வேண்டியுள்ளது. தமது குருவான உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர் எழுதிய யாப்பருங் கலக்காரிகை உரைவிளக்கத்திற்கு இவர் சிறப்புப் பாயிரமாக கொடுத்த பாடல்.

“தாராய் உகரவொன்று காரிகைக்கு இங்கெனத்தந்து பொருட் பேரார் கலைவல்லோர் கேட்டிட வேற்கைப் பிரான் பத்திமை சீராந்திரும் சிவசம்புப்புலவன் தெளித்தவரை

ஆராயும் மைந்தர் அகத்திருள் ஓட்டிடும் ஆதித்தனே”
என்று உள்ளது.

இதே போல் மகாவித்துவான் வி.கணேசரன் இரகுவம்சம் காவியத்திற்கு எழுதிய உரைக்கு இவர் கொடுத்த சிறப்புப் பாயிரப் பாடல்களில் ஒருபாடல் “பெரும்பகுதி பெற்றிட்ட மகாகவி காளிதாசன் வடமொழியில் பேசும் அனுங்காவியம் ருகவம்ச காவியத்தை அரசுகேசரி என்று ஒதும் விழும் சுர்ப்பரிதிக்குலத்துழிரைன் யாப்பாண மிகை நல்லூரான் இருந்த தமிழாற் பாடிய அழிடுதன அருந்த விருந்திட்டான் எவ்ர்க்கும் அன்றே”
என்பதாகும்.

இவரது தமிழ்ப்பணிகளில் முதன்மையானது இலக்கண நூலான நன்றாலுக்கு இவர் எழுதிய காண்டிகை உரையாகும். இந்நூல் 1902 ஆம் ஆண்டில் விவேகானந்த அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப் பட்டது. ஆங்கில அரசுபள்ளிகளில் தமிழ் இலக்கணம் கற்கும் மாணவர் களின் தேவையை மனதிற் க் கொண்டே இந்நால் எழுதப்பட்டது. இந்நாலிற்கு வித்துவாப்பிராயம் வழங்கி ஜே.த.அப்பரப்பிள்ளை,

“முன் உரைகளில் இல்லனவாய்ச் சிறந்த விரிவிலக்கங்களும் பரீனை வினாக்களும் அப்பியாசங்களும் மலிந்து விளங்கும் இவ்வுரையிலே எடுத்த துறைகளைத் தாபித்தற் பொருட்டு அநுவதிக்கப்பட்ட ஆப்த துத்திரங்கள் ஆங்காங்குச் செறிந்து தீபமேற்றிய தம்பங்கள் போலச் சொலிக்கின்றன. நெடுங்கால மயக்கத்துக் கிடனாய் நின்று இலக்கண வித்தியார்த்தி களைக் கலக்கிய சில விடயங்களைச் சிறுவருமியத் தக்கவாறு ஆசிரியர் விரித்துரைத்து விளக்கியிருக்கிறார்” எனக் கூறுகின்றார்.

பாரதத்தில் ஆழந்த புலமையுடைய குமாரசவாமிப்புலவர் வில்லிபாரதத்தின் தூது போர்ச் சருக்கத் திற்கும் உரையெழுதியுள்ளார். இந்நூல் இலக்கணத் திற்கு மட்டுமன்றி இலக்கியத்திற்கும் உரையெழுதும் இவரது ஆழ்றலைப் பறைசாற்றுகின்றது.

ஆசிரியப் பணியை மேற்கொண்ட இவர் யாழ் இந்துக்கல்லூரியிலே தமிழ் ஆசிரியராகச் சிறிது காலம் கடமையாற்றினார். பின்னர் கோப்பாயிலிருந்த யூனியன் பயிற்சிக் கலாசாலை (தற்போது கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலை) யிலும் தமிழ் விரிவுரையாளராகப்

பணியாற்றினார். இவர் தமது மைத்துவியான அம்பிகை என்பவரைத் திருமணம் செய்தார். இவர்களுக்கு நான்கு பிள்ளைகள் குமாரசவாமிப்புலவர் 1925 ஆம் ஆண்டு காலமானார்.

3. பார்வதி அம்மையார்

இக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பார்வதி அம்மையார் சிறுபிள்ளையாக இருந்த போது வீட்டிற்கு வந்திருந்த வார்கடைச் சாமியார் என்பவர் உண்டமிகுதி உணவை எடுத்து உண்டார். இதனைக் கண்ட சாமியார் இப்பிள்ளை இல்லறத்திற் புகாது துறவறத்தில் தான் வாழும் என்று கூறினார். இதன் படியே இவர்த்திருமண வயதை அடைந்த போது வித்து வசிரோன் மணி பொன் னம் பலப் பிள்ளைகளுக்குத் திருமணம் பேசிய போது அதனை விரும்பாது வீட்டைவிட்டு வெளியேற முயன்றதால் திருமணம் நிறுத்தப்பட்டது. வாழ்நாள் முழுவதும் திருமணம் செய்யாது தறுவுநிலையிலேயே வாழ்ந்தார்.

சமஸ்கிருதத்தைத் தமயனான கணபதிப் பிள்ளையிடமும் தமிழை உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவரிடமும் கற்ற சிறப்பினால் இரு மொழிகளிலும் வல்லவர் ஆனார். சமஸ்கிருதத்தில் வான்மீகியின் இராமாயணச் சுலோகங்களை வாசித்துத் தமிழில் விளக்கம் சொல்வதிலும் தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கணங் களைக் கடை சொல்வது போலக் கற்பிப்பதிலும் இவர் திறமையுடையவராக விளங்கினார். கிடுகு பின்னிக் கொண்டே இலக்கியச் சூத்திரங்களை விளங்கப்படுத்துவார் என்று அறியமுடிகின்றது.

தாம் கற்ற கல்வியிலின் திறத்தினால் தனது குடும்பத்தவர்களைக் கற்பித்து ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கக்குக் கையளித்தவர். பார்வதி அம்மையார். இவரை “பாறாய்ச்சி” என்று இளையவர்கள் அழைப்பார்கள். இவர் மாணவர்களில் முதன்மையானவர் மருகனான சைவப்பெரியார் ச.சிவபாதசந்தரம் (மூத்த சகோதரன் சுப்பிரமணியத்தின் மகன்) அவர் தாம் பார்வதி அம்மையாரிடம் கல்வி பயின்றதை நன்றியுடன் நினைவு கூர்ந்தார். தமது “அகநால்” லை இவருக்கே காணிக்கையாக்கி உள்ளார். அத்துடன் அம்மையாரைத் தவச் செல்வின்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அடுத்து பார்வதி அம்மையார் தமது பேரப் பிள்ளைகளான பண்டிகை இ.பத்மாசனி, பண்டிகை வாலாம்பிகை, குருகவி ம.வே.மகாலிங்கசிவம் (மகாலிங்கசிவத்தின் தாயார் சைவப் பெரியார் ச.சிவபாதசந்தரத்தின் தங்கையான மகேஸ்வரி) ஆகியோருக்கும் தமிழ் வடமொழி என்பவற்றைக் கற்பித்தார். இதனை, “திருந்து செந்திமிழ் நூல்பல எனக்கருள் செய்த அருந்தவக் கலைக் கடல் நிகர் பார்வதியார் பாற் பரந்த மாமதுரைத் தமிழ்ச் சங்க பண்டிகைதயாய்ப் பொருந்துகின்ற பாலாம்பிகையோடும் தமிழ் பயின்றார்.” எனப் பண்டிகை பத்மாசினியின் புலோலி பசுபதீசுவரர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதிக்கு வழங்கிய சிறப்புப் பாயிரத்தில் குருகவி.ம.வே.மகாலிங்கசிவம் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவரது கற்பித்தல் முறைபற்றி, முதலில்

அந்தாதிப் பாடல்கள் படிப்பது கலபம் எனக்கூறி அவற்றைப் படிப்பித்தாராம். நிகண்டு நூலில் ஒவ்வொரு நாளும் பாடமாக்கிப் பொருளும் சொல்ல வேண்டும். மிகவிரிந்த ஆழ்ந்த பாடத்திட்டம். தத்துவ சாத்திரமும் ஒரு பாடம். அதில் அளவையியல் ஒரு பகுதி. இப்படியாகப் படித்து முடித்து “பிரயோக விவேகம்” எனும் சமஸ்கிருத இலக்கண நூலில் தான் சிறிது கஷ்பட்டார்களாம் (மாணவர்கள்) என வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் குறிப்படுகின்றார்.

பார்வதி அம்மையாரின் சிறந்த கற்பித்தல் காரணமாகப் பண்டிதை வாலாம்பிகை மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதை பரீட்டையில் தங்கப் பதக்கம் பெற்றுக் கொண்டார். பண்டிதை இ.பத்மாசனி பண்டிதப் பரீட்சையில் சித்தி அடைந்ததுடன் 1925 இல் புலோலி பசுபதீஸ்வரர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியை இயற்றியதன் மூலம் ஸுத்தின் முதற்பெண் புலவர் என்ற பெருமையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

பார்வதி அம்மையார் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழகத்தாராலும் நன்கு அறியப்பட்டிருந்தார் என்பதை

“இவர் இல்லறம் புகாமல் நல்லறம் புகுந்து ஓளவைப் பிராட்டியை நினைவு படுத்துமாப்போல் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கினார். புலவர்களும் மேதைகளும் தம் ஜயம் தீர்க்க இந்தியாவிலிருந்து புலோலி வந்தனர்” என்றும் அ.சோமசுந்தரம்

பிள்ளையின் கூற்றின் மூலம் அறியலாம். (புலோலி பசுபதீஸ்வரர் பதிற்றுப் பத்தாதி-பதிப்புரை)

ஸுத்தவரான சுவாமி விபுலானந்தர் இவரைச் சந்தித்த அனுபவத்தை, திரு.கார்த்திகேசரது நட்புரிமையாலே பருத்தித்துறையிலே சிலவாரம் தங்கி யிருந்தேன். அப்பொழுது திரு.வ.குமாரசுவாமிப்புலவர்களோடு கலந் துரையாடினேன். திரு.கார்த்திகேசருக் குச் சகோதரிமுறை பூண்டவருடைய (பார்வதி அம்மையாருடைய) திருமனைக்குயான் சென்றிருந்த போது அந்த அம்மையார் விருந்தினனாகிய எனக்கு

“முன்னாலே துழின்றஞ்சிய..

...நீ எய்தற்கு

என்ன மாதவம் செய்ததிக் கிறுகுடில்”

என்றும் பாரதச்செய்யனைக் கூறியதும் இன்றும் நினைவில் இருக்கின்றது என்று நினைவு கூர்ந்துள்ளார் (இந்துசாசனம் வச்சிர விழாமலர்). பார்வதி அம்மையாரின் பிறப்பு கி.பி.1845 இற்குச் சற்று முன் பின்னாக இருக்கலாம் என்றும் 1928 இன் பின்னர் மறைந்திருக்கலாம் என்றும் வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் குறிப்பிடுகின்றார்.

இக் கட்டுரை முழுமையானதொன்றல் எனினும் கட்டுரையாசிரியருக்குக் கிடைத்த தகவல் களை ஆவணப்படுத்தும் நோக்கத்துடனேயே எழுதப் பட்டுள்ளது. •

தோப்பு தென்னை
கீற்று காற்றின் ஒசையில்
இரு அழிய கிளிகள்
தென்னம் மட்டையில்
நான் யாரோ நீ யாரோ
எம்மெமா அடைகாந்து
எகம ஈனுவித்தாள்
கொல்கவப்பழம்
கொத்தும்போது
நீயைகை நோக்க
நானும் நோக்க
நான்கு விழிகள்
சமாந்தரமாக
காதல்பொறி தட்டின
என்பக்கம் மெதுவாக
சிறகடித்து வந்தாய்
என்முருகில் மயங்கி நீ
உன்முருகில் ஈர்த்து நான்
காதல் மொழியாக
கோதினாய் செல்லமாக
என்னிற்கக்கையை நீ
நான் தாவினேன்
மெதுவாக உன்முகில்
இருவரும் இகைந்தோம்
எகம மறந்தோம்

பொலிகை ஜெயா

எம்மை வாழவிடுங்கள்

எம்குடியிருப்பை
தென்னையில்
நாமே உருவாக்கினோம்
எகம வாழவிடாது
மரத்தை வெட்டினர்
செல்வீசி சிதைத்தனர்
தீக்கற்ற வனாந்தரத்திற்கு
எப்படி இருப்பதைவிட்டு
பறப்பது
எம்கை வாழவிடுங்கள்.

மூல்லைத்திவ்யபரிசு

“அக்காவுக்கு எழுதிய கடிதம்...”

நூல் - அக்காவுக்கு எழுதிய கடிதம்
விலை - 200/-

வெளியீடு - பொலிகை கலை இலக்கிய மன்றம்
பக்கம் - 80

இளம் படைப்பாளி ஆ. மூல்லைத்திவ்யனின் நான்காவது கவிதைத் தொகுப்பாக “அக்காவுக்கு எழுதிய கடிதம்” வெளிவந்துள்ளது. இலக்கியத்தின் மீதான பற்றுதல் காரணமாக தொடர்ந்து எழுதி வரும் இளம் படைப்பாளிகளில் ஒருவராக மூல்லைத்திவ்யன் திகழ்கின்றார். கவிதைகளை எழுதி எழுதி தன்னை பட்டை தீட்டிக் கொண்டுள்ளார் என்பதை இவரது இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் ஊடாக அறிந்து கொள் முடிகின்றது. படைப்பாளியின் ஏனைய தொகுப்புகளைவிடவும் இத்தொகுப்பு கனதியானதாக விளங்குகின்றது.

“போர்” தந்த வலிகளை தமது படைப்புகளில் சமூத்து எழுத்தாளர்கள் எழுதி வருகின்றார்கள். இத்தொகுப்பில் உள்ள பெரும்பாலான கவிதைகள் போரின் வடுக்களைச் சுமந்து வந்துள்ளன. தன் மண்ணை நேசிக்கும் ஒரு ஈழத்தமிழனின் தவிப்புக்களை இங்கு கவிதைகளாக மூல்லைத்திவ்யன் ஆக்கியுள்ளார். 49 கவிதைகள் இத்தொகுப்பில் அடங்கியிருக்கின்றது. 49 கவிதைகளும் வெவ் வேறு தலைப்புகளின் கீழ் அமைந்திருந்தாலும் ஒரே முச்சில் புத்தகத்தை தொடர்ந்து வாசிக்கின்ற போது போரினால் எம்மிடம்

ஏற்பட்ட மனக்காயங்கள், கேள்விகள், ஏதிர்பார்ப்புகள் ஏக்கத்துடன் வெளிப்படுவதை உனர முடிகின்றது.

இளங்கவிஞர்கள் பலருக்கு மொழியில் உள்ள சிக்கல்கள் இத்தொகுப்பில் உள்ள சில கவிதைகளில் காணப்பட்டாலும் தான் கூற வந்த விடயத்தை இலகுவான மொழிநடையில் மையக்கருவை நிலை நிறுத்தி வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நூல் வடிவமைப்பு, படங்களின் தேர்வு என்பன தொடர்பில் நூலாசிரியர் அதிக கவனத்தை செலுத்தியிருக்கலாம். மூல்லைத்திவ்யனின் பல கவிதைகள் குறியீட்டின் வழியாக பாடப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக: “அந்தக்குருவிகளைப் பார்” கவிதையில்;

“காலம் காலமாய்

அந்தக் குருவியினம்

கூடுகட்டி

வாழ்ந்த மரம்

அங்கும் இங்கும்

பறந்து சிறந்து வாழ்ந்த

குருவியினம்”

என தமிழ் இனத்தின் இன்னல்களை தன் கவிதையில் சிறப்பாக கொண்டு வந்துள்ளார். இவ்வாறான பல கவிதைகள் இத்தொகுப்பில் காணப்படுகின்றன.

போரின் வடுக்களின் உச்சத்தை “மூள்ளிவாய்க் கால்” என்னும் கவிதையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“தொப்புள் கொடியோடு

மரணித்துப்போன

உறவுகளின்

நினைவினை

சுமந்து வருகிறது

காற்று”

இத் தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளை படிப்பவர்கள் “தொலைந்து போன ஒரு தேசத்தவர்கள்” பற்றி ஒரு இளம் கவிஞர் கொண்டிருக்கும் எண்ணங்களை தரிசிக்கமுடியும். நான்கு கவிதைத் தொகுப்புகளை மூல்லைத்திவ்யன் கீழ் வெளியிட்டிருப்பது பாராட்டத்தக்கது, இருப்பினும் அதிக வாசிப்பின் மூலம் கவிதையின் மொழியில் தெளிவு ஏற்படும் பட்சத்தில் இன்னும் பல சிறந்த கவிதைகளை ஆக்கும் திறன் அதிகரிக்கும்.

மிகிந்தலை ஏ.பாரிலின் “சடலத்தின் வேண்டுதல்”

இலங்கை இராணுவ வீரரான மிகிந்தலை ஏ. பாரிலின் உள்ளக் குழுறல்கள் கவிதைகளாக வெளிப்பட்ட தொகுப்பாக “சடலத்தின் வேண்டுதல்” கவிதைத்தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது. சாதாரண மனிதனது அனுபவங்களுக்கும், ஒரு இராணுவ வீரனது போர், ஈழம், ஈழமக்கள் தொடர்பான அனுபவங்களுக்கும் இடையே அனுபவ ரீதியில் பாரிய வித்தியாசம் காணப்படும். போர்களத்தில் நின்று போராடிய தமிழ் இராணுவவீரனது அனுபவங்கள், தமிழ் பேசும் மக்கள் மீதான கரிசனைகள், அன்பு என்பவற்றை உள்ளடக்கி யும், வறுமை, தேர்தல் அக்கிரமங்கள், தாயன்பு, மனித நேயம், ஏழ்மை வாழ்வின் இடர்கள் என மனித துன்பங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு கவிதை களைப்படைத்துள்ளார்.

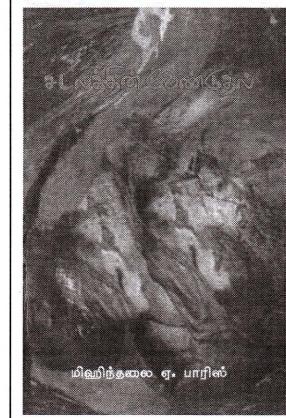
கவிதைகளில் பயன்படுத்தப்படும் கருப்பொருள் ஈழத்தமிழர்கள் நாளாந்தம் அனுபவிக்கும் துன்பங்களை கண்களில் ஈரம் சுவற் வெளிக்கொணர்கின்றன. சமூகத்தின் மீதான கரிசனை பல கவிதைகளில் புலப்படு கின்றது. உதாரணமாக, “காப்பகமாய் மாற வேண்டும்” கவிதையில் சிறுவர் துஷ்டிப்போகம் தொடர்பான தன் பார்வையை முன்னிலைப்படுத்தி யுள்ளார். அதேபோல “தற்கொலைகள் மரணிக்கட்டும்” கவிதையில் இன்றைய இளைய சமுதாயத்தின் மீதான இரக்கமான பார்வையைப்படரவிட்டுள்ளார் கவிஞர்.

பணத்திற்காக வெளிநாடு சென்று பெற்ற பிள்ளையை, பெற்றோரை, மனைவியை சுற்றுத்தாரை பிரிந்து எஜமானிற்கு அடிமையாக வாழ்ந்து அல்லல் படும் நம்மவர்களின் வாழ்வை “போலியகமும் கூலி வாழ்வும்” என்னும் கவிதையில் அழகாக சோகம் ததும்ப படம் பிடித்துக்காட்டியுள்ளார்.

மூன்று இனங்களும் ஒருமைப்பாட்டுடன் சகோதரத்துவமாய் வாழுவேண்டும் என்பதை “மூவரும் சகோதரர்கள் தான்” என்ற கவிதையில் அழகாக கவி ஆகபுனைந்துள்ளார்.

“ஆண், பெண் சமத்துவத்தை “ஆனும் பெண்ணும் சமம்” என்ற கவிதையில்...

“தாயும் பெண்
தாரமும் பெண்
பெண் இல்லாமல்
ஆண் இல்லை

நூல் - சடலத்தின் வேண்டுதல்

விலை - 280/-

வெளியீடு - படிகள் பதிப்பகம்

பக்கம் - 78

இருவரும் இல்லாமல்

ஒருவரும் இல்லை

ஆணின் இதய

அகராதியிலிருந்து

ஆழிய வேண்டும்

ஆண் எனும் திமிர்.....”

என தனது கவிதைகளை சமூக குரலாக உயர்த்துகின்றார்.

இத் தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் இனநல்லுறவை கட்டி எழுப்பி, ஏழ்மைநிலை ஓழிந்து மனிதர்கள் எல்லோரும் சகோதரத்துவத்துடன் விட்டுக் கொடுப்புடன் வாழ்ந்து பிறர் மீது அன்பு செய்து ஈழ நாட்டை வளப்படுத்த வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. கவிதையில் பயன்படுத்தப்பட்ட மொழி இலகுவானதாகும். தான் சூற வந்த கருத்தை பிசுகு இல்லாமல் நேரடியாக சொல்லி சென்ற கவிஞருக்கு வாழ்த்துக்கள்! தொடர்ந்தும் ஆக்கபூர்வமான சமுதாயக் கருத்துக்கள் தாங்கி தமது படைப்புகளைப் படைக்க நூலாசிரியருக்கு வாழ்த்துக்கள். கவிஞர் கவிதை தொடர்பான பிற அம்சங்களை வாசிப்பின் ஊடாக பெறுவது இன்னும் இவரது கவிதைகளை வளப்படுத்தும்.

பிபினை நா. ஜியபாலரின்

“வெளிச்சம் காணாத விழிகள்”

நூல் - வெளிச்சம் காணாத விழிகள்
விலை - 200/-
பக்கம் - 121

மலையக வாழ்வை வெளி உலகிற் கு
 எடுத்தியம்பும் கவிதைத் தொகுப்பாக “வெளிச்சம்
 காணாத விழிகள்” வெளிவந்துள்ளது. 44 கவிதைகள்
 நூலை அவங்கரித்துள்ளன. ஒவ்வொரு கவிதைகளை
 ஆரம்பிக்கும் போதும் கவிதையின் கருப்பொருளை
 விளக்கும் வகையில் படங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை
 நூலிற்கு அழைகக் கொடுக்கின்றது. இத்தொகுப்பில்
 உள்ள கவிதைகள் அனைத்தும் இடர் மிகுந்த
 வாழ்வையும் அவற்றினால் மனிதன் படும் அவலங்களையும்
 கவிதைச் சுவையோடு கூறியுள்ளன. கவிதைகள் பாடப்பட்டுள்ள விதம் வாசகர்களை ஈர்த்து
 நூலினை முழுமையாக படித்து மகிழ்வைக்கும்.

மலையகம் சார்ந்த தேயிலை, பாட்டாளி
 மக்களின் துயரம், வறுமை, பசி, வரலாறு, ஏக்கம் என
 மலையக மக்களின் பெரும்பாலான பிரச்சினைகளை
 தன் கவிதைகள் ஊடாக வெளியிலகிற்கு கவிஞர்
 வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறார். உலகியல் மாற்றங்களோடு
 மக்களின்வாழ்க்கை முறை வாழ்வாதாரம்
 என்பவற்றில் மாற்றம் வந்துவிட்டதாய் சொல்லப்
 படுகின்ற வேளையில் மலையக மக்களின்வாழ்வு
 இன்னமும் மாற்றமுறாமல் அதே நிலையில் உள்ளமை

பற்றி “மாற்றம்” கவிதையில்,
 “மாற்றம் பரிமாற்றம் பண்ணி
 பண்டமாற்றம் செய்து
 பாரினில் பல வேடிக்கை காட்டும்
 கம்யூட்டர் உலகிலே
 இங்கே
 என்ன மாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளது....”

எனக் கேட்கின்றார் கவிஞர்.

பஞ்சப்பட்டவர்களை வறுமைப்பட்டவர்களை
 தமது சொந்த இலாபத்துக்காக தேர்தல் காலத்தில்
 பொய்யான வாக்குறுதிகளை கொடுத்து ஏமாற்றம்
 தலைமைகள் பற்றிய தன் பார்வையை “தடுமாறும்
 தலைமைகள்” என்னும் கவிதையில் உணர்ச்சி பூர்வமாக
 வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

.....

கோட்டையில் குடியேற்றுவோம்
 என்றவர்கள், கோவணத்துடன்
 சுடிசையில் குந்தவைத்துவிட்டு
 நாட்டில் நரித்தந்திரம்
 புரியும் அவர்களுக்கு
 நல்லதொரு வேட்டை
 மீண்டும் கிடைத்திருக்கிறது”

இவ்வாறு “ஏமாற்றப்படும் ஒரு சமூகத்தின்
 குரலாக” இத்தொகுப்பில் உள்ள பல கவிதைகள்
 அமைந்துள்ளதோடு, எல்லோராலும் படித்து இலகுவில்
 புரிந்து கொள்ளக் கூடிய மொழியாகவும் அமைந்துள்ளன. பாட்டாளி மக்களின் பிரச்சினைகளை கவிஞர்
 சிறப்பாக வெளியிலகிற்கு கொண்டு வருகின்றார். கவிஞரின் குரல் தொடர்ந்து பாட்டாளி மக்களின் பிரச்சினைகளைப் பேச வேண்டும். பாட்டாளி மக்களின் பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதற்கு உரிய வழிமுறைகளையும் தனது கவிதைகளுடாக தெரிவிக்கும் கவிஞரின் கவியாற்றல் பாரட்டுக்குரியது. மலையக மக்கள் அனுபவிக்கும் வேதனைகள் பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்புவார்கள் இந்நால் மூலம் அவற்றை அறிந்து கொள்ளலாம். மொழிச்சிக்கல் இல்லாத கவிதை புனையும் கவிஞர் இன்னும் பல சிறந்த கவிதைகளை படைப்பார் என்னம்புகின்றோம்.

நிலாதுமிழின் தாசனின் “வாழ்வு விடியும்”

பண்முக ஆளுமையிக்க கவிஞர் நிலாதுமிழின் தாசனின் நான்காவது கவிதைத்தொகுப்பாக “வாழ்வு விடியும்” கவிதைத் தொகுதி 60 கவிதைகளை தன் னகத் தே கொண் டு வெளிவந் துள் எது. இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் அனைத்தும் மரபுக்கவிதை வகையைச் சார்ந்தவை. கவிஞரின் நீண்டகால கவிதைப் பரிச்சயம் அவரது ஒவ்வொரு கவிதைகளையும் வாசிக் கின்ற போது உனர் முடிகின்றது. ஒரு கவிஞர் தன் சமூகத்தை, இயற்கையை பார்க்கும் விதத்தை இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் வெளிக்காட்டுகின்றன.

வாழ்வு சிறக்க வேண்டும் என்பதை மனதில் நிறுத்தி தனது முதற்கவிதையான “வாழ்வு விடியும்” கவிதையில்,

“அன்புதன்னை வளர்ப்பதால் அமைதி எங்கும் கூழும் துன்பிலில்லா நிலையில் வையம் ஆனந்தமாய் வாழும் ஆகை தன்னை சூருக்கிக்கொண்டால் அல்லல் தானே சூருங்கும் ஈசனருளாலே உய்யும் நிலைமை வந்து நெருங்கும்...”

என மனிதன் வாழ் வினை சிறக் க வைக் க வேண்டியவற்றை அழகுற கவிதையாக்கியுள்ளார்.

பல கவிதைகள் பெண் களுக் காக படைக்கப்பட்டுள்ளன. பெண் களை உயர் வாக மதிக்கவேண்டும், ஆணையும் பெண்ணையும் சமமாக கொள்ள வேண்டும், பெண்ணடிமை நீங்க வேண்டும் என்ற தொனிப்பொருட்களில் சிறந்த கவிதைகள் கட்டிருக்கமாக ஆக்கப்பட்டுள்ளன. சீதனக் கொடுமை அழிய வேண்டி “நிலவுகள் தேயலாமோ?” கவிதையில் “ஆக்கமைய காக்காக

ஜயகோ! விற்கலாமோ?

மேற்கை சேர் பெண்கள் தமிழின்

மீன் விழி கலங்கலாமோ

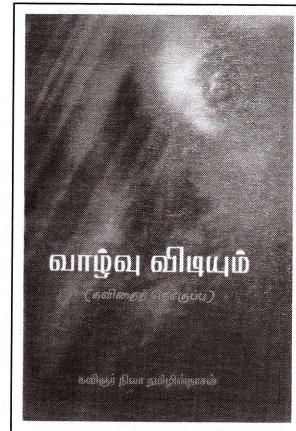
ஆண்மையின் இலக்கணம் கொள்

அழித்திடு சீதனப்பேய்”

என்கிறார்.

கவிஞரின் பல கவிதைகள் இயற்கை பற்றியும் பாடுகின்றன. மரம், தூரியன், வனம், மழை, கடற்கரை என இயற்கையின் மீது தான் கொண்ட பற்றை அனுபவித்து எழுதியுள்ளார்.

தான் அனுபவித்த இன் பங் களையும் துண்பங்களையும் கவிதைகளாக்கி இன்புற்றிருக்கிறார்

நூல் - வாழ்வு விடியும்

விலை - 225/-

பக்கம் - 68

கவிஞர் உதாரணமாக “கிராமத்து வாழ்க்கையின் இன்பத்தை” தனது “கிராமத்து வாழ்க்கை இன்பம்” கவிதையில் வெளிப்படுத்துவதைக் குறிப்பிடலாம்.

“சலசலத்து ஒடுகின்ற ஒடைநீரில்

சல்லாபமாய் குளித்துக் குதாகலித்துச்

சிறுசிறுக்கும் வேப்பமரத் தென்றந் காற்றின்

தென்னாரிய தழுவலதன் இன்பம் துய்த்து

மகலையோரு பசங்காட்டின் இயற்கை கோலம்

மாலையிலே தரும் போதை தனில் திழழ்த்து

குகலை தொங்கும் தென்னையின் நீரை மாற்றி

சூத்தாமும் கிராமத்து வாழ்க்கை இன்பம்

முன் னுரையில் திருமதி தங் கேஸ் வா குறிப்பிடுவது போல “சுருக்கமான சொற்கள் மூலம் பெருக் கமான விடயங் களை வெளிப்படுத் தும் கச்சிதமான கவிஞர்களில் இவாரும் ஒருவர்” என்றால் அது மிகையாகாது. கவிஞரின் கவிதைகள் சாதாரண வாசகர்கள் ஒவ்வொருவரும் வாசித்து இன்புறக்கூடிய கவிதைகளாகவும் மரபுக்கவிதை எழுத ஆரம்பிக்கும் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கும் பயன்மிக்க ஒரு நூலாக அமையும் என்பதில் ஜயம் இல்லை. கவிஞர் தொடர்ந்து தன்னாற்றலை வெளிப்படுத்த வாழ்த்துக்கள்.

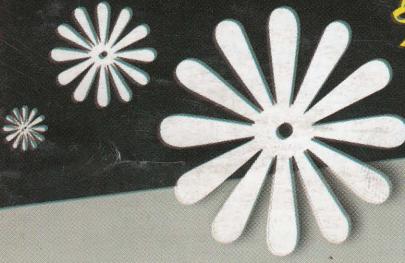

MATHI
COLOURS

உங்கள் லீலங்களில் நடையை ரூக்கும்
மங்களதரமான நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

திடுமண அழைப்புத்து
கட்சியை

WEDDING CARD

SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.
T.P: 021 2229285, 077 7222259
Email: mathicolours@gmail.com Fb: [mathicolours](#)

இச் சுஞ்சிகை அவ்வாய் கையைக் கவனிய்ப்படு பிரிமோளர் கலாந்தி நூ. கொழுவி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்படுத்